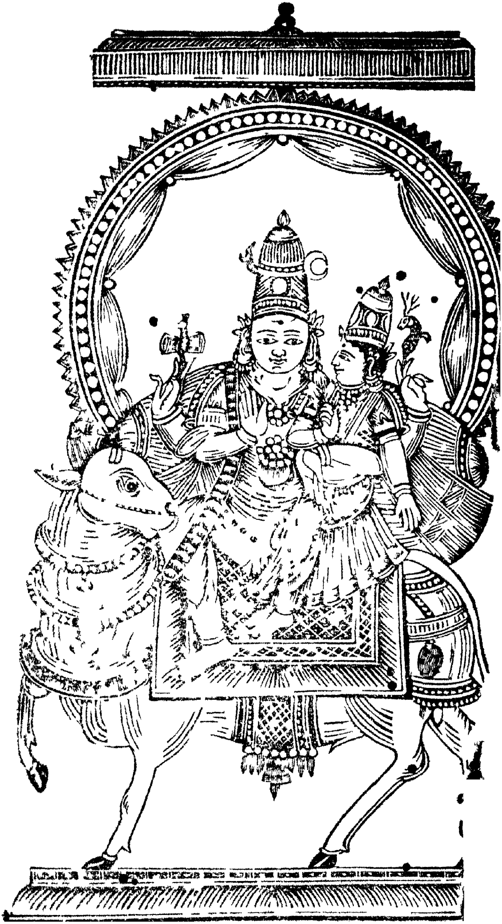

ஙு

சிவமயம்.

சிறப்புக்கவி.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனம்

திருப்பூவனூர்வாசம்

ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியத்தம்பிரான்சுவாமிகள்

அருளிச செய்தது.

உலகனைத்தும் புகழ்தொண்டை மண்டலமா கின்றசெ
ன்னைபதியாய் வளர்தா யகரி
னுபரியவா ரிடபுரா ணநகளைப்பாற் கடலினிடை
யுரமுதத தமிழி லாசகி
நலஙகொளுநல லனபரெலா தெவிட்டாதிங் கேயுண்ண
நயமொழியி னளித்திட் டாளுல்
நமவாயி லாநாயனாமரபி லவதரித்த
நற்கீர்த்தி வளாவே ளாளன்
வலமருவு மிலசசணவி லச்கிய நூல் பலதேர்ந்த
மாணுக்கர் சூழ வாழ்வோன
வைதீகசைவசித் தாந்தசாத் திரத்துண்மை
யகிழுலகில் வழஙகு சீலன்
நிலவிறைபு மகச்சமயந தாபித்துப் புறச்சமயங்
கல்வாரச செயுமோர் தீரன்
கவின்பூவை யவதானங் கலியாண சுந்தரநற்
கவிராஜ சிங்க மாதோ !

உ

சிவமயம்.

சருக்கவட்டவணை.

க. நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

உ. கமலவல்லியர் பூசித்த சருக்கம்.

ங. விநாயகவிவாகச் சருக்கம்.

ச. பாரத்துவாசர் பூசித்த சருக்கம்.

ரு. தேவகுரு காமநாசச் சருக்கம்.

சா. கேசவன் பாவநாசச் சருக்கம்.

எ. அநுமாரபராத மன்னிப்புச் சருக்கம்

அ. சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்கம்.

கூ. இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.

க0. குசலவர் பூசித்த சருக்கம்.

கக. அகத்தியரத்தியொழிந்த சருக்கம்.

கஉ. பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

கங. வாயுதேவன் பூசித்த சருக்கம்.

கச. மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

கரு. அக்கினி பூசித்த சருக்கம்.

கசா. சூரிய சந்திரர் பூசித்த சருக்கம்.

கஎ. விண்டு பூசித்த சருக்கம்.

கஅ. இயமன் பூசித்த சருக்கம்.

ககூ. திருவிழாச் சருக்கம்.

உ0. தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

உக. க்ஷேத்திரமாலைச் சருக்கம்.

திருஞான, சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் தமது பதினாறாயிரம திருக்கூட்டத்தாருடன் திருவலிதாய
[illegible]த் தேவாரத்திருப்பதிகம் அரு[illegible]யது.

உ

சிவமயம்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவலிதாயதேவாரம்.

பண் - நட்டபாடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தரோடு பலரும் பொலியம் மலரங்கைப் புனறூவி
யொத்தசொல்லி யுலகத்தவர் தாந் தொழுதேத்தவுயர் சென்னி
மத்தம்வைத்த பெருமான் பிரியா துறைகின்ற வலிதாயம்
சித்தம் வைத்த வடியாரவர் மேலடையா மற்றிடர் நோயே. (க)

படையிலங்கு கரமெட்டுடை யான்படிறாகக் கனலேந்திக், கடையிலங்கு மனையிற் பலிகொண்டுணுங் கள்வனுறைகோயில், மடையிலங்கு பொழிலினிழல் வாய்மது வீசும் வலிதாய, மடையநின்றவடி யார்க்கடையாவினை யல்லற்றுயர் தானே. (உ)

ஐயனொய்ய னணியன் பிணியில்லவ ரென்றுந் தொழுதேத்தச, செய்யன வெய்யபடை யேந்தவல்லான் திருமாதோடுறை கோயில, வையம வந்து பணியப்பிணி தீர்த்துயர்கின்ற வலிதாயம, உய்யும வண்ண நினைமின நினைந்தால் வினை தீருநலமாமே. (ங)

ஒற்றையேறு துடையானடமாடி யோர் பூதப்படை சூழப்
புற்றினாக மரையார்த் துழல்கின்ற வெம்பெம்மானமட வாளோ
டுற்றகோயி லுலகத் தொளிமல்கிட வுள்கும வலிதாயம்
பற்றிவாழு மதுவே சரணாவது பாடுமடியார்க்கே. (ச)

புந்தியொன்றி நினைவார் வினையாயின தீரப்பொருளாய
அந்தியன்ன தொரு பேரொளியானமர் கோயிலய லெங்கும்
மந்திவந்து கடுவனொடுங் கூடி வணங்கும வலிதாயம்
சிந்தியாதவவர் தம்மடும வெந்துயர் தீர்த லெளிதன்றே. (ரு)

ஊனியன்ற தலையிற் பலிகொண் டுலகத்துள்ளவரேத்தக்
கானியன்றகரி யின்னுரி போர்த்துழல்கள் வன்சடை தன்மேல்
வானியன்ற பிறைவைத்த வெம்மாதி மகிழும் வலிதாயம்
தேனியன்ற நறுமாமலர் கொண்டு நின்றேத்தத் தெளிவீரே.

கண்ணிறைந்த விழியின்னழலால் வருகாமன்னுயிர் வீட்டிப், பெண்ணிறைந்த வொருபான் மகிழ் வெய்திப் பேய்மாணுறை கோயில, மண்ணிறைந்த புகழ் கொண்டடியார்கள் வணங்கும் வலிதாயத், துண்ணிறைந்த பெருமான் கழலேத்த நம்முண்மைக் கதியாமே. (எ)

கடலினஞ்ச மமுதுண்டிமையோர் தொழுதேத்த நடமாடி
அடலிலங்கை யரையன் வலிசெற்றருளம் மானமா கோயில்
மடலிலங்குகமுகின் பலவின் மதுவிம்மும் வலிதாயம்
உடலிலங்கு முயிருள்ளளவுந் தொழவுள்ளத்துயர் போமே. (அ)

பெரியமேரு வரையே சிலையாமலைவுற்றா ரெயின் மூன்றும்
எரியவெய்த வொருவன்னிருவர்க்கறி வொண்ணா வடிவாகும்
எரியதாகி யுறவோங்கி யவன் வலிதாயந் தொழுதேத்த
உரியராகவுடையார் பெரியாரெனவுள் குமுல கோரே. (௯)

ஆசியார மொழியார மண்சாக்கியரல்லாதவர் கூடி
ஏசியீரமிலராய மொழிசெய்தவா சொலலைப்பொருளென்னேல்
வாசிதீரவடியார்க்கருள் செய்துவளர்ந்தான் வலிதாயம்
பேசுமாறவ முடையாரடியாரெனப் பேணும் பெரியோரே. (௰)

வண்டுவைகும் மணமல்கிய சோலைவளரும் வலிதாயத்
தண்டவாணனடியுள் குதலாலருண்மாலைத் தமிழாகக்
கண்டல்வைகு கடற்காழியுண் ஞானசம்பந்தன் றமிழ்பத்தும்
கொண்டுவைகியிசை பாடவல்லார் குளிர்வானத்துயர்வாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதியாக

திருவண்ணாமலையி லெழுந்தருளியிருந்த

அ ரு ண கி ரி நா த சு வா மி க ள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்புகழ்.

தி ரு வ லி தா ய ம்.

மருமல்லி யார்குழலின் மடமாதர்
  மருளுள் ளிநாயடிய னலையாமல்,
இருநல்லவாகுமுன தடிபேண
  இனவல்லமானமன தருளாயோ;
கருநெல்லிமேனியரி மருகோனே
  கனவள்ளியார்கணவ முருகேசா
திருவல்லிதாயமதி லுறைவோனே
  திகழவல்லமாதவர்கள் பெருமாளே.

பாடியெனவழங்கும் இத்தலத்திற்கு, வலிதாயம், முல்லைவனம், இந்திரபுரி, பிரமபுரி, பங்கயபுரம், தருமபுரம், அஷ்டாக்ஷரப்பதி, மீளிநகர், வன்னீச்சுரம், ஆதித்தபுரம், ரிசிபதிநகரம், பஞ்சாக்கரப்பதி, முத்திநகர் எனத் திருநாமங்கள் உண்டு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடியென வழங்கும்

திருவலிதாயபுராணம்.

காப்பு.

வரசித்தி விநாயகர்.

அரசித்தி சாமுகமனைத்தினிலு மேசெல்ல வபவருக்கப்
பரசித்தி வாயநதொளிர வயரர்நனி பரிந்தேத்திப பாடியாட
வரசித்தி மிகக்கஞறும பஃறளிசூழ் வலிதாயத நமாந்தஞான
வரசித்தி விநாயகனை யெந்நாளு மேபணிந்து வந்திப்பேமால்.

வலிதாயநாதர்.

பொலிதாயபூங்கொன்றை நன்னீழலமர்ந்தருளிபுகழ்மலிக்த, பலிதாய மேனிதிகழ்மெய்யனபர் பணியேற்றுப் பிணைடைநாளின், மலிதாய வினையகற்றி நினைந்தவையெலாமருளிமன்னிவாழும, வலிதாயநாதனிரு செங்கமலப் பொற்பாதம வாழ்த்துவேமால.

தாயம்மை.

வேயமமையுறழ்குலவுதோளினிருபாங்கரினும்விளங்கின்று, பாயமமை யிறவபருகு மலைமகள்வெண் ணலர்மகள்பண்பகர்ந்திறைஞ்ச, வாயமமை மலாந்தருளாதருளையிரு கட்கணிப்பால் வழங்கிக்காக்குந், தாயமமையினைப்பரவியும்மைவினையிம்மையினிற்சாடிவாழ்வாம்.

சுப்பிரமணியர்.

தெள்ளியசெந் தமிழ்க்கழகாய் விளங்குறுநற் றிருப்புகவழத் தினமும பாடி, யுளஞருகு மன்பர்மன முவகையுறவுயர் செலவமோங்கசசெய்து, வளளிதெய்வயானையிரு மருங்கினிலு மேயிலக வந்து காட்சி, புள்ளிமயின் மேலருளுநம்முருக னிரு சரணைப்போற்றுவேமால்.

சமயகுரவர்.

சிவபெருமான்றிருவடியேதமக்குரிய செல்வமெனச் சிந்தித்தேத்தி, நல்லூழ்முறையொடுதமிழ் மொழியிலிசை மலியத்திருமுறைகளைவின்றருளிய, வல்வினையறப்புனை சமயகுரவரடிகளை பலவழியிற்செய்த, தவமுனிவராயவிளங்கு நன்னால்வர் பொற் சரணைச் சாற்றுவேமால்.

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

செந்தாமரைப்பூவைப் பொருட்டில் அரசு வீற்றிருந்தருளும் சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவனிடத்திற் சன்மார்க்கமாகிய சைவசமயாசாரநெறியினரான சில முனிவர்கள் பூர்வகாலத்திற்சென்று வணங்கித்தாங்கள் தவஞ்செய்தற்குத்தக்க இடந்தெரிவிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். நான்முகக்கடவுள் ஒரு தருப்பையினை நேமியாக (சக்கரமாக) வளைத்து உருட்டிவிட, அதனைப்பின்னே ஞானத்திற்சிறந்த முனிவர்கள் சென்று அந்த நேமி தங்கிய நைமிசவனத்திலிருந்துகொண்டு அனந்த கல்யாணகுணசம்பன்னரான சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் வைதிக சிகாமணியாகிய வியாசரது மாணாக்கராகிய சூதமா முனிவர் நாவினுக் கருங்கலமாகிய நமசிவாய மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே வரக்கண்டு, பரமசந்தோஷத்தோடெதிர்கொண்டு சென்றழைத்துவந்து, ஓராசனத்தின்மே லெழுந்தருளச்செய்து அர்க்யபாத்தியம் ஆசமனீய முதலியவற்றைச் சமீபத்திலிருந்து விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர். சிவபக்த சிரோமணியே! தேவர்கள் எப்போதும் அமுதத்தினையே விரும்புகின்றார்கள். அதுபோல நாங்கள் எப்போதுஞ் சிவசரித்திரத்திலேயே ஆவலுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். ஆதலின், தேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாய்

மலர்ந்தருளியபோது இரத்தினவனத்திற்குச் * சமீபத்தில், அன்பர்க்கு அகண்ட செல்வத்தினை யளித்தருளும் 'திருவலிதாய' மென்னும் ஓர் தலமுண்டெனச் சொல்லியிருந்தீர். அத்தலத்து மான்மியத்தினை யிப்போது விரும்புகின்றோமென்றனர். சூதமாமுனிவர் கேட்டு அஞ்சலித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சோர முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவாராயினர். தவத்திற்சிறந்த பெரியோர்களே! ஆயுதகாலம் நரைதிரைமூப்பையப் போக்குவதேயன்றி முத்தியைத் தருவதன்று. சிவதலமான்மியமோ, நரைதிரை மூப்பைத் தருவதாகிய தேகபந்தத்தை யொழித்து முக்தியை தரும் அதிசயத்தை யுடையது ஆகையால், இப்போது ஆதியந்தமில்லாத சிவபெருமான் அமர்ந்தருளும் அந்த திருவலிதாய மான்மியத்தினைச் சொல்லுகின்றேன். புண்ணியமே புண்ணியம் காசி, காளத்தி, கருவூர், காஞ்சி, பேரூர், ஆரூர், புகலூர், தில்லை, வன்னிக்குன்றம் மணிக்குன்றம், சயபுரம் முதலிய தலங்களினுஞ் சிறந்து விளங்குவது. இந்நகரில் வசித்தோர், வந்தோர், பிறந்தோர், இறந்தோர், வலம்வந்தோர் யாருமுத்தியடைவர். நாயேனை யடிமையாகக்கொண்ட திருவலிதாய நாதனது சரணாரவிந்தங்களைச் சோமவாராதி விசேட தினங்களிற் பூரணபக்தியுடன் தொழுது வணங்குகின்றவர்கள் சகலசம்பத்துடனே யுலகில் பலநாள் வாழ்ந்து பின்னர் நவரத்தினஜோதி விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டு அரம்பையர் வெண்சாமரைப்போடவும், அமரர்கள் போற்றவும், பல்வாத்தியங்கள் மெல்ல முழங்கவும், தேவேந்திராதி தேவர்கள் இவ்வளவு வைபவம் நமக்கில்லையே யென்று பொறாமை யடையவும்,

---

* வடதிருமுல்லை வாயிலுக்குக் கிருதயுகத்தில் இரத்தினவனம் என்றும் திரேதாயுகத்தில் வில்வவனம் என்றும், துவாபரயுகத்தில் சண்பகவனம் என்றும் கலியுகத்தில் மாலதி (முல்லை வனம் என்றும் பெயர்.)

மகிழ்ந்துசென்று சிவலோகத்தையடைந்து சிவானந்த போகத்தை யனுபவிப்பார்கள். இத்தலத்திற் செய்யும் தருமமொன்று கோடியாக வளரும். இத்தலத்தினுக்குப் பாடி, முத்திநகர், முல்லைவனம், பஞ்சாக்கர பதி, தருமபுரம், அஷ்டாக்ஷரபதி, பங்கயபுரி, இந்திரபுரி, அதித்தநகர், ஙிசிநகர் எனப் பலபெயருண்டு. இத்தலத்தின மகிமை முழுவதினையும் எனனொரு நாவாற் சொல்லுந்தரமன்று. ஆயினுஞ் சயம்புசப்த வாசியார்த்தராய் விளங்குஞ் சிவபெருமானாகிய வலிதாயநாதன் திருவடிகளை என்மனதிற் சிந்தித்துக் கூடியவரையில் சொல்லுகின்றேன்; ஒருமனதாய்க் கேளுங்களென்று போதசாகரமாகிய சூதமாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

நைமிசாரணியச் சருக்க முற்றிற்று.

கமலவல்லியர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவயோகிகளே! சதுர்முகக் கடவுளாகிய பிரமதேவன புத்திரிகளாகிய கமலை, வல்லியெனனு மிருவர்கள் சர்வலோகவாதாரபூதனாகிய பரிபூரண சச்சிதானந்த சிவபெருமானைத் தங்கட்குக் கணவனாகக் கொள்ளக் கருதித் தங்கள் தந்தையினை யடைந்து நமஸ்காரஞ்செய்து எங்கள் பிதாவே! நாங்கள் மனதிற் கொண்டிருக்கும் சங்கற்பமானது எங்கட்குப் பலிக்க வேண்டுமானால் நாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென விரைந்து கேட்க நான்முகன் தனது புத்திரிகளை நோக்கிக் குழந்தைகாள்! நீங்கள் கொண்டவெண்ணம் மிக வருமையானது யாரும் வியக்கத்தக்கது. அது இலேசில் முடியக்கூடியதன்று. ஆயினும் எவர்கட்கும் எத்தகைய சித்தியும் வெகு சீக்கிரத்தில் அடைய விரும்பினால் சிவலிங்க பூஜையே தக்கது. அத்தகைய பூசை உள்ளங்கை

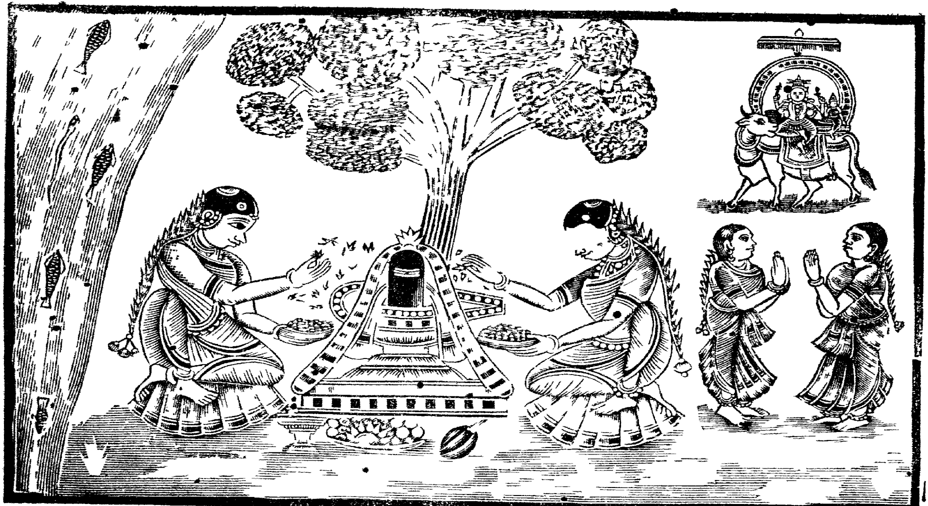

திருவலிதாயத்தில் பிரமபுத்திரிகளாகி [illegible]

நெல்லிக்கனிபோலாகவும் என்றனர். இதனைக்கேட்ட கமலையும், வல்லியும் தன்றந்தையிடத்து விடைபெற்று, அதி விரைவாகத் தென்றேய நாடி ஸகலாலங்காரமும் அழகும் வாய்ந்த உன்னதமான விருட்சங்களாலடர்ந்த ஒரு வனத்தினை யடைந்து தவஞ்செய்து வருகையில் சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து காட்சி கொடுத்துப் பெண்மணிகாள்! உங்கள் கோரிக்கை யென்னவென்றருள அவர்களெழுந்து வணங்கி ஐயனே அடியேம் தேவரீரை விவாகஞ்செய்துகொள்ளக்கருதி இவ்விரதம் பூண்டுள்ளோம் அடிமைகளை ஆளுதியென்னலும், சிவபெருமான் கலகலென்னகைத்துப் பாவைமீர்! நாம் நமது தேகத்தினைப் பார்வதியாருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டமையின், இனி வேறொருவரை மணஞ்செய்யோம். ஆயினும் நீங்கள் விரும்பி யியற்றிய தவத்திற்குப் பலன்கொடுக்கவேண்டி யிருத்தலின் சொல்லுகின்றோம் கேட்பீராக. நம்முடைய ஆநந்தவடிவமாய்ப் பிரணவசொரூபியாய நம்மைக்காட்டிலுஞ் சிறிதும் வேறுபடாது விளங்கும் விநாயகமூர்த்தி சில நாளைக்குள் இத்தலத்தினை யடைவன். அவனை விவாகஞ்செய்து கொள்வீராக. அதுகாறும் இவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பீராக, இன்னும் வேண்டியவற்றைக் கேட்பீராகவென, மாதர் அஞ்சலித்து அண்ணலே! எங்கட்கு அநாதியாயுள்ள பாசமனைத்தும் ஒழியவேண்டும் இத்தலம் எத்தலத்திற்கும் மாதிதலமாக வேண்டுமென, அங்ஙனமே வரமளித்து அவர்கட்கு அவர்கள் தவம்புரிந்த பாடல விருட்சத்தின் கீழ் சுயம்பு மூர்த்தியாகச் சிவலிங்கமாயினார். அவ்வரிவையர்கள் அப்போது இருவரும் பாவிநதியில் ஸ்நானம் செய்து விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டு, பாடல விருட்சத்தின் கீழ் பூசை செய்வதாகச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு புட்பசுத்தி முதல் பூதசுத்திவரையுஞ் செய்து மானத பூசைபுரிந்து மணமலரும் வாசனைத்

திரவியமுங் கலந்த தெண்ணீரால் பாத்தியம், ஆசமனம் அருக்கியங்களைப் பரிசுத்தமாக்கிச் சத்தியாதிகளாக விளங்க வாய்த்திருக்கும் ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற சதாசிவ மூர்த்தியாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரஞ்சோதியானவரும் திருவலிதாயத்தில் திருவிளக்காக விளங்குகின்றவரும் அடிநடுமுடியில்லாமல் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற அகண்ட பரிபூரண நிமல நித்தியானந்தச் செல்வருமாகிய வலிதாய நாதரை, அஞ்ஞான விருளைப் பிளந்து எறிய வல்ல மெய்ஞ்ஞானக்கண்ணால் கண்டு தெளிந்து துதிசெய்து பாதங்களில் பாத்தியமும், திருமுகத்தில் ஆசமனமும் திருமுடியில் அருக்கியமுங் கொடுத்து மதுபருக்கம் அளித்துச் சிவாகம விதிப்படி மறுபடியும் ஆசமனங் கொடுத்து நெய்யும் பாலுங் கலந்து சமைக்கப்பட்ட திருவமுதளித்துத் திரு எண்ணெய்க்காப்பும் திருநெல்லிக்காப்பும் திருப்பஞ்சகாப்புமிட்டுப் பஞ்சகவ்வியத்தாலும் பஞ்சாமிர்தத்தாலும் பலகுடங்களில் நிறைந்திருக்கும் பாலாலும், தயிராலும், நெய்யாலும், இளநீராலும் அபிஷேகஞ்செய்தும், கரும்பின் இரசத்தால் அபிஷேகஞ்செய்தும், பல கனிவகைகளால் அபிஷேகஞ்செய்தும், சந்தனாபிஷேகஞ்செய்தும், பரிசுத்த தீர்த்தத்தால் உருத்திர மந்திரத்தைச் சொல்லி விதிப்படி பூரணாபிஷேகஞ் செய்தும் மெல்லிய நூலாடையெடுத்துத் திருமேனியை மெத்தென்று ஒற்றித் தேவர்களும் விரும்பத்தகுந்த செம்பட்டாடையும் வெண்பூணூலும் சாத்தியும் பூஷணவர்க்கங்களையும் பூமாலைகளையும் அணிந்தும், தூபதீபங்காட்டி அறுசுவையமைந்திருக்கும் நால்வகை யுண்டிகளைத் திருவமுது செய்வித்துச் சீதஜலங்கொண்டு திருக்கைகளையும் செம்பவளத் திருவாயையும் பூசி, மந்திரஞ்சொல்லித் தாம்பூலமும், தக்கோலமும் அளித்துத் தீபதூபங்களையெல்லாம் முறையாகக்காட்டி, மனமகிழ்ந்து, திருஷ்

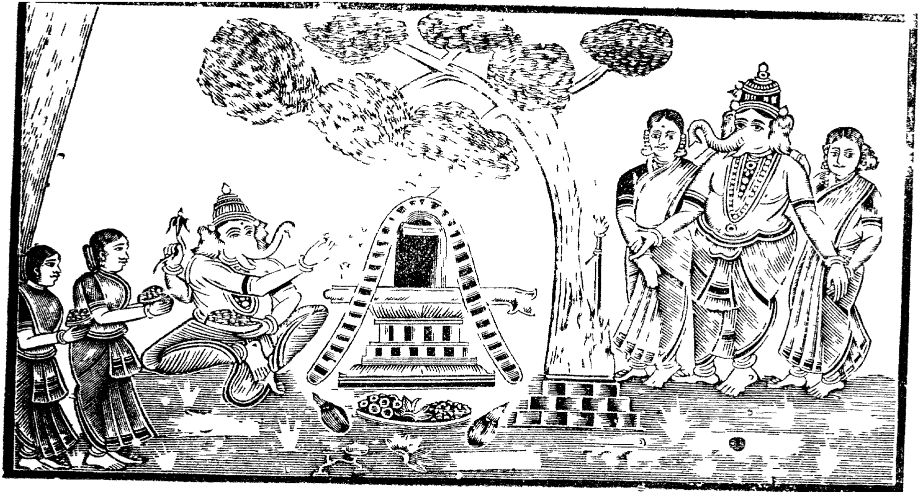

திருவலஞ்சுழியிற் பாதாள விருக்ஷத்தின்கீழ் சுயம்புலிங்கமூர்த்தியை விநாயகர் பூஜித்துக் கமலை
வல்லி யிருவர்களை விவாகம் செய்தது.

டிப் பரிகாரமின்ன ஆலாத்தி சுழற்றிப் பலமுறை பிரதட்சணம் பண்ணி வணங்கி வாழ்த்தி மனதினிடமாக மாறுதிருக்கும் பஞ்சாட்சர மகா மந்திரத்தினைக் கணித்து இவைபோலவனவெல்லாஞ் செய்து பிரமனுடன் பூஜையைப் பூர்த்திசெய்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்விருவருடைய காரியமாகத் தவஞ் செய்தமையினால் இத்தலத்திற்குக் காமியவனமெனவும், முல்லைமலர் கொண்டு அருச்சித்தமையினால் முல்லைவனமெனவும் வாய்த்தது.

சமலவல்லியார் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விநாயகர் விவாக சருக்கம்.

சிவஞானச் செல்வர்களே! முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களொருங்குகூடி, தவஞ்செய்து பலவரங்களைப் பெற்றுத் தன்னிகரின்றி வாழ்ந்த கயமுகாசுரன் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாது துன்பமடைந்து சிவபெருமானது சந்நிதானத்தில் விண்ணப்பிக்க, அவர் கருணைகூர்ந்து அவ்விடுக்கணை நீக்கியருளுவதாகக் கூறி யவர்களையனுப்பியபின், தேவர் பெருமான் தன் பத்தினியாகிய பார்வதியுடன் கைலையி னொருநாளங்கா, ஓவியமெல்லாந் தீட்டியிருக்கு மொரு மண்டபத்தில் எழுந்தருளி வேடிக்கை பார்த்து வருகையில் ஒருபக்கத்தி லெழுகோடி மகாமந்திரங்கள் சூழ விரு பிரணவமெழுத்தினைக் கண்டு பார்வதியார் இவையென்னவெனக் கேட்க, சுவாமி, பெண்ணே! இவ்விரண்டும் எல்லாவேதாகமங்களுக்கும் உற்பத்தியாகிறதற்குக் காரணமாயுள்ளன. அது சத்திப்பிரணவம் இது சிவப்பிரணவமெனக்கூறி இருவருமுறையே இருமந்திரங்களை நோக்கி நிட்சித்த மாத்திரத்தில், அவ்விரண்டு பிரணவங்களு மொன்றுட னொன்றாக அவ்விரண்டினின்றும் சக்தி சத்தர்கள் உருவெலாந்திரண்டு வேழ

மாமுகவும விளங்கு மைங்கரமும மென்புரி நாலும் வியனுறு கிணகிணியரையுமாக விநாயகா அவதரித்த னர். அமமையப்ப ரிருவரு மவ்விநாயகரை யழைத்து மடிமீதிருத்தி முத்தமிட்டுக் குழந்தாய்! நீ தேவர்கள் சமரட்சார்த்தமாகச் சென்று கயமாமுகனைக் கொ ன்று விண்டுவின சாபத்தினை யொழித்து உனனையே விரும்பித் தென்றிசையில தவஞ்செய்துகொண் டிருக் கிற பெண்களிருவரையு மணநது வரக்கடவா யென்று இரண்டாயிரம வெள்ளம பூதகணங்களையும அனேக மான வாயுதங்களையு முதவியனுப்பினா. விநாயகா அசலனென்னு பூதனமீதாரோகணித்துக் கொண்டு கயமுகாசுரன அரசுசெய திருக்கும மதஙக நகரத்திற் கருகில வநதனா. அசுரன தெரிநது வடவானலத் தைப் போற கோபித்துச் சாவாயுத பாணியாய்த் தேரி லேறி இராக்கத வெள்ளஞ் சூழ்நதுவா இரணபேரி செயபேரி முதலிய வாத்தியஙகள் முணடமு மதிரமு ழங்கச் சென்று கணபதிக்கெதிரில நெருங்கினன. அப்போது பூதப்படைகளும அவுணவெள்ளங்களும கோபாவேசராய் வெயிலும இருளும போநதலைப் போலச் சீறிப் பாணஙகள் ஆயுதவகைகள் பருவதங் கள் முதலானவைகளை யொன்றனொன்றபாக ஒருவாமே லொருவா பிரயோகித்துச் சண்டைதொடுத்த அவுணா களில பலா மாளக கண்டு மற்றவாகளை விதிர்த்து பிறக திருவாகமிலலாமற பல திசையிலுமோடி யொளிததார் கள். அததருணததில் பூதப்படைகள ஜெயவுறசாகத் துடன பயமுற்று மேலிட்டு வருவதைக கயமுகன கண்டு காளத்தைப்போற சீறிததேரை நடாததிப் பூதப் படைகளின் மீது சரமாரி பொழிநது சல்லடை கண்க ளாகத் தொளைத்து அதனுசெயயப பூதப்படைகள் பின்வாங்க, அப்போது விநாயகாவரக் கயமுகன அக் கினிபோற் சீறித் தனது வில்லைவளைத்து அண்டங்க ளதிரக் குணதொனி செய்து அளவற்ற கொடிய பா

ணங்களைப் பிரயோகிக்க அவைகளெரிந்து புகைந்து வருவதை விநாயகர் கண்டு தமது திருக்கரத்தில் விளங்கும் எழு வாயுதத்தினற் பொடிசெய்து, அவன் கரத்திற்பற்றிய வில்லையுங் கண்டித்தார். பாதகன் வெகுண்டு மற்றொரு சிலையை யெடுத்து வளைப்பதற்கு முன்னங் கணபதி அதனையுந் துண்டிக்க, அவன் வலியதண்டமொன்றை எடுத்துச் சுழற்றி வீச, அதையுமுறித்து அவன் மார்பு பிளக்க மோதினார். அதனால் கயமுகன் கோபமுற்று நிற்பதைக்கண்ட இராக்கத சேனைகளும் படைத்தலைவரும் திரண்டு திவ்வியபாணங்கள், தண்டம், பிண்டி, பாலம், எழு, மழு முதலிய ஆயுதங்களைச் சோனை மாரியைப்போலச் சொரிந்து, சிங்கநாதங்கள் செய்தார்கள். அப்போது கணபதி தமது திருக்கரத்திலிருந்த பாசத்தை வீசிப் படைகளையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளையுங் கட்டி உடனே கணிச்சியைச் செலுத்திச் சின்னபின்னப்படக் கண்டித்தார். அதைக் கயமுகன் கண்டு நடுங்கி வருந்திக் கோபமுற்றுப் பாசுபத முதலிய தேவபடைகளை ஒன்றினபின் ஒன்றாகப் பிரயோகிக்க அவை நெருங்கி ஐயனுடைய பாதகமலங்களில் பணிந்திருப்பதை யறிந்து, கோபமும், மானமும் மனத்தினை வாட்ட ஒன்றுந் தோன்றாது கலங்கியிருந்தான். அத்தருணத்தில் ஐங்கரக் கடவுள் அவன் ஆயுதங்களால் கொல்லப்படாத வரத்தைப் பெற்றிருப்பதைத் தெரிந்து, தமது கோட்டினொன்றை முறித்துச் செலுத்தினர். அது விரைந்துவந்து கயமுகனை யிருகூறாகப் பிளந்து தள்ளி வானத்தெழுந்து கங்கையில் மூழ்கிவந்து சிவகுமாரன் கரத்தில் நின்றது. கயமுகன் சிவபிரானிடத்திற் பெற்ற வரத்தினால் அங்குப் பருத்தவடிவினையும், அக்கினியைப் போலச் சிவந்த கண்ணையும்பெற்ற பெருச்சாளியாகச் சீறிப்பாய்ந்து வரும்போது, அசலன் தோளிலிருந்த கணபதி அதன் முதுகி லாரோகணித்து, என்நாளும் நம்மைச் சுமந்து

திரிவாயென்று நடந்தினர். இந்திரன் முதலியோர் ஐயனாருழைப் பாடிக் குதித்து மலரைப் பொழிந்து தோத்திரித்து வாழ்த்தி, எங்களை யாட்கொண்ட தெய்வமே! நாங்கள் கயமுகாசுரனுக்குச் செய்த பணிவிடைகளை தேவரீருக்கு நடத்தவிருப்பினேம். அவைகளை அங்கீகரித்துக் காக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அவர் மகிழ்ந்தனர். அக்காலத்தில் தேவர்கள் முப்பமுறைக் குட்டிக்கொண்டு செவிகளைப் பற்றிப் பாதங்களைச் சேர்த்துத் தாழ்ந்தெழுந்து போற்றி செய்து இறைவனே! இவ்வாறு உலகத்தவர்கள் நடந்து கொண்டால், அவர்கள் இஷ்ட சித்திகளையும் பூர்த்தி செய்தருள்வாய் எனக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

பின்னர், பிரமன் முதலியோருடன் ஒரு பாலைவனத்தின் வழியே வருகையில் ஒருமரத்தின் பொந்தில் குருட்டுப் பாம்பாய்க் கிடந்த விஷ்ணுமூர்த்தி யானவர் தெரிந்து சாப நீங்கப்பெற்று அமலமூர்த்தியினைச் சேவிக்க அப்பெருமான் நாரணனை நோக்கி ஐய! நீ இவ்விடத்தில் வந்தகாரணமென்னை யென, திருமால் வணங்கி, ஓங்காரப்பொருளே! ஒருநாள் தேவரீரும் தந்தையுந் தாயாருமாய் ஒரு திருவிளையாட்டாகப் பகடையாடுகையில் என்னைச் சாட்சியாக வைத்தனர். அவ்விளையாட்டில் "எமது பெருமான் தோற்றும் பார்வதி செயித்தும், நான் மேல் வருவதை யுணராமல் சிவபெருமான் செயித்தாரெனக் கேட்ட வம்மையார் கோபங்கொண்டு என்னைக் குருட்டுப் பாம்பாகப் போகக் கடவையென்று சபித்தனர். பரமேஸ்வரன் என்மீது கிருபைகூர்ந்து தேவரீர் இவ்வழியாக வருகிற வரையிலிவ்விடத்தி லிருக்கவும் தேவரீர் இப்பாலைவனம் வந்தவுடன் என் சாபம் விமோசனமாகுமெனவும் கட்டளையிட்டிருந்தனர். அங்ஙனமே இன்று சாப நீங்கித் தரிசிக்கப் பெற்றேனென்று கூறி

விடைபெற் றேகினர். அதன்பின் விநாயகர் தென்றிசை நோக்கிவந்து கொண்டிருக்கையில் பற்பல மலர் பத்துத் திசையிலும் பரிமளம் வீசத் திகழ்ந்த முல்லைவனத்தினை யடைந்து அவ்விடத்தினையே பாடி விடாகக் கொண்டு தமது சேனையையும் ஆயுதங்களையும் அவ்விடம் வைத்துப் பாரிடங்களினைச் சிதவித்து அவ்வனத்தில் பாடலி விருட்சத்தின் கீழ் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் பிரமன் புத்திரிகளைக் கண்டு தரிசனந்தந்து அவர்களை ஞானவுருவாகிய பாவையீரே! நீர் நம்மை நோக்கி இவ்விடம் தவம் புரிந்தமையின் இத்தலம் முத்திதரவல்லதாக நாமின்றைக்கு இப்பாடல விருட்சத்தின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூர்... ராம வழமென்று மைந்துகொண்டு அ... ...யம் ...ன்று பூசைசெய்ய வாரம்பித்தனர். அம்பநாயகர் இருப்பத்திலிருந்து சிவபூசைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெடுத்துக் கொடுக்க விநாயகர் கணிராசர் நெய் பால் தேன் முதலிய கொண்டு அபிஷேகித்து மல்லிகை, முல்லை, சண்பகம், புஷ்பந்தம், கூவிளம், குவளை, புன்னை, பாரிசாதம், கொன்றை, பாடலம், நெய்தல், மகிழம், நந்தியாவட்டம், அறுகு, தும்பை, குடமல்லி, விருட்சி, பன்னீர், முதலிய மலர்களைக்கொண் டருச்சித்து அறுசுவையுடன் கூடிய போனகம் படைத்துப் பலவாறு தோத்திரித்து, விடைபெற்று பிரமன் புத்திரிகளைக் கணேசமுதகி அக்கலத்திலேயே விவாகஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள் தங்கி அம்பாநாதர்களுடன் கைலையை யடைந்தனர்.

விநாயகர் விவாகச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பரத்துவாசர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! சகல கலைகளினும் வல்லவராகிய உதத்தியர் என்னுமோர் முனிவரும், அவரது மனைவாழ்க்கைக்குரிய கற்பினிற் சிறந்த மமதையென்பவளும் இல்லறவாழ்க்கை நெறிதவறாமல் நடந்துவருகையில், புத்திரப்பேறின்றிப் பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடக்க, மமதையென்பவள் கருப்பம் வாய்ந்தனள். அதிரூப சவுந்தரியவதியான அம்மமதையின் பரியகூந்தலினையும், பவளவாயினையும், மதுரமான சொல்லினையும், தேமற்படாத தனங்களினையும், தளிர்போன்ற கைகளினையும், விசாலமான அல்குலினையும், உதத்திய முனிவரின் தம்பியாகிய வியாழ முனிவர் கண்டு அவள் தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் அவளைச் சமீபித்து இங்கித சரச சல்லாபபோக வார்த்தைகளை நயமாகப் பேசித் தன்னை யணையும்படி இரக்கத்துடன் வேண்டிக்கொண்டனர். அவள், தனது மைத்துனனை நோக்கிக் கொழுந்தனே! நீ இங்ஙன நினைத்தல் தகாத காரியம். இதனால் நான் கற்பிழந்தவளாகிவிடுதலே யன்றி, உன்றனுக்கும் உன்றமையனுக்கும் பகை விளையும். தமையனுக்குப் புத்திரப்பேறில்லாத காலத்தில் தம்பியைக்கொண்டு புத்திரனை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாமெனல் இந்தயுக தருமமாயினும், நானிப்போது உன் தமயனுக்கே கருப்பம் வாய்ந்திருக்கின்றேன். ஆதலின் ஆடாதகாரியத்திற் பிரவேசிப்பது அழகன்று. பாவத்தினையும் பழியினையும் பழிப்பினையுந் தேடிக்கொள்ளுதல் நயமரபிற்கு நலமாமோ என்றனள். வியாழபகவான் தனது மதனியார் வார்த்தைகளைச் சிறிதுங் கவனியாது மேல்விழுந்து, வலாத்காரமாகப் புணர்ந்தனர். அப்போது மமதையின் கருப்பத்திலிருந்த சிசுவானது சிவானுக்கிரகத்தா லுற்பத்தியா யிருப்ப

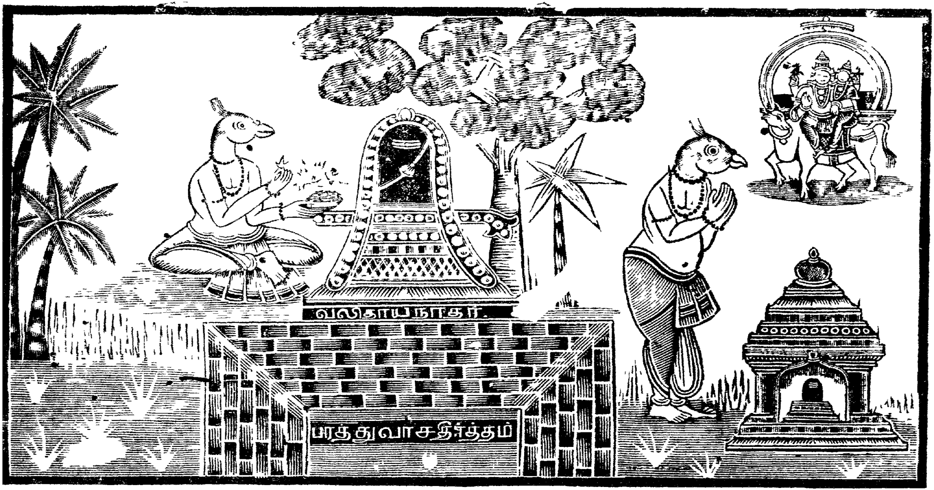

பரததுவாசர் சிவபெருமானைப் பூசுதது ரிஷபாரூடரைத தரிசததது, சுவாமிபெயர் வலிதாயநாதரென
யும் தான் எடுத்ததீர்த்தம பரத்துவாச தீர்ததமெனவும, இது வலிதாயத தலமெனவும வழங்க வரமபெற்றது

தால், இவ்வுண்மை தெரிந்துகொண்டு, வியாழ முனியின் வீரியத்தை யுள்ளே பிரவேசிக்கவொட்டாது தடுத்து வெளிப்படுத்தி விட்டது. வியாழமுனிவரிது தெரிந்து கருப்பத்தி லிருக்கும் குழந்தை குருடாகப் போகக்கடவது என்று சபித்தனர். வெளிப்பட்ட வீரியம் தேவ குருவாகிய வியாழபகவானுடைய தாகையின் அது வீணாகாதபடி தேவர்கள் ஒரு பரத்துவாச பட்சியினை* யுண்ணும்படி செய்தனர். அப்பறவையினின்றும் பரத்துவாச முனிவர் † பிறந்தனர். மமதை வயிற்றினின்றுங் குருடாகப் பிறந்த தீர்க்கதமுனிவர் சிலநாளைக்குப்பின்னர், தனது சிறிய தந்தையாராகிய வியாழமுனிவரை நோக்கித் தந்தையே! நீ சிறிதும் விவேகமின்றி யென்றாயைப் புணர்ந்ததல்லாமல் என்னையும் அந்தகனாகப்போம்படி சபித்தாய். ஆகையால், உன்மனைவி யுன்மாறாக்க ‡ ஞொருவனால் புத்திரனைப்பெற்றுக்கொள்ளக்கடவள் என்றனர். பின்பு பிரகஸ்பதியாகிய, வியாழபகவானுக்குப் பிறந்த பரத்துவாசர் பறவையினிடமாக வுதித்த தனது ஜென்மத்திற்குக்காரணமான வினையினை நினைந்து நினைந்து துக்கித்துத் தலயாத்திரை செய்யக்கருதிப் புண்ணிய பூமியாகிய பரத கண்டத்திலுள்ள சிவதலங்களை யெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டே தென்றேயநோக்கி வருகையில், அரும்புகளையும், மலர்களையுமுடைய சோலைகளாலும், சண்பகவிருட்சங்களாலும், வரிசைவரிசையான தென்

---

* பரத்துவாசம்=கரிக்குருவி. இது வலியனென்றும், கருங்குருமாறனென்றும் வழங்குகிறது.

† சதாசிவமூர்த்தியினது திருமுகங்களிலுண்டான பஞ்சபிர்மவிருடிகளி லொருவராகிய பரத்துவாசர் இவரன்று.

‡ இச்சரித்திரம் திருவான்மியூர்ப் புராணத்துச சந்திரன்காமநாசப்படலத்திற் காண்க.

னைமரங்களாலும், வாழைகளாலும், சூழப்பட்ட தாம
ரை மிகுந்திருக்கும் சுனைகள் நிறைந்து மொரு வனத்
தினைக்கண்டு அதில் வேதரூபமாகிய கொன்றை விருட்
சத்தி னடியினை சுயம்புவாக வெழுந்தருளி யிருக்கு
மொரு சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்தவுடன் தனது
மனதிலிருந்த சஞ்சலமெலா நீங்கி, ஆனந்த மேலிடக்
கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அவ்விடத்திலோர் தீர்த்த
முண்டாக்கி வெகுகாலம் அப்பெருமானைப் பூரண
பத்தியுடன் பூசித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஓர்நாள்,
சர்வ சகத்காரணராய் பிரபுவாகிய சிவபெருமான் தரும
தேவதையான இடபவாகனத்தின்மேல் மாங்குயில்
போல மதுரவசனங்களை வசனிக்கு மலைமகள் சமே
தராய் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், திருநந்திதேவர்,
முனிவர்கள் சூழக் காட்சிகொடுத்தருளினர். அரிய
யற்கரிய திருவடிகளைப் பரத்துவாசமுனிவர் தரி
சித்து அடியற்ற மரம் போல் நிலமேல் வீழ்ந்து எழுந்து
வலம்வந்து கூத்தாடி இருகரங்களையு மஞ்சலித்து,
ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய சங்கரா! சதாசிவா! சம
போ! சந்திரா! கங்காதரா! கங்காளா! கண்ணுத
லோய! கயிலையாளி! கறைமிடற்றோய்! காயாநாயகா
காலகாலா போற்றி போற்றி யென்றிரந்தவுடன், அடி
யார்க்கருள் சுரக்கு மண்ணல், "குழந்தாய்! நின் பூசை
யை ஏற்றுக் களிப்புற்றனம். உன் மனதிலுண்டா
யிருக்கும் கவலையை யொழிக. உன் பிறப்பையுன்னி
யினியாரு முனையிகழார்கள். நீ முனிவர்கட்குள்
நாயகமாக விளங்குக அரசர் குருவாகத் துரோணா
சாரிய னென்னும் பேர் மைந்தனைப் பெற்றுச் சுகமாக
இருக்கக் கடவை" என ஆசிமொழிந்தருளினர்.
பரத்துவாசர் சுவாமியை நோக்கி, "பெருமானே!
அடியேனுடைய பூசையினை யுரிமையாக ஏற்றுக்கொ
ண்ட தேவரீருக்குப் வலிதாயநாதன்" என்றும் இவ்

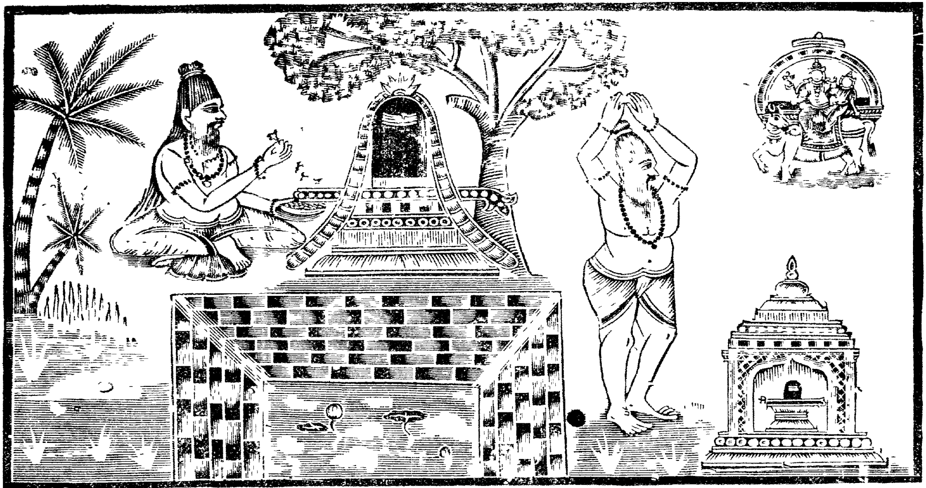

திருவலிதாயத்தில தேவகுருவாகிய பிரகஸபதி, வலிதாயநாதரைப் பூசித்து, தன பாபததைப்போக்கி ரிஷபாரூடரைத் தெரிசித்தது.

விட்டுத்திறந்து பரிகாயத்தலம் * என்றும், என்று லெடுத்துத் திருத்தித்திறந்துப் பாகத்துவாசதீர்த்தம் என றும் ஒழுங்கவேண்டுமே இத்தலத்திற்கு வந்து தரிசிப் பார் எத்தகைப் பாவிகளைப் பயிலுவர் அவர் பாவங் களை யொழித்துச் சகலவைசுவரியங்களையும் உதவு தற்குச் சிவலிங்க நாயகமாமே என்று பிரார்த் தித்தனர். “புவனங்கள் யாவுக்கும் அருள் கா த்துப்பகண்டனெனும் சிவபெருமான் பெருங்கருணைக் குடிகொண்டருந்தும் பெருமானுடைய அநுக்கிர தானம் பெற்று. சதமுனிவர்களும் வழிபட்டுத் தவஞ்செய்து முத்தியடைந்தனர் என்பர் பெரியோர்.

பரசுராமர்பூசைச் சருக்கமுற்றிற்று.

தேவகுரு காமநாசச் சருக்கம்.

சைவாசாரத் தலைவிபாகேனர் தேவர்கட்கெல்லாம் ஆசிரியத் தலைமைபூண்டு விளங்கும் பிரகஸ்பதியாகிய வியாழபகவான், தனது தமையன் உதத்திய முனிவ ரது மனைவியாகிய மமதையைச் சேர்ந்து பரத்துவாச னைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த தனது கரு மத்தினை யெண்ணி யெண்ணி மனக்கவலை மிகவடை ந்து அநுதாபப்பட்டுப் பரிகாரமென்னவென்று தேன் றூது சிந்தாகுலத்தைப் பட்டாபிருந்தமையில், அச்சம யம் அங்குச் சிவபெருமான் திருவுருக் கொண்டாற் போல முழுநீறு பூசிய பாகண்ட முனிவர் சமீ பிக்க, உடனே வியாழமுனிவர் எழுந்து அடிதொழுது

* பலி = பூசை = சாயம் = உரிமை. பலிநாயகர் பூஜை யையுரிமையாக்கொண்டவர் பலிநாயர் என்றது—தமிழில் வலிநாய மென்றாயிற்று. வலியம—நாமம், வலிநாய மெனி னும் பொருந்தும். வலியம = பாதுகாவாசர.

கைகூப்பி நின்றிட, அகத்தியர் “ஓ தேவகுருவே நின்முகம் கவலைவாட்டமுற்றிருப்பதேனோ?” என்றனர். தாரைத் தலைவனும் பிரகஸ்பதி நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் விவரித்து, “அப்பா உத்தமனே! என்னிஷ்டத் தெய்வங்களைக் கொன்றுவிட்டது. எனக்குரிய தவங்களைச் செய்யவேண்டும்' என்றும் கூறக் கேட்டு, பரிவுமை யொருபாகங் கொண்டேய முனிவர் சொல்லுவாராயினர். “முனிவரனே! நீ என்னகாரியஞ்செய்தனை? ஒரு பெண்ணின் கற்பினைக் கெடுக்கும் பாவமோ கொடிது! கொடிது! காமத்தினை படைக்கி யானைப்போல முனிவனைப்படுமை. காமத்தால் இராதிரன் அழிந்து கண்ணொன்றிழந்தான். காமத்தால் குபேரன் கண்ணிழந்தான். காமத்தால் சலந்தரன் பல பிறவியடைந்தான். ராவணன் காமத்தால் விளையுங்கெடுத்தான். உனக்குக் காமத்தாலுண்டாகிய பாவத்தினை யொழிக்கவோர் உபாயஞ் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. இப்பாவம் சகலருக்கும் அநாதியாகவே விளங்கும் சிவபெருமானருள் கிடைப்பதனாலேயொழியும் போதும் தீராது. அத்திருவருள் பெய்யவுடனே பூசைசெய்தலையே பெரும் அப்பூஜை சிவலிங்கபூசையேயாம். அப்பூஜை செய்தற்குரிய இடம் திருத்தலங்களேயாம். அத்தலங்களில் விருத்தஷேத்திரத்தில் தூய்யவிலவாரேசுவர திருவலிதாயமே மிகச்சிறப்புடைத்து. அத்தலத்து பெருமானைப் பூசைசெய்து தேவர்களும் முனிவர்களும் பற்பலரும் பெரும பேறுபெற்றுப் போயினர். பண்டு நந்தினி நாயகனார் போட்டத்தினைக் கைவசமாகப் பெற்றது இந்தத்தினைக் காட்டிலும் வேறுண்டோ? இல்லை! இல்லை! அத்தலம் சென்றால் இத்தகைய வினைத்திற்கும் * வேலைத்திறப்ப பகுதியிலுள்ளது. அந்

* வேல்வனமென்பது திருவேற்காட்டினை.

குச்சென்று பூசிக்கக்கடவை" யெனக்கூறி விடைபெற் றேகினார்.

தேவகுருவானவர் சிவாக்கினிற் சிறந்த மார்க் கண்டேயர் கூறியபடி நாரதரோடு மயானப் பதியா குந் திருவவிமுத்தமடைந்து, கங்கையில் மூழ்கி, நியமமுடனே முழுந்துத் தேகமெல்லாம் நீறணிந்து நெற்றியில் திரி புண்டரம் இட்டு நானா பூஷிய ருத்தி ராக்கமாலிகை தரித்து, பாசிலை புஷ்பங்கொண்டு பெருங் கும் திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்துச் சிவ லிங்கப் பெருமானைப் பிரதிஷ்டித்து ஏகாந்தமாகப் பூஜை செய்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து கொண்டிருக்கையில் திருவருள் கூர்ந்து, உமைபாகனாகிய ஈசன் உமையம்மையு டன் சப்பிரசன்னராகச் சிவபெருமான் எதிரில் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்தருளினார். திருப்பாதம் பணியச் சென்றனராய்த் திருவடியைத் தேவகுரு தரிசித்து அன்பிற்பெருகும் பேரானந்தத் திளைப்புற்றுத் தொழுது சொல்லலானார்.

"மலையரசன் புதல்வி மணவாளா! உன் பாதமே கதி பரமசிவமே! பரஞ்சுடரே - பரம்பொருளே - பரஞ் சோதியே - பசுபதியே சரணம், சரணம், எம்பெரு மானே! சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் நீ தந்தை பார்வதி தாய். அன்புள்ள தாய் தந்தையர்களிடத்தில், தங்கள் குற்றங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு, நாணப்படு வார்களுண்டோ? இல்லை. ஆதலின், அம்மையப்ப ராகிய உங்களிடத்தில் என் குறைகளை முறையிட்டுக் கொள்வதில் நான் ஏன் வெட்கப்படவேண்டும்? பெரு மானே! நான் அறியாது செய்த காமத்தால் உலகம் பழித்து என்னை யொழித்துவிடாதபடி என்மேல் கரு ணைவைத்துக் காத்தருள்வது உன்பாரம் தந்தையே! தாயே! தஞ்சம், தஞ்சம், என்றனர். சர்வலோக ஆதார பூதனாகிய பெருமான் புன்னகை செய்து,

அன்ப உன்பாவம் உன்னை விட்டொழிந்தது. இனித் தேவர்களெல்லோரும் உன்னைத் தங்கள் குருவெனக் கொண்டாடுவதிற் றடையில்லை. சுகமாக வாழக்கடவை யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிச் சிவலிங்கத்துண் மறைந்தருளினார்.

ஜெயகுரு சாபமோசனச் சருக்க முற்றிற்று.

கேசவன் பாவநாசச் சருக்கம்.

சிவாநுபூதிமான்களே! தாமரை யாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் நான்முகக் கடவுளின் புத்திரனாகிய தக்கன் றனக்குண்டாயிருந்த அதிகாரச் செருக்கினால், அகில லோகநாயகனாகிய சிவபெருமானை விலக்கித் திருமால் முதலிய தேவர்கள் சூழ வொரு வேள்வி செய்யத் தொடங்கினான். அதனை யறிந்த நாரதமுனிவர் வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து விமலனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அழகப் பொன்றவளாகிய உமாதேவியார் தனது தந்தையாகிய தக்கனடத்தும் வேள்வியைப் பார்க்கும்பொருட்டுத் தனது நாயகனிடத்தில் விடைபெற்று வேள்விச்சாலையை யடைந்தனர். தருக்கே யுருவாயமைந்த தக்கன் அம்மையாரைச் சபையோடு கோபித்துப்பற்றி விட்டதாகப் பராசக்தியாகிய பார்வதியை நிந்தனை செய்தனன். தேவியுமையார் பொறாதவராகி "ஏ, தக்கனே! அக்கினி சொரூபராய் விளங்குவாரும் சர்வதேவர்களுக்கும் ஈசனாகிய பெருமானை நிந்தித்தமையினால், உன் வேள்வியானது அழிந்தொழியக்கடவது, உன் றலையறுபட்டுப் போகக்கடவது" என்று சபித்து, அக்கினியை வளர்த்தியதில் மூழ்கினர். கண்ணனைப் புத்திரியாகப் பெறவேண்டிச் சிவபராசக்தியை நோக்

தட்சன் யாகத்தில் தனக்கு நேர்ந்த அபராதத்தைப்போக்க, கேசவன் திருவலிதாய நாதனைப்
[illegible]

கிதத் தவங்கிடக்கும் இமயவரசன் மகளாக அவதரித்த ருளினார். பின்பு, ததீசியாதி சைவமுனி புங்கவர்கள் தக்கனை நோக்கி, "ஏ! பிரம புத்திரனே! மறையனைத்து மகாதேவனைக் காதபதியென்றும், மேகாதிபதியென றும், அதவிராஜனென்றும், எருதூர்தியென்றும் பல நாமங்கள் பாராட்டி யுத்சரித்திருத்தலை நீ யறிந்தா யில்லையோ? என்னை அனனியமான ஏனை தெய்வங்க ளோடு சமானமாக ஒரு வார்த்தையாவது மகாதேவ ரைப் பேசுவீரேல், அந்தத் தாமதி சண்டாளனாவ னன்றி, உலகப் பிரசித்தியமாய சண்டாளனென்றழைக் கப்படுபவன் சண்டாளனாகான் என்றும் புராணவச னம் கேட்டதில்லையோ? பரமேஷ்டி பிரபுவாகிய ஏ ருத்திரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்களோடு நமஸ காரங்களாலும், அவ்வ தோத்திரங்களாலும், ஆரா தனங்களாலும் கோபிக்கச் செய்யாமல் என்று கருதி யினையும் தோந்திலையோ? யாமோ எருதூர்தி சிவ னேயென் றறியாதவனாய் தவிட்டாயே, ஆகையால் இனியேனும் அகிலலோகமுங் காக்கும் பெருமானோட வனுக் கவியளிப்பாயாக" என்று பல புத்தி கூறியுங் கேளாதவனாய் மேலு மேலு மிகப் புகந்தனன். இவற்றை யெல்லாம் நந்தியெம்பெருமான் வாயிலாகக் கைலாச பதி யறிந்துகொண்டு வீரபத்திரக் கடவுளைத் தனது பாலநேத்திரத்தினின்று முண்டாக்கி, "ஏ வீரனே! நம்மை நிந்தித்துத் தக்கன் வேள்வி புரிகின்றனன். நீ அவ்விடஞ் சென்று நமக்கு அவியைக் கொள். கொடுத் தால் வந்துவிடக் கடவாய் மறுத்தானேல், யாகத்தை யழித்து, அவன்றலையை யறுத்து, அவனுற்ற தேவர் களைத் தண்டஞ் செய்து வருவாய்" என்று அனுஞா பித்தனர். உடனே வீரபத்திரர் தந்தையாரிடத் தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேள்விச்சாலையை யடை ந்து தக்கனை நோக்கி, "ஏ தக்கனே! சர்வைஸ்வரிய சம்பன்னரான சிவபெருமானுக்குரிய அவிப்பாகத்

தைக்கொடு" என்றனர். அதற்குச் சிறுவிதியாகிய தக்கன் இனைவருவது தெரியாமல், வடவாமுகாக்கினி போற் சீறிச் சினந்து, "அச்சுடலைப்பாடிக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடேன்" என்றனன். அங்கிருந்த தேவர்களுமவன் மொழிந்தனர். உடனே வீரபத்திர மூர்த்தி ஆக்கினைக்குத் தேவிச்சாலையிற் பிரவேசித்துப் பிரமனாலே காணுதற்கரிய திருவடியுடையார் அன்ன மனைவி சரஸ்வதியின் மூக்கை யறுத்தனர், சூரியன் வடிவங் கொண்டோட எத்தனித்த இந்திரனை வாளாற் றகர்த்தனர், பகனைக் கொன்றனர், சந்திரனைப் பாதத்தாற் றேய்த்தனர், சூரியனது எல்லாப் பற்களையு முதிர்த்தனர். அக்கினியின் கரங்களைத் துணித்தனர். இலக்குமியின் முலைகளை யரிந்தனர், தக்கன் சிரங் கொய்தனர், இவற்றை யெல்லாங்கண்ட நாரணன் அதிகோபங்கொண்டு கார்த்து, கருட வாகனமேறி, எதிரில் வந்து தனது சக்கராயுதத்தினைச் சுழற்றிப் பிரயோகஞ் செய்தனன். வீரபத்திரஸ்வாமி ஓர் ஊங்காரஞ்செய்து, அச்சக்கரத்தினைத் தம் இடது கரத்தாலே பற்றி வீசி யெறிந்தனர். அதனை யொரு பூதம் வாயிற் போட்டுக் கொண்டது. பின்னர் திருமாலைப் பிடித்து அப்பாதத்தாற் கால்களைக் கட்டி, பின் விலங்கிட்டு, அத்தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, பிணங்களைச் சேர்த்துப் பின்னிருந்து, அவனாலே தோல்வியுற்று, வேள்விச் சாலையை யழித்துப் பலவாறு பாடி யாடினர். அச்சமயத்தில், கருணைச் சமுத்திரமாகிய தனதுகற் கடவுள் இடப வாகனரூடராய் [illegible] எழுந்தருளினார். சுவாமியைக் கண்ட விஷ்ணுமுதலியோர் நாணமடைந்து, பயந்து நடுநடுங்கி போற்றுகின்றனர். "அப்ரமேய, அநாமய, நிர்க்குண, நிஷ்கள, நிரஞ்சன, பிரணவசொரூப, பஞ்சரூபரகித, கைலாச சிகரவாச, உமார்த்தகிருதசேகர, மிருகவஸ்த, பஸ்மதூளித விக்ரக, பஞ்சாநந, சந்திரசேகர, வியாக்ர சர்மாம்பரதர, பஞ்ச

கிருத்திய சமர்த்தனே. ஆண்டருளும், அடிமையை ஆண் டருளும்! அறியாது செய்த பிழையைப் பொறுத்தரு ளும்" என்று பலமுறை தோத்திரஞ்செய்தனன். பரமபதியாகிய பரமேசுவரன் மனமிரங்கிக் கருணை கூர்ந்து சொல்லாராயினர். "மாமறை சிகாமணி மயங்கும் ஏழைப்பார்ப்பனே! நீ நம்மைச் சிறிதும் தெரிந்துகொள் ளாது, மறைப்ப சாமர்த்தியத் தேவடியாள்போல் நீயுந் தந்தனை. மேலிசைபயிலு தேசக்கீர்த்தியாயின் மேலிசைபாலிலிருந்த தேவாலயத்தின் தேசங்களை (பிழைகளை) பாக்கிய பெற்றனை. இதனால், இனி முதல் நீ யெல்லாராலும் "தேசவன்" என்று அழைக் கப்படுவாய். மேலும், நம்மை நினைந்து துதித்தனை சிந்தனைத் திருப்பியதால் உனக்கு மோக்க பதத் தினை யெய்துவிக்கத் தேசவனென்னும் பெயருடன் பூமி யிலே சென்று நாமேயும் விரும்பத்தக்கத் திருவிளைய சோதித்தியத்தினை படைத்து நமது அருட்குறியைப் பூசிக்கக்கடவாய்" என்று, கருணைசெய்து விமானத்திர வரங்கொண்டு மறைந்து தேவர்களைப் பிறைப்பித்துப் பிர மன் சோ பிரமேதாண்டபத் தத்தனை பாடுத்திலுடன் எழுப்பி, இப்படியேத்துச்செய்து, பாதிதேவியாரை மனத்திலைவைத்து மெழுந்தருளினார்.

பின்னர், செகசேதனமாகி காயனர் வல்லூசவாகிய சிவபெருமான் திரு ஆஞ்ஞையின்படி தேசவனொடிய மதிலாற் சூழப்பட்ட திருவிசாயத் தலத்தினை படை த்து, தண்பாமல் நீர்த்தமுண்டாக்கி அதில் நீராடி, விபூதி உத்திராட்சதாரியாய்ப் பூசைக்கு வேண்டு முப கரணங்களாகிய பீதாம்பரம், ஆத்திராசனம், சந்த னம், நிருமஞ்சனம், தூபம், திருப்பள்ளித்தாமம் தீபம் பஞ்சாவர்ணம், கனிகள், தேன், திருவமுது சேகரித் துச் சிவாகமப்படி ஆவாகனம், தாபனம், சந்நிதானம் சந்நிரோதனம் அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத் தியம், ஆசமனீயம், அர்க்கியம் புட்பதானம், தூபம்,

தீபம், நைவேத்தியம், பானீயம், ஆராத்திரிகை, சப சர்ப்பணையாஞ் சோட சோபசாரஞ்செய்து, உரைதடு மாற என்பு நெக்குருக உடலெலா மெய்மயிர்ப் பொடிப்ப ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அநுரசித்து, மோட்ச விதாயகமான பஞ்சாக்கரஞ் செபித்து, வணங்கிக்கொண்டு திரும்பி, அத்தலத்திற்கு அஷ்டாக்ஷரப்பதி எனப் பெயரமைத்துச் சிறிது தூரத்திற் குணதிசையிலொரு பர்ணசாலை யேற்படுத்தி, அதிற்றங்கி, நாடோறுமுங் காலையிலுமாலையிலுஞ்சென்று திருவலிதாயநாதனை வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள், "கேசவனே, நீ செய்தபாவ முன்னைவிட்டு விலகியது" என்று அசரீரி கேட்டமாத்திரத்தில், கங்கு கரைகாணாத ஆனந்தங் கொண்டவராய் அடியற்றபனை போல் கீழ்விழுந்து எழுந்து தோத்திரித்து விடை பெற்றுச் சென்றனர். இத்தலத்திற் கேசவன் தன் பாவமொழிந்தானெனத் தெரிந்து தந்தையாகவிருந்த பிரமனும் இந்திரனும் இத்தலத்தினை யடைந்து பூசித்துச்சென்றனர்.

திருவலிதாயத்திற்குச் சமீபத்தில் கைவேசனென்றங் கொய்ந்த* கோயிலுக்குச் சனிவாரந்தோறுஞ் சென்று கேசவ, ஆதிகேசவ, ஆதிகேசவப் பெருமாளே, நாராயணா, ஆதிநாராயணா, ஆதிநாராயணப் பெருமாளே, தேவா, வாசுதேவா, வாசுதேவப் பெருமாளே யென்று வந்தனை வழிபாடு செய்யப்பெற்றவர்கள் பசியாற பிடி-

* இக்கோயில் மசானஞ்சூரில் சமீபமாய் நூதனமாகப் பிரதிட்டிதமுள்ள தாமோதரப் பெருமாளிருக்கு மிடமேயாம், அவ்விடத்தில் பூர்வமிருந்த கேசவப்பெருமாள் ஆலயம் பல்லாண்டுகட்கு முந்திய சிதைந்துவிட்டது. தாமோதரன் கோயில் வனச கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கி வந்தபேரைக் கொண்டே நூதனமாக வேற்படுத்திய கோயிலுக்கும் அப்பெயர் வழங்கி வருகின்றது.

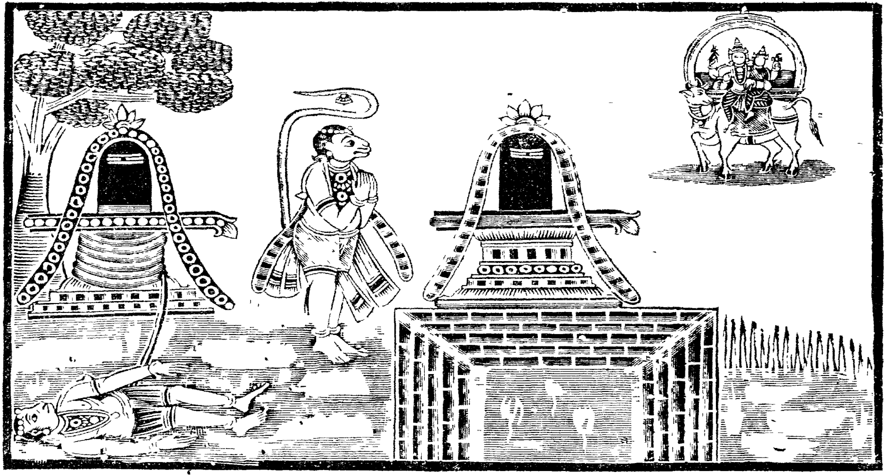

அநுமார் தருமவலத்தியாத்திரை பூசித்து, தானே செய்த அபராதத்தைப் போக்கக் கொண்டு தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தமெடுத்து, இந்தப் பரமலிங்கத்தை வணங்கி அவர்கள் உலகத்திலுள்ள எல்லா இலிங்கங்களையும் வணங்கினபலன அடையும் வரம்பெற்றது.

க்கப்படாமல், எந்நாளும் அநேக சைனியரோடுங் கூடிய பிரசாதங் கிடைக்கப்பெற்று வாழ்ந்து, பின் வைகுந்தப் பதவியினைப் பெறுவார்கள். இவ்விடத்தில் துவாபர யுகமுடிவில் தாமோதரனென்னும் சிலகாலந் தங்கி வாழ்ந்து வலிதாயத்தனை நிருமாணஞ் செய்துகொண்டிருந்து சென்றனர். இந்திரன் பூசித்தமையின் வலிதாயத்திற்கு இந்திரபுரி யெனவும் பெயருண்டு.

கோவன் பாவநாசச் சருக்க முற்றிற்று.

அனுமா ரபராத மன்னிப்புச் சருக்கம்.

சிவகாருண்ணிய முனிவர்களே! பூர்வத்தில் இலங்கைக் கதிபனான இராவணன் சந்நியாசிவேடம் பூண்டு, தண்டகாருணியத்தில் இரவிகுலத்தோன்றலாகும் இராமன் பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை யபகரித்துக்கொண்டு இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். வீராதிவீரனாகிய இராமன் பெண்டிழந்து தன் றம்பி இலட்சுமணனுடன் ஏங்கிக் காடெங்குந் தேடி, மறையுருவமைந்த பம்பையில் வீற்றிருந்த வாமபாகநாதனைப் பணிந்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, கிஷ்கிந்தையைச் சேர்ந்து கபிசேனையுடன் போய், சேதுபந்தனஞ்செய்து கடலைக்கடந்து, இராவணாதி யசுரர்களைக் கொன்று, சீதையைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டு திருப்பிக் கந்தமாதனத்தில் வந்தவுடன், இராவணனைக் கொன்ற பிரமகத்தியானது இராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு இமைப்போது நீங்காமல் உடன்மேவியும், தனது மார்பினைத் தட்டும், முகத்தினைச் சுளித்துக்கொண்டு சண்டைக்குவரும், ஆரவாரஞ்செய்யும், உதட்டினைமடிக்கும், கூரிய பற்களை நெறநெறவெனக் கடிக்கும், கீழே விழும், மேலேயெழும்பும், என்னை யெதிர்ப்பவருண்டா

வென்னும், வாடா இந்த மானிடனை யின்றே கொன்று தின்றேப்ப மிடுவேனென்னும், அட்டகாசஞ் செய்யும், கோபிக்கும், என்னைப் பகைத்து உய்யவல்லையோடா வென்னும். இதனைக்கண்ட இராமர் முகம்வாடி, "தம்பீ, தம்பீ, இலட்சுமணா! இஃதென்னை? இராவணனுமித்திரவம் பண்ணுகின்றனனோ" என்றனர். "அண்ணா! அஞ்சவேண்டாம். அரக்கனன்றே யழிந்தனன்" என்றனன் இலட்சுமணன். இராமர் நடுங்கி, "ஜானகீ, ஜானகி! இதுவென்னை! பத்துத்தலையன் பதரச் செய்கின்றானோ" என்றனர். "சுவாமீ! பாவி முன்னமேம் படுத்தற்று படமொழிந்தனனே" என்றனள் சீதை. இராமபிரான்றுந் தேனாருகவராகித் திகைத்திகைத்துத் திறுபட்டு வாய்வறண்டு நடுநடுங்கி நாலுபக்கங்களினும் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம், அவ்விடத்தில் திருநீற்றி னொளிர்ந்திகழும் அதிசயத் திருமேனியுடையராய, சிவகதா ரஸிகர்களான ஸீலராகிய சில முனிக்குழாங்கள் வந்து இராமரைக்கண்டு, "ஏ இராகவ அஞ்சாதே; நீ கொன்ற இராவணன் இராக்கதனே யாயினும் அவன் பிராமணகுலத்தில் வந்த புலத்தியன் பெயரனாதலின் பிரமகத்தியாகவந்து பீடிக்கின்றனன். அதனையொழிக்க வோருபாயம் கேட்பாயாக. திருக்கைலாயத்தினின்றும் ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானைத் தருவித்து, இவ்விடந் தாபித்துப் பூசிப்பையேல், அது இன்னே நின்னை விட்டு விலகும்" என்றனர். இராமர்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, இக்காரிய முழுத்துணையான புஜபலபராக்கிரம சாலியாகிய அனுமானொருவனே யென வெண்ணிக் கூறலாராயினர்.

"அனும சீதாசோகவிநாச! இப்போதெனக்குண்டாயிருக்கும் ஆபத்தினின்று நீங்க, திருப்பாற் கடலினழகு மாழ்கப் பனிட வெண்சோதி விரிக்குந் திருக் கைலாயத்திற்குச் சென்று அருட்குறி யொன்றினை

புடனே கொண்டுவரக் கடவாய் என்று இராமர்சொல் லியவுடன் வாயுவின் ஔரச புத்திரனாகிய அனுமார் வெள்ளிப்பனிக்கிரிக்குச் சென்றனர். அவ்வநுமார் வருதற்குச் சிலநாள் தாமதமாயிற்று. இராமர் யாகவர் கட்டளையின்படி எழுந்து நீராடி, நித்தியானுஷ்டானம் முடித்து, சங்கரைய கரத்திற்சேர்த்து, விபூதி யுருத்திராட்சம் புனைந்து, மிதுனமாதம் சுக்கிலபக்ஷம் புதவாரம் அனுஷ நட்சத்திரம் பஞ்சமி கூடிய காலத்தில், தனது மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியார் தமது கரங்களாற் பிடித்துக் குவித்தமைத்த *வாலுக லிங்கத்தைச் சோடசோபசாரத்துடன் பூசித்து, பிரதட்சண நமஸ்காரம் பலவாயிரந்தரஞ்செய்து, பலவரம் பெற்று, தன் முன்னேநின்ற பிரமகத்தியினைப் பிலத்தில் வீழ்த்தி அவ்வாயிலை யடைத்து அதன்மேல் வைரவக் கடவுளைக் காபித்து, பரமபூரிப்புச் சிவத்தியானத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

இதனிடை, நிதகைலாயத்திற்குச் சென்ற அஞ்சனாதேவி மைந்தனாகிய அனுமார், வெண்ணிலாக்கிரணம் பொழியும் திருப்பனிமலையிற் போய் நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்து சரணடைந்து, சிவலிங்கமொன்றினைப் பெற்று, தநுகோடியை வந்து சேர்ந்தவுடன் முன்னமேயே இராமர் சிவலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்திருக்கக் கண்டு வியப்புற்று இரகுநந்தனரை நோக்கி ஐயா! என்ன காரியஞ் செய்தீர்! அடியேன் செய்தற்கரிய பெருமுயற்சியாற் சுக்கிரீவன் உம்மைச் சிநேகங் கொண்டனன்! என்முறைமையால் விபீஷணன் உம்மைச் சரணடைந்தான். நானோ தேவரீர் திருத்தொண்டு ஒன்றினையே கைப்பிடிக்கவே; என்னை இங்ஙனம் செய்தலழகாமோ" என்று தேம்பியழுதனன். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் அனுமார் முகநோக்கி"

* வாலுகம் = மணல்.

மாருதிமைந்த பெரியோர் குறித்த சுபமுகூர்த்தம் தவறாதபடி செய்யவேண்டி நேரிட்டது, வேறொன்றும் நினைத்திலேன் நான் ஸ்தாபித்த இராமலிங்கத்தின் முன்னர் நீ கொணர்ந்த சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிட்டை செய்து பூசைசெய், இல்லையேல், என்னாற் பிரதிட்டித்த இலிங்கத்தினைப் பெயர்த்து நின்கையுற்ற பெருமானை அவ்விடத்தில் ஸ்தாபிப்பாயாக" என்றனர்.

வாயுவின் மைந்தனான அனுமார் கேட்டவுடன் ஆனந்தங்கொண்டு கிளம்பி, இராமலிங்கத்தினைத் தன்னிரு கரங்களாலும் பிடித்தசைத்து மசையாததைக் கண்டு தற்போதுமுற்றுந்தன் வாலாற் பலவளையஞ் சுற்றித் தன் முழுவலிகொண்டு ஆகாயத்தி லெழும்பியவுடன், தன் பெரியதொரு வாலறுந்து திடீரெனக் கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்துப் போயினன். கண்ட இராமர், இலக்குமணர், சீதை முதலியோர் அனுமாரது அகன்ற மார்பின்மேல் வீழ்ந்து வாய்விட்டழுதயர்ந்தனர். பின்னொருவாறு தெளிந்து, அனுமாரை இராமர் தனது மலைபோன்ற தோளின்மீது சாய்த்துக்கொண்டு, "மாருதிசிங்கமே! என் செய்வேன்! என் செய்வேன்! பம்பாநதி தீரத்திலெனைச் சிநேகித்து என்னயாவை மாற்றினை! சுக்கிரீவனுக்குப் பெருஞ்சினேகஞ் செய்து வைத்தனை! கடலைக்கடந்தனை! மைநாகப்பருவதத்தை வீசியெறிந்தனை! அம்பாலைராக்கி அலறவடக்கினை! இலங்காதேவியை இடமெனு முன்னூரினை? அசோக வனத்தினை ஆக்கிரமித்தழித்தனை! எண்பதினாயிரமரக்கரை மண்படச் சாடினை! சம்புமாலியைச் சாயப்பெறவாட்டினை! அட்சகுமாரனை அழிவுறவறைந்தனை! இலங்கை முழுதும் வெந்தழல் மூட்டினை! இளமுலைச் சீதையை யென்பால் இன்புறச் சேர்த்தனை! ஆ! என்பொருட்டு இவ்வளவு பேருபகாரஞ் செய்த உனக்குப் பிரதியுபகாரம் நானென்ன செய்தனன்! ஒன்றுங்காணேன் குழந்தாய்! நின் கண்ணைத்திறந்து என் முகத்தினைப்பார்.

அந்தோ உன்னை எவ்வனம் பிரிந்துய்வேன் என் கண்ணிற் கருமணியே" என்றனர்.

இத்தகைய வமுகமொழிகள் அநில குமாரனாகிய அனுமன் செவியி னுழைந்தவுடன் சிறிது கோபந் தீர்ந்து எழுந்து, இராமலிங்கத்துக்கு வடதிசையில் அனுமலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்து தான், ராவணெல்லையாந் தன்மை பெற்றுதிப சிவபெருமான் மாட்டுச்செய்த அபசாரத்தினை யெல்லாம் யெண்ணி யெண்ணி நெஞ்சந் துணுக்குற்று வருந்தியிருக்கையில், மகத்திய மேதைய ஞான சிரோமணியாகிய நாரதமுனிவர் அவணடைந்து நடந்த யாவற்றையும் விசாரித்துக் கருணைகூர்ந்து கூறுவாராயினர். "சஞ்சீவிராய நீ அம்பிகை பாகனுக்கியற்றிய அபராதமொழிய வேண்டுமாயின், கேள் பாயாக! எந்தப் புருடனையன சர்வ சொரூபியாய்ச் சிவனையறிந்து இலிங்கத்தில் பூசிக்கின்றனனோ, அவன் செய்த பாவமனைத்தும் மன்னிக்கப்படும், திருமாலானவர் தனக்குப் பிருகுமாமுனிவர் சாபத்தால் கிடைத்த பத்துப் பிறப்பும் உலோகோபகாரமாம்படி செய்து கொண்டது சிவலிங்கப் பூசையாலன்றோ? உனது நாயகனை முகுந்தனுக்குண்டான பிரமகத்தி யொழிந்ததும் சிவபூசையாலன்றோ நீ காட்சியிலேயாந்தனையே ஆதலினால் நீயுமங்ஙன மனமொடு இனமே செய்யக் கடவை. அச்சிவலிங்கப்பூசை உத்தமதலங்களிலியற்றின், அது பலனை கரதலாமலகம்போற் கிடைக்கும் இது திண்ணம், முக்காலமும் திண்ணம் அறிவாயாக' எனக்கூற, அதுகேட்டுத் திடுக்கிட்டதும் அஞ்சனாதேவித் திருமகன், நாரதரை வணங்கிச் சிவ பூசைக்குரிய அவ்வுத்தமத்தலம் எதுவெனக்கேட்க, மகாமுனி அகமகிழ்ந்து, "சர்வபக்தர்கள் சதா அரணம் செய்பவராகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரியமான தலங்கள் இவ்வுலகத்தின் கண் அனந்தமுண்டு. அந்தத்தலங்கட்குள், மணமலர்ச்சோலை சூழ்ந்த திருவலிதாய க்ஷேத்திரத்

சுககரீவன அனுமனைத தமககொணடு திருவலிதாய தலததககுவநது தானும சிவததொண்டு செய

வானரச்சிரேட்டனை தலைவன் அநுயாதெனில்,— அடியேன் பூசையைக் கொண்டருளிய இந்தப் பரம லிங்கத்தைப் பணிந்து வணங்கப் பெற்றவர்கள் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் உள்ள இலிங்கங்களெல்லாவற்றையும் வணங்கிய பலன் அடையும்படி கிருபை புரிந்தருள வேண்டும். நாமெடுத்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய் பவர்கள் எத்தகைய இழிகுலத்திற் பிறந்தவரேயாயி னும், எத்தகைய பாவம் செய்தவரேயாயினும் அவர்கள் செய்த குற்றங்களை மன்னித்தருள வேண் டும் என்று வேண்டுதல் செய்ய, வேண்டுவார் வேண்டி யதையே விரைந்து கொடுக்கும் கருணாநிதியாகிய கண் ணுதற்பெருமான் அவ்வனுமனுக்கு வரமனைத்துங் கொடுத்தருளி உலகமாதாவாகிய அம்மையுடன் சோதி லிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

அனுமாரபராத மன்னிப்புச் சருக்கம் முற்றிற்று.

சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்கம்.

சிவபூசா துரந்தரர்களே! அஞ்சநேயர் வலிதாயத் தினை நாடிச் சென்று அநேக நாளானமையினால், இராமச் சந்திரர் தனது சமீபத்தி லிருந்து கொண்டிருக்கும் சுக் கிரீவனை நோக்கி, கிட்கிந்தையரசனே! நமது அனுமன் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து வெகுநாளாகிவிட்டது. அவன் நமது பதியிலில்லாதிருத்தல் சந்திரனில்லா வானம் போலிருக்கிறது. யோசித்து முடிக்கவேண்டிய காரியங் கள் அநேகந் தடைப்பட்டிருக்கின்றன. நாமயோத்திக் குச் செல்லவேண்டிய நாள் நெருங்கிவிட்டது, காலந் தாமதிருப்போமானால் பரதன் கதியேதாய்விடுமோ? முன்னதாக வனுப்பி நமது வரவைத் தெரிவிக்க அனு மனுமில்லை ஆகையால், நீயுடனே யதிவேகமாகச் சென்று வலிதாயத்தினையடைந்து அனுமனை யிட்டுக்

கொண்டுவரக் கடவாயென்றனர். சுக்கிரீவ மகாராஜன், சீதாரமணன கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகப் பாய்ந்து அதிசீக்கிரத்தில் வலிதாயத்தினை யடைந்து சிவாலயத்துட்புகுந்து பிராக்கையில் ஆஞ்சநேயர் தன்னை மறந்து உருத்திராட்சங் கரங் கொண்டு பாதிரி மரத்தடியில் சிவலிங்கப்பெருமான் சந்நிதிக்கருகில் கண்மூடிச் சிவமகா பஞ்சாட்சர ஜெபஞ் செய்துக்கொண் டிருப்பதனைக் கண்டு, அவர் ஜெபத்திற்கு இடையூறு செய்யாது வெளிவந்து பிராக்கையில் அநேக முனிவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூடிக் கொண்டு சிலர் சிவபூஜையும், சிலர் வேதபாராயணமும், சிலர் ஆகமவாராய்ச்சியும், சிலர் புராணபடனமும், சிலர் சாஸ்திர விசாரணையும், சிலர் யோகமுஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் செயலைக்கண்டு களிகூர்ந்து வியப்புற்று ஆ! ஆ! நான் செய்த தவமே தவம். இத்தகைய திவ்விய தலத்தினையும், இத்தகைய புண்ணிய மூர்த்திகளையுந் தரிசிக்கப்பெற்றேனே. இக்காட்சியினைக் கண்டபின் எவனித்தலத்தினை விட்டுப்பிரிவன். என்னைப் போன்ற சாமானியனே பிரிய மனமெழாது நிற்பனேல் நவவியாகரண பண்டிதராகிய நமது அஞ்சனை மைந்தராகிய அனுமாரோ இத்தலத்தினைவிட்டு நீங்குவார் இவரை நானெங்ஙனமழைப்பது, ஆயினுமாகுக, வந்தது வரட்டும். இத்தலத்துப் புண்ணிய மூர்த்திகட்குச் சிலநாளைகளாயினுந் தொண்டுசெய்து வாழக்கடவேன் எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வலிதாயத்துள்ள சிவனடியார்கட்குச் சிவபூசையின் பொருட்டு வேண்டிய திரவியங்களைத் தினந்தோறுங்கொணர்ந்து கொடுத்து அப்பெரியோர்கள் ஆசிர்வாதமேற்று வாழ்ந்துகொண் டிருந்தனன்.

சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

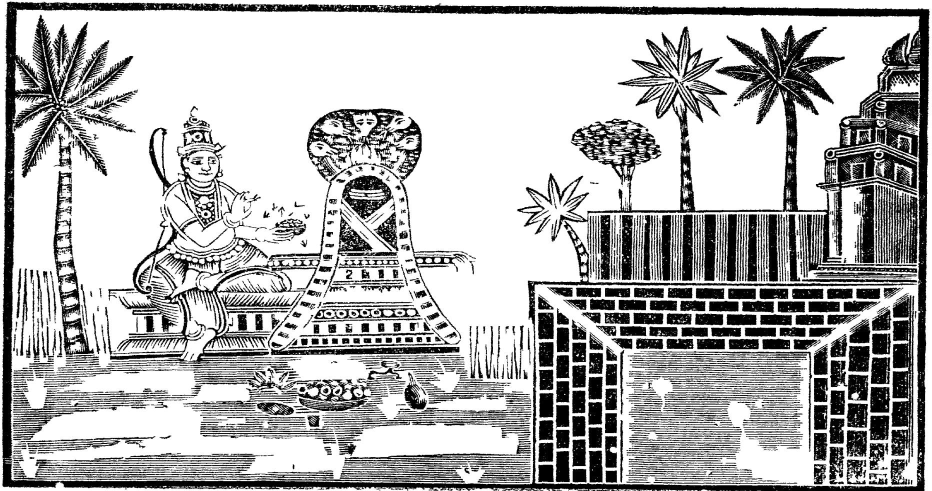

இராமர் சேதுயாத்திரை தலைக்கட்டு அயோத்திக்குச் செல்லும்போது திருவலிதாயநாதரைப் பூசித்து அனுமனையும் அழைத்துச் சென்றது.

இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.

சிவாக்கிரயோகிகளே! வான்மைந்தன் மைந்தனாகிய அனுமான் மூலவள்ளா காதலி பஞ்ஞளன் காதலித்த திருவலிதாயத்தில் மிக்க காதல்கொண்டு, அத்தலத்தில் சிவபுராணஞ் சொல்லுகின்றவர்களையும், அவற்றை வியந்து கொண்டாடுகின்றவர்களையும், சிவனடியார்களை யெதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவந்து அன்புடன் அமுதூட்டுகின்றவர்களையும், சிவபெருமானைப் பூசிக்குஞ் செயலையே மேற்கொண்டிருக்கின்றவர்களையும், சிவநாம முழக்கத்தினையுங் கண்டு சிவபெருமானுடைய பத்தரது பாததூளித்தனைக் கவசமாகத் தனதுடலிற் றாங்கி அத்தலத்தினை விட்டுப் பிரிய மனமெழாது பல நாள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கௌசலை மைந்தனாகிய இராமர் கந்தமாதனத்தை விட்டு அயோத்திக்குச் செல்லும்போது, பிறவித்துன்பங்களைப் போக்கிப் பேரின்பவீடு கொடுத்தருளுஞ் சிவபெருமான் ஆட்சியில் விளங்குந் திருவலிதாயத்தினை யடைந்து, காமதகனனை கண்ணுதலைக் கண்ணாரத் தரிசித்து அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்ரீபூதனே சரணம், அவாங்கமனோகோசரனே சரணம். இலயபோக வதிகாரஸ்தனே சரணம் ஈசானாதிரூப்த வாச்சியார்த்தனே சரணம் உமாமகேஸ்வரமங்கள விக்ரகனே சரணம், ஊர்த்துவதாண்டவ மூர்த்தியே சரணம், எல்லாம் வல்ல பரமசிவனே சரணம், எம்பெருமானே சரணம், அப்பனே சரணம் சரணம், ஐயனே சரணம் சரணம், அண்ணலே சரணம் சரணம், அரசே சரணம் சரணம் எனப்பல திருநாமங்களை யெடுத்துச் சொல்லி, அருச்சனை புரிந்து பேரின்பம் வளரத்தொழுது பலதரம் பஞ்சாங்க அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து சில நாள் அவ்விடம் வாசஞ்செய்து, வேதத்தில் விளையாடும் விமலனது சிவானுக்கிரகம் பெற்று, அனுமனுக்குப் பல

முகமன் கூறித் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு அயோ
திக்குச் சென்றனர்.

இராமர் தரிசித்த சருக்க முற்றிற்று.

குசலவர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவமுனீந்திரர்களே! சரயுநதியினாற் சூழப்பட்ட கோசல தேசத்திலே அயோத்திமா நகரமானது திருமகளுக்குத் திருமுக மண்டலம்போலவும், அத்திரு முகத்திலிட்ட திலகம்போலவும், அத்திருமுகத்திற்கு இன்றியமையாத கண்போலவும், அவளது மங்கள சூத்திரம்போலவும், மாப்பிளைசையாகின்ற முத்துமாலை போலவும், இதயஸ்தானம் போலவும், திருமகள் வாசம் பண்ணுகின்ற பொற்றாமரை போலவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அத்தகைய நகரத்திலே ஸ்ரீசானகி ரமணனை ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் தான் இராவண சம்மாரத்தின் பொருட்டுத் தென்றேசத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் தான தரிசித்த சில ஸ்தலங்களின் மகிமைகளைப் பலமுறை தனது குடும்பத்தினர்கட்குச் சொல்லிச் சந்தோஷங் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் வலிதாயத்தின் மகிமையினைக்கேட்ட அவ்விராம குமாரர்களாகிய குசலவர் அத்தலத்தினைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று மாவல் கொண்டு தந்தைபால் விடை பெற்றுக்கொண்டு வலிதாயத்தினையடைந்து பரத்வாச தீர்த்தம் படிந்து, விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டு, சிவலிங்கப்பெருமானை

குசலவா திருவலிதாயத்தின் பெருமையினை, ஸ்ரீராமரால் கேள்விப்பட்டுத திருவலிதாயத்திற்கு வந்து சிவபெருமானைப் பூசித்து அனேக வரங்களைப் பெற்றது,

அகஸ்தியர் திருவலிதாயநாதரைத் தர்சித்து வில்வலன், வாதாவி, யிவர்கள் நேர்ந்த பிரமஹத்தி அணுகாமல் வரம்பெற்றுத் தன்பெயரால் தீர்த்தமெடுத்தது.

அநேகவாண்டுகள் பூசித்து அநேகமான வரங்களை யேற்று அயோத்திக்குச் சென்றனர் அதுமுதல் இத்தலத்துப் பெருமானுக்குக் குசலிங்கேஸ்வர னெனப் பெயருண்டாயிற்று.

குசலவர்பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

கத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.

சிவஞானத் தபோதனர்களே! கடலேழையு மொரு உழுந்தளவாக்கி யாசமனித்த முனிவேந்தனும் அகத்திய முனிவர், ஓர் காலத்தில் இமயமலையினின் றுந் தென்றேய நோக்கிவந்து கொண்டிருக்கையில், மாயையின் மகளாம் அசமுகியின் புத்திரர்களாகிய வில்வலன் வாதாபி யென்னுங் கண்டகர்களிருவருங்கண்டு இம்முனிவரைக்கொல்லவேண்டுமென்றெண்ணி, இளையோனாகிய வாதாபி யென்பவன் அஜவுருத்தாங்கி ஓர் காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தனன். மூத்தோனாகிய வில்வலன் நெற்றியிற் றிருநீறும், காதினிற் குழையும் கண்டத்திற் கண்மணியும், கரத்திற் றண்டு கமண்டலமும், அரையிற் கல்லாடையுந் தாங்கி முனிகோலுருக் கொண்டு குறுமுனிமுன் வந்து, மூன்றுதரம் பிரதட்சணஞ்செய்து அஞ்சலித்துச் சொல்லுவானாயினன். "ஏ முனியரசே! தேவரீர் இவ்விட மெழுந்தருள அடியே னென்ன புண்ணியஞ்செய்தனன். மேலும் அடியேனைக் கிருதார்த்த னாக்கும் பொருட்டு ஏழையின் சிறுகுடிசைக் கெழுந்தருளிப் போஜனஞ் செய்து போதல் வேண்டும்" என்று அவரது திருப்பாதங்களில் தண்டாகாரமாகப் பணிந்து நின்றனன். தன்னிகரில்லா விந்தியமலையின் செருக்கையடக்கிய கும்பமுனி அவன்

வஞ்சகத்தை யறியாது சம்மதித்து அவன் பின் சென்றனர். உடனே வஞ்சகவேடம்பூண்ட தகாமுகத்தன் தனையனும வில்வலனை நீராடிச சமையற்சாலையிற் புகுந்து சுத்தஞ்செய்து கோலமிட்டுச சுத்தமான வரிசியா லன்னஞ் சமைத்துப் பல பதார்த்தங்களுடன் றகருருவங் கொண்ட தன றுணைவன வாதாவியை யறுத்துப் பக்குவமாகக்கறியாக்கித், தன் வேண்டுகோளுக்கிணைந்த முனிசிரேட்டரை யோராதனத்தி லெழுந்தருளச செய்து உபசாரத்துடனா றாப நீடந்தந்து அறுசுவை யாகவமைத்த வுனனபானாதிகளுடன் அவ்வச மாமிசக் கறியினையுப படைக்க, ஐமபுலனைவித்த அகத்தியராகிய சிவராசயோகா அனபுடனேயுண்டு பசிதீாந்து எழுந்தருளி யிருந்தனா.

அதன்பின, சூாமுகன் மருகனும் தண்ண ளியற்ற வில்வலன் தெனறிசை நிறுவிய தென்றல் உலவும் பொதியமாமலைத்துப் பெருந்தகை யண்ணலாம அகத்திய ருயிரை வாஙகக் கருதி, தம்பி! வாதாபி! வா விரைவுட னென்றனன். கொலைத் தொழிலேயே தவமெனப்பூண் டவம்பெருக்கும் படுபாவியாகிய வாதாவி "அண்ணா! வந்தேன இதோ வந்தேன்" என்று, உலோபா முத்திரையின் கொழுநராம் அகத்தியருதரத்தினின்று ஆட்டுருவங்கொண்டு வெளிவர உத்தேசித்த மாத்திரத்தில், மூனறுபோதும் முழுதுணா முனிவர் தெற்றெனத் தெரிந்து சிவசிவவென்று விண்பட்டுருவும் விந்தியமலையைத் தரைபடப் படுத்தியதன் றிருக்கரத்தால் வயிற்றினைத் தடவுதலும், வாதாவியவன் கோதாவி விட்டுச் சீரணமாயினன். தம்பி மடிந்த சங்கதியைத் *தெரிந்து துருவாசமுனித் தோன்றலாகிய வில்வலன் தன்கொன்றேந்தி முனிவர்தலையில் மோத வந்தனன். சிருஷ்டியாதி தொழில்களையு மியற்றவல்ல அகத்திய முனிபுங்கவர் தன்னெதிருற்றவொரு தருப்

பையினை யெடுத்துச் சிவாஸ்திரமாகப்பாவித்துப் பிரயோகஞ்செய்து வில்வலனைத் * தடிந்தனர்.

சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் வாதாபியும், வில்வலனு நீண்ட கரிய மேகம்போலு முருவங்கொண்டு, மிகக் கோபமுடையவராய் ஆரவாரத்துடன் அகத்தியர்முன் றோன்றினர், அதுகண்டு முனிவர், துருவாச முனி மக்களிவர்கள். இவர்களைக் கொன்றமையால் பிரமகத்தி நம்மைச்சூழ்கின்றதென்றறிந்து இதை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, அவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்தவுடனே, தன் முன் வந்த சாயைகள் இம்மென மறைந்துவிட்டன,

பின்னர், அவ்விடத்தினின்று மெழுந்து சென்று சமீபத்திற் றவஞ் செய்துகொண்டிருந்த பரத்துவாச முனிவரைக் கண்டு அவருடன் அளவளாவித் திருவலிதாயநாதர் மகிமைகளைத் தெரிந்து தரிசித்து வணங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து ஆனந்தக்கூத்தாடிப்பாடி அழுது தொழுது நிற்க, சருவான்மாக்களையு மீன்ற இளமுலைக்கன்னி கௌரிபாகனாகிய வலிதாயநாதர் காட்சிகொடுத்து, 'அன்ப! உன்னைப் பிடித்த பிரமகத்தியினி யுன்னை யணுகாது. சுகமாகப்பொதிய மலைக்குப் போகக்கடவை' என்றனர், அகத்தியர் மீண்டும் வணங்கி, "பெரும! வில்வலனைக் கொன்றவிடத்தில் நான் பிரதிட்டித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அகத்தீஸ்வரர்' என்று வழங்கவேண்டும். நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் மங்களவாரம் ஸ்நானஞ்செய்து அகத்தீஸ்வரரை வணங்குகின்றவர்கள் பிணிகளையெல்லாம்' ஒழித்துச்

---

* வில்வலன் இறந்தவிடம்-வில்வலன் வாக்கம், இது-வில்லிவாக்கம் என வழங்குகிறது. இவ்விடத்திலேயே அகத்தியர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்தது. வில்வலனையும் வாதாவியையும் கொன்றவிடம் 'கொண்ணூர் என வழங்குகிறது. இவ்வூரில் வலிதாய நாதனைப் பூசித்த கேசவப்பெருமாளென்று வழங்குகிறதாமோ தரப்பெருமா ளாலயமுண்டு.

சிவஞானச் செல்வமளித்து ஆதரித்தருளவேண்டும்" என்றனர், பெருங்கருணை வள்ளலாகிய பரமசிவம் அவ்வரங்களைக் கொடுத்து, பரசிவையுடன் சிவலிங்கத்திற் கரந்தருளினார்.

அகத்திய ரத்தியொழிந்த சருக்க முற்றிற்று

பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

சிவபக்த சிரோமணிகளே! சத்திய லோகத்திலே வாணிசம்மேதனாய் நவரத்தின மயமான ஓர் சிங்காதனத்தின் மீது நான்முககடவுளெழுந்தருளி யிருந்து ஒருநாள் தனக்குள்தானே சிந்திப்பாராயினார். "நான் ஆண்டுகொண்டிருக்கும் இந்தச் சத்தியலோகம் உண்டாகி யழிந்ததற்குக் கணக்குமுண்டோ? அவ்வப்போது அவ்வுலகத்தினை யாண்ட பிரமர்களுக்குத் தாம் கணக்கேது? அவர்களில் நானுமொருவன்றானே? என்றைக்காயினு நானும் இறந்துபோக வேண்டியது நிச்சயமென்றேற்படுகின்றது. ஐயோ! இத்தகைய அனித்திய தேகத்தை நிலையென நம்பி விஷயானந்தத்தில் மூழ்கி வீணாகக் கெட்டேன்! மோசம் போய்விட்டேன! முக்கியமாகத் தேடிக்கொள்வதில் ஆசைப்பட்டேனில்லை. எத்தனையோ காலம் விருதாவாகக் கழிந்துவிட்டது! அநந்தகாலங்களா னடைந்தபயனென்றுங் காணேன். சீ, சீ! இதென்னவாழ்வு இனியேனும் சீக்கிரதையாக விரைவிட்டால் மோசமாக முடியும் அந்தோ மாயையின் சாலமோ சாலம்! மாயையின் சாலமோ சாலம்!! மாயையின் சொரூபத்தைச் சிறிதேனுஞ் சிந்தித்து நோக்காது அம்மாயையிலே மயங்கி யுழன்றேன்! அம்மமம! மாயாபோகம் எவ்வளவு ஆனந்தத்தை விளைத்துவந்தது! இவைகளையெல்லாம் உண்மையென்றல்லவோ நம்பியிருந்தேன் மாயை

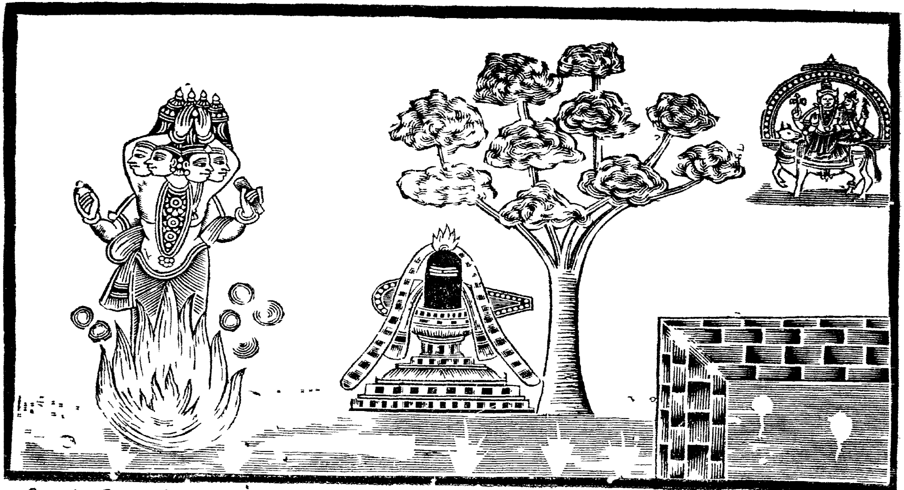

பிரமன் திருவலிதாயமடைந்து தன் பெயரால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, பஞ்சாக்கினி மத்தியினின் தபஞ்செய்து பிறவாத வரம்பெற்றது.

யெனக்கு அஞ்ஞானியமென்றறிந்தும், அம்மாயையை நீங்கியிருக்கமுடியவில்லையே. அல்லது மாயையாகவே நானிருக்கின்றேனோ வெனில், மாயையொன்றுண்டென்ன அதன் காரியங்களினால வேறாக விளங்குகின்றேனே ஆ, ஆ! இந்த மாயை செய்வது இந்திரசாலமேயாம்! இதினின்று மீண்டாலல்லவோ உய்தியுண்டாம். இம்மாயையினைக் கடப்ப தெவ்வணம்? மாயை கொடிது! கொடிது! மாயை யொழிந்தாலல்லது பிறவியொழியாதே. மாயையாலன்றோ தேகம் இடி கரையே யிடிந்து விழுந்து கரைந்து போகின்றது! அங்ஙனம் போவதற்கு முந்தியே யன்றோ நித்தியமான வொன்றைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்! இம்மாயையினை நானே யொழித்துக் கொள்வதற்குச் சிறிதுங் கூடாதே! பிறரைக்கொண் டொழித்துக்கொள்ளலாமெனில், யாவரும் மாயா சக்திகளாகவே காணப்படுகிறார்கள். அவர்களை நாடுவது குருடனைக் குருடனைத் தேடுவது போல் முடியும். மாயா ரகிதனாயிருக்கிற வொருவனை யடைந்தாலன்றி யிது நீங்காது, நீங்காது! அங்ஙன மிருப்பவன் யாவன்? ஓ! ஓ! அவன் பிறப்பிறப்பில்லாதவனாக வன்றோ விருக்கவேண்டும் அவ்வண்ணம் விளங்குபவன் யாவன்? அவனே சர்வமுக்ய ஹவிர்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாகி தகராகாசமத்யகதனாகவினிது பிரகாசிக்கும் பரசிவப்பிரபு ஒருவரேயாம். இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம். அப்பரமனை திருவடியினையே சரணமென்றடைந்துய்வதுதான மேலான நலம். அந்தோ! இதுகாறு நினையாது கெட்டேன்! கெட்டேன்!" என்று திடீரெனச் சிங்காதனத்தினின்றுங் கீழே குதித்துச் சத்திய லோகத்தைத் தணந்து, ஊழிதோறோங்குங் கயிலாயகிரி யடைந்து, அவ்விடத்தில், பிருங்கி முதலிய பதினெண் கணங்களும் பண்பொடு சூழக் கண்ணுதற்பெருமான் கருணையோடிலங்குங் ககனந்தொட்ட கனக வாலயமும், அவ்வால

யத்தின் றிருவாயலிலே யிணி தமருந் தண்டுழாயலங் கலாதிப் பலவகை மணமருவி த்தார் எண்டிசை மணக்கு மெழிலுடை வேத்திர நற்படையினையை நலம பெறத் தாங்கிய சிலாதமுனி நயந்தளித்ததோர மரவாஞ் சிவம பெறவந்த திருநந்தி தேவும் இருக்கக்கண்டு பிரமன், அநநந்தியெமபெருமான் றிருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றுத் திருக்கோயிலுள்ளே சென்றான். அவ் விடத்தில், நாரணன் முதலிய தேவாகள் நலம பெறத் துதிக்கவும, கணநாதாகள் கவரி விரட்டவும, கிம்புருஷ காநதருவ ராதிகள் கீதங்கள் பாடவும், அட்ட வித்தி யேசுரா, அட்டமங்கலந் தாங்கவும, முனிவ ரனேகர் அர அர சிவ சிவ வென்றடி போற்றவும, அரமபை யூதியா ஆடிப்பாடவும சிவயோகிகள் சிவானநத மேவ வும், திருவருண் மழை பொழியவும் பசிளங் கொடி யாகிய பாாவதி தேவியாருடன் எழுநதருளி யிருக்கும் செம்பளவப்போற் சிவநது விளஙகும சடாமுடியை யுடைய சநதிரசேகரனைத தன்னிரு நான்கு கண்களுங் களிப்பக்கண்டு, அஷ்டாங்க பஞசாங்கமாகப் பணிநது வந்தனை வழிபாடியற்றி, "ஏரிரு முனிவா இனபோடு தேற இருமபெருஞானம இசைவுடன சொனன வித் தகமுதல்வ! வினையேன பரிபவமிங்கு கூறுவன கேண்மோ" வெனக கைகூப்பி அதி விணயத்துடன் சொல்லுவானாயினன் வாணிகேள்வன்.

"தவள நீறணிந்த தண்ணளியுடையோய்! துன் பத்திற்கேதுவாகிய வெனது சிருட்டித் தொழிலில் அடியேனுக்கு அணுவளவாயினு மாசையில்லை. விட் டுணு வாதியேனையோாகள் வியன்பதவியிலும விருப்ப மில்லை. தத்துவநிலை யுணாநது சதானந்த முத்தியடை வதற்கே முழு ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேன்" என்று கதறிப் பதறி யழுதனன். அவன் பக்குவத் தினைப் பார்த்துக் கைலாயபதி, "கேளாய் பிரமனே! நீ கொண்ட வெண்ண மிக வுத்தமமானதே. அம்

முத்தி நிலைக்குத் தவநிலையே சாதனமாம்; அத்தவநிலை சிவதலங்களிற் செய்யின் சீக்கிரம் பலனுண்டாம்; போகபோக்கியங்களைக் கொடுக்குந் தானத்தாலும் தருமத்தாலும் கிடைப்பதன்று ஆதலின், கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திற் சத்தபுரங்களி லொன்றான காஞ்சிமா புரத்திற்கு வடகிழக்கில், விருத்த க்ஷீரநதி தீரத்திலுள்ள வலிதாயத்தை யடைந்து, தவமுஞற்றி வருவாயாயின் உன்னிஷ்டஞ் சித்தியாகும்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

பின், நாரணனுந்திவந்தோனாகிய நளின மலர் வாசியாம் பிதாமகன் பெம்மானிடத்தில் விடைபெற்றுக் குடிலையின் வடிவினை நிகரெனக்காட்டுங் கொன்றைமாமலர் மணம் எங்கணும் வீசும் விண்தொடுமதில் சூழ் வலிதாயமடைந்து, அவணுறும் ஆலயத்திற்கு மேற்றிசையின்கண் தன்பெயரா லோர் தீர்த்த முண்டாக்கி; நீராடித் தேனறுளிக்கும் நிழலில் வீற்றிருந்தருளும் வலிதாய நாதரை அன்பு மிகுந்த அருச்சனை செய்து, அருந்தவஞ் செய்யச் சங்கற்பித்துப் பவரோகநிர்மூல மருமருந்தாகிய திருநீறு பூசி உருத்திராட்ச மாலைதரித்து, சந்திரசேகரப் பெருமானுக்குரிய சதவுருத்திர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கனிபட்சணம், சருகுபட்சணம், சலபட்சணம், வாயுபட்சணஞ் செய்பவனாகி மோட்ச விதாயமாகிய பஞ்சாட்சரத்தினைக் கணித்து இதயார விந்தத்தினடுவிலே அம்மையப்பனை யமர்ந்தருள வைத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று அகோரமான அருந்தவமுஞற்றுவானாயினான்.

இவ்வாறு நெடுங்காலங் கமலவேந்தன் கடுந்தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், திரிநேத்ர தாரியாகிய சிவபெருமான் இலிங்கத்தினின்று மாவிர்ப்பவித்துக் காட்சிகொடுத்தருளினர். நான்முகன்ற னன்கிரு கண்களு நலம்பெறத் தரிசித்து, அருட்பெருங்கடலே,

அமுதசாகரமே அடியேனை யாண்டருளும், அனாதி மலமுத்தனே! ஆணவத்தா லழிந்தேன, மாயாரகிதனே! மையால் மயங்கினேன், காமனை யெரித்தோய் காமத்தாற் கலங்கினேன, சிவனே! சிவனே! இனியுன் பாதமே கதி, இனி யெக்காலத்தும பிறவாத வரமும், இந்தத்தீர்த்தம பிரம தீர்த்தமெனவும், இத்தலம் பிரமபுரி யெனவும வழங்கி வரவும கிருபை செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அருட்பெரும் வள்ளலா மரவினரு சுண்டோன, அவ்வரங்களுடன் அயனார்க்குச சிவகணங்களுக்குத தலைவனாகு மூயாபதவியையுங கொடுத்தருளிச சோதி லிங்கத்தற் கரந்தருளினா.

பிரமன முத்தியடைந்த சருக்க முற்றிற்று.

வாயுதேவன் பூசித்த சருக்கம்.

சைவதபோதனர்களே! முனனொரு காலத்தில் ஆதிசேடனும வாயுவும தங்கள் தங்கள பராக்கிரமத்தினை மிகவியந்து பேசிககொணடு அதனுண்மையை வெளிப்படுத்த வெண்ணி வாயுபகவான நெடுநேரமாலோசித்து ஆதிசேடனுடைய அகங்காரத்தினை யடக்கியாளும வலியினைப்பெறுவதறகு உனனி வலிதாயத் தலத்தினையடைந்து கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமானைப பூசித்துக் கயிலை நாயகன கருணைபெறறு அதிக வலியடைந்து வடாதுதிசைசென்று ஆதிசேடனைக்காண இருவரும மேருமலைக்குச் சமீபத்தில் சேர்ந்தனா. ஆதிசேடன் தனது ஆயிரம படங்களால் மேருவின் ஆயிரமுடிகளையும மூடிக்கொள்ள வாயுவு அவ்வாதிசேடன முடிகளைக்கிளப்பும பொருட்டு மோதியடிக்கவாரம்பித்தனன். ஊழிகாலத்துக் காற்றினைப்போலச் சண்டப் பிரசண்டமாய் வீசுகையில் இம

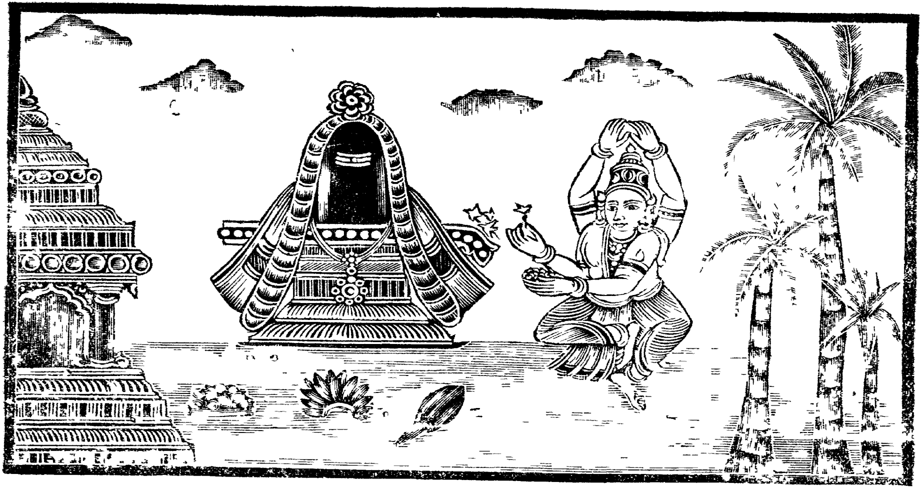

வாயுதேவன் திருவலிதாயநாதரைப் பூசித்துப் பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டது.

யம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஓமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதன முதலிய மலைகள் அசைந்தன, கங்கை, யமுனை சரச்சுவதி, நருமதை, காவேரி, குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி துங்கபத்திரி, கிட்டினி முதலியநதிகள் கொப்புளித்தன, உவர்நீர், நன்னீர், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் முதலிய கடல்கள் கொதித்தன, ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம் முதலியயானைகள் வீறிட்டன. இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், குபேரன், ஈசானன் முதலியோர் பயந்தனர். சூரியன், சந்திரன் வழிதடுமாறினர். நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. முனிவர்கள் பயந்தனர். அண்டபகிரண்டங்களின் அடுக்குகள் குலைந்தன. பூமியிலொரு காரியமு நிகழ்வதற கேதுவில்லாமற போயிற்று. இத்தகைய விபரீத விளைவினை யறிந்த தேவர்கள் வாயுவினையடுத்துத் தாஞ்செய்த வினைக் குறைகுறும்படி தங்களாலியன்ற வரையில் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு மிசையாதுநிற்க, ஆதிசேடனை யடுத்து ஐய! உலகங்களெல்லாம இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் அழிந்து விடும்போலிருக்கின்றது. உங்களிருவர் சண்டையில உயிர்கள் அனேகமாயிரமடிகின்றனவே இது தருமமாகுமோ, வாயுவோ எங்கள் வேண்டுகோளுக்குச் சிறிது மிசையாமல் முரட்டுத்தன்மை வாய்ந்திருக்கின்றான். நீ யாகிலுந் தயை செய்து உலகோபகாரமாக உன் ஆயிரம் படங்களிலொன்றை யாகிலும சிறிது எடுக்கக்கடவா யென்று வேண்ட, ஆதிசேட மனமிரங்கி யொரு படத்தினைச் சிறிது தளர்த்தினன், உடனே அப்படத்தின கீழேயிருந்த மேருமுடியி லொன்றினைப் பெயர்த்து வாயுபகவான் வீசி யெறிந்தனன். இதனால் வாயு தான் செயித்து விட்டதாக விறுமாப்பணடந்து செல்லுகையில் நாரதமுனிவர்கண்டு வாயுவே நீ என்ன காரியஞ்

செய்தனை, நீ யுலகத்திற்கு அனேகமான விடையூறு விளைத்தனை. பல முனிவர்கள் தங்கள் தவங்களை விட்டனர். அனேக வுயிர்கள் மாண்டன, இவற்றால் பெரும்பாவத்தினை யேற்றுக்கொண்டாய் இங்ஙனம் செய்தல தகுதியாமோ வென்றனா. வாயு திகிலடைந்து ஐய! இத்தகைய விபரீதம விளையுமென் றெண்ணாது செய்துவிட்டனன். இனியான் என்செய்வது, என் பாவத்தினைப போக்கடிக்கத தேவரீரே பரிகாரம் சொல்லவேண்டுமென று இரங்கிக் கேட்டுக்கொண்டனன். நாரதா வாயுவை நோக்கி, மாருதமே! சாவ மங்களகரனை நமது சிவபெருமான மிக விரும்பத் தக்க வலிதாய தலத்தினை யடைநது பூசிப்பையேல் சுத்தனுவாயென்று கூறியேகினர். உடனே வாயு வலிதாயததிற்குச சென்று பரத்துவாச தீரத்தத் திற் படிநது விபூதியுருத்திராடசமணிநது பஞசாட்சரத்தியானத்துடன் வலிதாய நாதனைப்பூசித்து வருகையில் சுவாமி வெளிவந்து வாயுவே! நினது பாவ மனைத்தும் நீங்கியது இனி நீ சுகமாக வாழக்கடவா யென்று வரமருளி மறைந்தனர். வாயுவும ஆனந்தங் கொண்டு சில நாள் அத்தலத்திலேயே வசித்திருநது தனது உலகம் போய்ச் சேர்நதனன்.

வாயுதேவன் பூசித்த சருகக முற்றிற்று.

மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

தவளநீறணிந்த தண்ணளியுடையோரே! சகல தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானை நிநதித்துத் தக்கனடத்திய வேள்வியினைச் சார்ந்த தேவர்கள் துன்பு மனுபவிக்கும் பொருட்டுச் சூரபத்மன் பிறந்து நூற்றெட்டு யுகமாகத் தேவர்களை வருத்துகையில் அத்

மன்மதன், இந்திரன் இவர்கள் திருவலிதாயமடைந்து, வலிதாயநாதரைப் பூசித்துத் தாங்கள் செய்த
த்தைப் போக்கிக் —ண்டது.

துன்பத்தினைச் சகியாதவர்களாகித் தேவர்களிற் சிலர் பிரமாவினை யடைந்து மலரடி பணிந்து எங்கள் துன்பத்தினை நீக்கி யருளவேண்டுமெனப் பலபலவாகத் தோத்தரித்து நின்றவருள் இந்திரன் மொழிகுவான. நான்முகக்கடவுளே! அதிவீர பராக்கிரம சாலியாகிய சூரனால் எங்கள் வலியாவுஞ் சிந்தினம் அனேகமான வேலைகள் செய்து இளைத்தனம. சூரனுக்குச சமையற் செய்பவன் அக்கினி, சலங் கொணாபவன வருணன், வீடு சுத்தஞ்செய்பவன் வாயு, தீபமேற்றுபவன சந்திரன், பஞ்சாங்கஞ் சொல்பவன் தேவகுரு, அவுணர் ஆங்காங்குச செல்லுந்தோறும் பின்னா சென்று நாக்கானது வறண்டு உளந்தடுமாறிப் பின்னுற் செல்லும் சேவகனன், சமுத்திரத்தினின்று மீனகளைப் பிடித்துச் சுமந்து கொண்டு வருபவா மற்றைய தேவாகள் இத்தகைய விழிவான தொழில்களைச் செய்து பிழைக்கின்றோம நாங்களுஞ் ஜீவிக்குமபடி கிருபைசெய்தருள வேண்டுமெனக் கண்ணீா சொரிய நினறனா. இரணிய கருப்பன் இந்திரனை நோக்கி ஐய! என் செய்வது பூர்வத்தில நமது ஆண்டவனாகிய சிவபெருமானை விரோதித்த மகாபாவியாகிய தக்கனென்பவனுடன் சினேகித்திருந்ததனால் இத்தகைய துன்பங்களை யனுபவிக்கும்படி நேரிட்டிருக்கிறது. நமது சிவபெருமானுடைய திருவருள் கிடைத்தாலன்றி யித்துன்பநீங்காது. தேவேந்திரனே! நானொரு சூழ்ச்சி சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக உலகமாதாவாகிய பாாவதியார் மேருசாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறா. மகாதேவர் கைலையின் கண்ணே யோகத்தில் வீற்றிருக்கிறார். மூவர்க்கு முதல்வனாகிய மூர்த்தி உமையாளை மணந்து சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தருவரேல் அவர் சூரனைக் கொன்று தேவர்களிடுக்கணை யொழித்தருளுவர். தேவாதி தேவனாகிய பெருமான் யோகத்தினின்று நீங்கவேதாவது தக்கமுயற்சி செய்யக்கடவாயென்ற

னர், கேட்ட வாசவன் மகிழ்ந்து இதற்கேற்றவன் மன்மதனே யென்று தீர்மானித்து அவனை யழைப்பித்து மாரனே, ஈரஞ் சற்றேனு மிலலாத சருகுகளையுண்டு இனியயோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் வீரமிகுந்த முனிவர்களுடைய பெருமை பொருந்திய மனதிலுள்ள தவவலிமை கெட அகற்றி அம்முனிவர்கள் அழகிய மாதர்களோடு சேரப்பிக்கும் மாட்சிமையுடையவனே! கேட்பாயாக நதியானது இளமையான கன்றுக்குட்டி அலறும்படித் தாய்ப்பசுவை யடித்துக்கொண்டு போகும்போது அதனைத் தடுக்காமல் கரையிலிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற யாவர்க்கும் பாவமுண்டாகாது. அவ்வெள்ளத்திற் சென்று அதனைத்தடுத்து மீட்டுக்கொண்டுவரும் சத்தியினை வாய்ந்தும் அங்ஙனஞ் செய்யாது கரையிலே சும்மாவிருப்பார்களேயாமாயின் அவர்களையே பாவமடையும். அதுபோல, வெளுத்துத் திரண்டு பரந்து குளிர்ச்சிபொருந்திய முத்துமாலைகளைத் தரித்து இளைத்துக் குவிந்த தனங்களையுடைய மாதர்களையும், திரண்ட தோள்களையுமுடைய புருடர்களையும் ஒன்றாய்ச் சேர்ப்பித்து அவர்களுக்குக் கலவியினை விளைவிக்கும் வல்லமை உனனிடத்தி லிருப்பதால கரும்பு வில்லினையுடைய காமனே! நீ தற்காலம் தேவர்களுக்குண்டான இடுக்கணொழியும்படி, வெள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் விமலனை யோகத்தி னின்று நீக்கி விபலையினை விவாகஞ் செய்து கொள்ளும்படி செய்யக்கடவாய் அங்ஙனஞ் செய்யாயேல் உன்னையே துன்பமடையு மென்றனர்.

அங்ஙனமே செய்து முடிப்பதாக விரைந்து இந்திரனிடத்து விடைபெற்றுக் கயிலைக்குச் சென்று பஞ்சபாணங்களை வில்லிடையேற்றிக் கண்ணுதற் கடவுளின்மீது பிரயோகித்து விட்டனன். காமவாளியானது சந்திரசடாதரனாகிய சாம்பசிவன் திருமேனியில் தாக்கியபோது தாமரைப்புட்பத்திற்கு முன்னே

மற்றக் குளிர்ச்சி பொருந்திய புட்பங்கள் போலாயின. யாதொரு விகாரத்தினையுஞ் செய்யாது அவ்வம்புகள் அழிந்து விட்டனவேயாயினும் அகாரவாச்சியமாகிய அமலனை அதிகக் கருவத்துடனே வெல்லும்படி நெருங்கியதால் அம்மன்மதனைத் தமது நெற்றிக்கண்ணினால் பார்த்தனர், அண்டகோடிகளை யெல்லாம் அரைக்கணத்தி லழிக்கத்தக்க நெற்றிக்கண்ணிற்கு முன்னம் நிற்பவர் யார்? கொழுந்து விட்டு எழுகின்ற அக்கினியின்மேல் விழுந்த ஈயைப்போல காமவேந்தன் வெந்து சாம்பலாயினன். இதனை யறிந்த இரதியானவள் ஐயகோ! ஐயகோ!! என்றலறிக் கீழே விழுந்தனள், பெருமூச்சுவிட்டனள், ஒடுங்கிச் சோர்ந்தனள். முலைகள் சிவக்கும்படி அடித்துக்கொண்டனள், வயிறு வீங்கும்படி அழுதனள், கைகளை நெரித்துக்கொண்டனள் கூந்தலும், கரங்களும் கண்ணீரும் பூமியில் துழாவ முகம்வாடித் தவித்திட்டு என்றனுயிரே! என் கண்மணியே! எனக்கோரருந்துணையே! எங்ஙனம் பிழைப்பேன். இந்திரனுக்குக் காமத்தினை மூட்டி ஆயிரங் கண்ணனாகச் செய்தாய், பிரமனுக்குக் காமத்தினை மூட்டி அவன் பெண்ணின்மீது இச்சை வரச் செய்தாய், விண்டுவினுக்குக் காமத்தினை மூட்டிச் சுடுகாட்டி லலையச்செய்தாய் இத்தகைய நினது செயல் சிவபெருமானிடத்திற் செல்லுமா? தேவர்கள் உன்னையேவிட்டு இப்போது தூரத்தே நிற்கின்றார்களே இப்போது நான் துக்கப்படுகின்றேனே? அவர்கள் மனைவிமார் அழுகின்றார்களா எனப்புலம்புகையில், தேவர்கள் பார்த்து வருந்தித் தங்கள் நாதனாகிய சாம்பமூர்த்தியின் திருவடிகளை மனத்தினில் தியானித்துத் துதிசெய்தார்கள், சுவாமி யோகநீங்கித் தமது திருவுளத்தில் நந்திதேவரை நினைத்தருளினார். நினைத்த மாத்திரத்தில் நந்தியெம்பெருமான் அறிந்து சென்று அவர் தம்பாதங்களைத் தொழுது நிற்க, நீ பிரமன் முத

அக்கினி தானசெயத அடாத காரியததிறகு திருவலிதாயமடைநது கடவுளைப் பூசித்துத் தன் குற்றத்தை மன்னித்துககொணடு தனது நகரையடைநதது.

தினை நீக்கிக்கொண்டு பேறுபெற்றதும், அமலமுனிவராகிய அகத்தியர் அனுக்கிரகம்பெற்றது மாகிய வலிதாயத்தினை அடைக்கலமாக வடைவோமென இருவருஞ் சேர்ந்து தெற்கு நோக்கி வந்தடைந்து பாரத்துவாச தீர்த்தத்திற் படிந்து விபூதி உருத்திராக்கமணிந்து வலிதாயநாதனைப் பூசித்து வருகையில், ஒருநாள் பொன்னகர்க்கிறைவனே, பூமகள் பகனே, நீங்களிருவரும் என்பால் செய்த தீமையாலுண்டாகிய பாவமானது உங்களைவிட்டு விலகும்படி கருணை செய்தோம். இனி நீங்கள் சுகமே உம்முலகத்திற்குப் போகக்கடவீர்களென, அசரீரி ஆகாயத்திலுண்டாகியது கேட்ட இருவர்களும் ஆனந்தித்து புஷ்பமாரிக் கொண்டாடிப் பெருமகிழ்வுடன் தங்களிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்தனர், அக்கால முதல் யாவையும் [illegible] வலிதாய நாதனுக்கு வழங்கலாயிற்று.

மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

அக்கினி பூசித்த சருக்கம்

சிவவேடப்பொலிவுடையீர்! அக்கினிதேவனொரு காலத்தில் எங்குஞ் சஞ்சரித்து உலாவி வருகையில் தெற்குத்திசையினை யடைந்து எமலோகத்திற்சென்று அவன் வீட்டிற் பிரவேசிக்க அவ்வியமன் மனைவி சாமளை தனியாயிருப்பதைக் கண்டு நெருங்கி அவள் வாய்ந்த கயல்போன்ற விழியினையும், வில்போன்ற புருவத்தினையும் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியினையும், மேகம்போன்ற கூந்தலினையும், கண்ணாடி போன்ற கபோலத்தினையும், முத்து போன்ற பற்களையும், கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டினையும்,

குமிழம்பூபோன்ற மூக்கினையும், வள்ளைப்பூபோன்ற காதினையும், கமுகுபோன்ற கழுத்தினையும், வேய்போன்ற தோளினையும், தங்கக்கலசம்போன்ற தனங்களையும், ஆலிலைபோன்ற வயற்றினையும் நீர்ச்சுழிபோன்ற உந்தியினையும், உண்டோ இல்லையோ வெனச் சந்தேகிக்கும்படியான இடையினையும், ஆலவட்டம் போன்ற அல்குலினையும், வரால் மீனையொத்த கணைக்கால்களையும், ஞண்டையொத்தபரடியினையும், செம்பஞ்சியூட்டிய அடியினையும் கண்டுமயங்கி மோகாந்தகாரராகி மூர்ச்சித்தது தெளிந்து சாமளையை நோக்கிச் சொல்லுவானாயினன். பெண்கள் நாயகமே! நான் உனது நாயகனைக் காணவந்தவிடத்தில் நின்னைத்தனியேகண்டு நின்னழகால் அறிவுகலங்கி அவதிப்படுகிறேன். சிறிதுதாமதித்தால் உயிரிழப்பேன், உடனே என்னை ஆலிங்கனஞ்செய்து எனது அவாவினை நீக்கியாட்கொள்ளுவாய், சிறிதும் ஆலோசிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை. அபத்தகாலத்தில் ஆட்கொள்ளுவதே அறிவுடையோர்க்கழகு என்மீது சிறிதுங்குற்றமில்லை. இவ்விபரீதகாரணம் உன்னுடைய சௌந்தரியமே ஆகையால் நீ தடைசெய்யப்படாது என்றனன். சாமளை அக்கினிபகவானை நோக்கி ஐய! இஃதென்ன விபரீதம்! உன்னைப்போன்ற தேவர் இங்ஙனமாய் கூறுவது அழகாமோ? மற்றைய தேவர்கள் கேட்டால் நகையாரா? நான் ஒருவருடைய மனைவியல்லவோ? எனது நாயகன் உனக்கு சிநேகிதனல்லவா? காமத்திற்குக் கண்ணில்லை யென்னும் பழமொழிக்கிணங்க இவ்வாறு முன்பின் ஆலோசியாது பேசுகிறீர் - சற்று நிதானித்துத் தருமமென்னதென்பதை யோசித்துப் பாரும்! நானோ தங்கட்குச் சொல்வது? அக்கினிபகவானே, நமஸ்காரம் போய்வாருமென்றனள். இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட அக்கினி சொல்லுவானாயினன். பெண்

மணியே! என்னிருகண்மணியே! கோபியாதே கிணற்றில் விழுந்துவிட்டவனை உடனே யெடுத்து வெளிவிட்டுக காப்பாற்ற வேண்டுவதேயன்றி, இந்தவழி யேன் வந்தாய், கிணற்றிலேன் விழுந்தாய், எப்படி விழுந்தாய், கிணறு இங்குள்ள தென்பதைத் தெரியாமற் போச்சுதா? கண்ணில்லையா? என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒரு புத்திசாலியின் பேச்சைப்போலிருக்கிறது உன்னுடைய சிங்காரமான வார்த்தை சுகிர்தவமிர்த மொழியுமிழும கயல்விழித் தோகையே! தேவாக ணைகைப் பரனைச்சோலவினையே, அவர்கள் தன்மையை நீயும் நானுமறியேமா? உனது நாயகனாகிய சமன டிண்டிமை மனைவிசாயையையும், உனது மாமனாகிய சூரியன் அந்தக வருஷணிம சனமகள் ஆனந்தையையும், உங்கள் இராஜனாகிய தேவேந்திரன் கௌதமர் மனைவி அகலிகையையும் உனது மைத்துனனாகிய சந்திரன் தன் குருவின் மனைவியாகிய தாரையையும், உங்கள் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதி தமது தமையன் உதத்தியன் மனைவியாகிய மமதையையும், விண்டு சலந்தரன் மனைவியாகிய பிருந்தையையும், பிரமன் தனது புத்திரியாகிய பத்மையையும் சேரவில்லையா? இது எவ்வுலகமும் அறியுமே, இதனுலவர்கட்கு என்ன அபகீர்த்தி வந்துவிட்டது. மாதரசியே! நீ அழுகிற சிறந்திருப்பதுபோல ஒளதாரியந்திலும் சிறந்திருக்கவேண்டாமா? எனதெண்ணப்படி சாதகமாகத் தயை செய்யவேண்டுமென விரண்டு கால்களையும் பிடித்துக்கொண்டான். சாமளையும் சிரித்து குலுகிரிப்புக் கொண்டு கடைக்கண்ணுற குளிர்ச்சியாய் பார்த்தாள். உடனே அக்கினி யெழுந்து ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ள இருவரும் பள்ளியறையிற் புகுந்து சரசசல்லாப கல்வியமளி முதற் கரணமங்கலத்தல பந்தம் கந்த, சுதம்ப, கஸ்தூரி, புனுகு, சவ்வாது, பன்னீர், தொந்தம், ஆலிங்கன, தாடன, நகக்குறி, பற்குறி

முதலிய கரிகரலீலைகளுங்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டனா.

பின்னா சாமளை அக்கினி தேவனைநோக்கி, என்னருமைச் சிநேகனே! உன்விருப்பத்தின்படி காரிய நிறைவேறியது. எனது நாயகனவருமவேளையாயிற்று, சீக்கிரமிவ்விடத்தினைவிட்டு நீங்கிவிடுவாய், மறவிரு காலத்தில் உனக்கிஷ்டமானபோது வந்திருந்து சுகித்துப்போகலாமென்றனள். அக்கினிபகவான சாமளையைப் பார்த்து, அடியென கண்மணியே! ஆசை நாயகியே! ஒருக்கணமு முனைப்பிரியேன, பிரிந்தா லுயிா தரியேன், எமன வந்தாலுமசரி, நமன்வந்தாலுமசரி, எனக்கவசியமில்லையென்றனன, உடனே இயமன தலை வாயமில வந்தனன. சாமளை அக்கினியை விழுங்கி விடனள். அதுமுதல் சாமளை இரவில இயமனுடன கூடியிருப்பள. பகலில அக்கினியையுமிழ்ந்து அவனுடன கூடியிருப்பள். இவ்வாறு சிலகாலஞ்செல்ல, உலகத்தில் அக்கினியில்லாமல் பிராமணாகள் தேவாகள் முதலியோா வருந்தித் தியானித்துச சங்கதிதெரிந்து கொண்டு வாயுபகவானை யழைத்து உனது தோழனை அக்கினிபகவான் எங்கேபோனனென்று கேட்டாாகள, அதற்கிவன் அவன் போனவிடம எனக்குத் தெரியாதென்றன. பின்னா தேவாகள் எப்படியாவது நீயவனையழைப்பித்துக கொடுக்கவேண்டுமென்றுகூறுதலும், வாயுபகவான எல்லாததேவாகட்கும தனவீட்டில் போசனஞ் சொன்னன. இயமனுக்கும் அவன் மனைவிக்கு முன்னே மூன்றிலையிட்டான். அதற்கு இயமன் எங்கள் முன மூன்றிலை ஏன் போட்டாயென்றனன். வாயுபகவான இயமனைப் பார்த்துச சிநேகனே! உனக்கொன்றும், உன்மனைவிக்கொன்றும், உன்மனைவிவயற்றிலுள்ள அக்கினி பகவானுக் கொன்

ஆலகால விடந்தோன்றிற்று. அவ்விடத்தினைக் கண்டு
பயந்து அவர்கள் சிங்கத்தினைக்கண்ட யானைகள்
போலக்கலக்கமடைந்து ஓடிப்போய்த் திருக்கைலாயத்
தினையடைந்து, செந்தீவண்ணனாகிய சிவபெருமான்
திருவடிகளை வணங்கி யடைக்கலம்புக, கருணாநிதி
யாகிய கண்ணுதற் பெருமானும் அவர்களை யஞ்ச
வேண்டாமென்று தாமே அவ்விடத்தினை யமுதாக்
கொண்டு புசித்து, திருமால் முதலிய தேவர்களை
நோக்கி நீர் வலிதாயத்தினை யடைந்து நம்மைப்
பூசித்து இன்னும் நீர் பாற்கடலைக் கடைவீராயின்,
அமுதந்தோன்றுமென்று அருளினமையால் அவர்கள் அப்பாற்
கடலையடைந்து முன்போலக் கடைந்தார்கள். அவர்கள்
கணேசப் பெருமானை வழிபாடுசெய்யாமையால், கட
லில் நட்டமத்தாகிய மந்தரமலையுருண்டு வீழ்ந்து நாக
லோகத்திற் போய்விட அதையறிந்து விநாயகக்கட
வுளை வணங்கி பூசனை செய்ய, மந்திரமானது பழை
யபடி நிலைநின்று பெயர்ந்து மேலே யெழ
மகிழ்ந்து வணங்கித் திருப்பரமனருளிய திருமால்
முதலானோர் மீண்டு கடலைக்கடைந்தார்கள். அவ்
வாறு கடைகையில் அமுதமெழுந்தது. அதைக்கண்ட
வானவர்களும், அசுரர்களும் அவ்வமுதத்தை விரும்பி
ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபட்டுக்கொண்டு எமக்குரியது
நரிய தேவர்போர் செய்யத்துணிகையில்,
விஷ்ணுமூர்த்தி யோகினி வடிவாகி. அவுணர்களோ
மண்ணிலும் விண்ணிலும் மற்றவுலகத்திலுங்காணக்
கிடையாத பெண்ணுருவத்தினைக்கண்டு அமுதத்தை
விட்டு அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். யோகினி
யாகிய திருமால் நான் வந்திருக்கிறேன். என்கையில்

* தேவர்கட்கு மங்களமுண்டாக வலிதாயத்தில் வந்து பஞ்சாக்கரமோதிப்பூசித்தமையின்கு இந்நகரத்தினுக்குப் பஞ்சாக்கர பதியெனவும் பெயருண்டாயிற்று.

அமுதமுமிருக்கிறது. நான் வேண்டுமோ? அமுதம் வேண்டுமோ சொல்லென்றனர். அப்போது தேவர்கள் அமுதமே வேண்டுமென்றனர். அசுரர்கள் நீயே வேண்டுமென்றனர். இமையவர்கள் அமுதம் பெற்றனர். தைத்தியர்கள் மோகினியை யழைத்துக் கொண்டு ஓரிடத்திற் போயினர். நாரணர் அவர்களை நோக்கி நிசாசரர்களே! உங்கட்குள் யார் என்னையணைபவரென்றனர். அதைக்கேட்ட அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அம்மோகினியைக் கூட வேண்டுமென்னுமாசையால் தங்கட்குள்ளே போர்செய்து ஒருவரையொருவர் கொலை செய்துகொண்டு யாவரும் மடிந்தனர். அவ்வசுரர் கூட்டத்திலிருவர் இது விஷ்ணுவின் மாயையென்றறிந்து தம்முருவம் நீங்கித் தேவர்கள் போலுருக்கொண்டு அத்தேவர் கூட்டத்திற் புகுந்து வாழ்ந்தனர். மோகினியாகவந்த பெருமான் தானவரெல்லாம் மடிந்தனரென்று மீண்டு தேவரையடைந்து அவர்கட்குப் பந்தியிலிருந்து அமுதத்தினைத் தேவர்கட்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கையில் தேவருள் பந்தியிலிருந்த அசுரரிருவர் மந்திரஞ்சொல்லாமல் அமுதத்தை யுண்ணுவதனைச் சூரிய சந்திரரிருவரும் கண்டு இவர்கள் வஞ்சவேடங் கொண்டிருக்கும் அசுரரென மோகினிக்குக் கண்காட்ட அம்மோகினி தன் கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அவர்கள் தலையறப் புடைத்தனர். அவ்வமுதம் அவர்கள் கண்டத்தில் வருமுன்னரே துண்டிக்கத்தால் யாக்கை நீங்க அழியாத தலையையுடைய அவர்கள் மாட்சிமை நோக்கி, அமுதுண்டமையால் விண்ணில் நிற்பரெனத் துணிந்து அவர்கட்குச் சிவபெருமான் திருவருள் பெறுவித்து அவர்களை ஏழு கிரகங்களுடனே சாயா கிரகங்களாகிய இராகு கேதுக்களாக வமைக்க. அவர்கள் பரமசிவனைப் போற்றித் தவஞ்செய்து கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாக விருக்க வரம்பெற்றுத் தம்மைக் காட்டிக்

கொடுத்த சூரியசந்திர ரிருவரையு மறைத்து வருவாராயினர்.

பின்னர் சந்திர சூரியர்கள் இருவரும் மோகினிக்குத் தானவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்த தோஷத்தினை நீக்கிக்கொள்வ தெங்ஙனமென வாலோசித்துத் தங்கள் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை யடுத்துக் கேட்க அவர் அவர்களை நோக்கி, ஐயன்மீர்! குறுமுனிவர் விருப்பத்தின்படி ஆகாயகங்கையானது குசைநுனியினின்றும் மிக குசல நதியாக விளங்குகின்ற ஆற்றின் தீரத்தில் *மகிமை பற்பல வாய்ந்துள்ள வலிதாயத்தினை யடைந்து எம்பெருமானைப் பூசிப்பீரேல் புண்ணியம் பெறுவீரெனக் கூற, அவ்வார்த்தையினைச் சிரமேற்கொண்டு அத்தேவகுருவினிடம் விடைபெற்று வலிதாயமடைந்து பரத்துவாச தீர்த்தத்திற் படிந்து விபூதி யுருத்திராட்சம் பூண்டு சிவ மந்திர செப பாராயணஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து வருகையில் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாருடனே இடபவாகனத்தின்மேல் காட்சி கொடுத்தருளக்கண்டு அவ்விருவரும் ஆனந்தக்கடலில் அழுந்தினார்கள். கங்கு கரையில்லாமற் பெருகிவரும் அன்புடன் கைகூப்பித் தொழுகின்ற சந்திர சூரியரிருவருக்கும் கைலாசபதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான் அநுக்கிரகஞ் செய்து அன்பர்காள்! உங்கட்கு வேண்டும் வரம் யாது? சொல்லுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவர்கள் கைகளைக்கூப்பிக் கண்ணீர்பெருக்கச் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தொழுது ஐயனே! மோகினிக்குத் தானவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்ததனால் உண்டாகிய பாவமெங்களை விட்டொழிய வேண்டும். அவர்

---

* இக்குசலநதி சரித்திரம் பஞ்சேஷ்டிபுராணத்தில் சுசேது பேறுபெற்ற சருக்கத்திற்காண்க.

விஷ்ணு திருவலிதாயமடைந்து பரத்துவாச தீர்த்தத்தில நீராடி விபூதி, ருத்திராக்ஷம் பூண்டு பெருமானைப்பூசித்துத் தன் பாபத்தைப் போக்கித் தன் பெயரால ஓர் தீர்த்தமெடுத்தது.

கள் இராகுகேது என்னும் பாம்புகளாகி எங்களை மறைக்கிறபோதும் விடுகிறபோதும் உலகத்தினர் சமுத்திரத்திலும் நதிகளிலும் தடாகங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து வரவேண்டும். அக்காலத்தில் மந்திரஞ்செபிக்கின் அது பலித்திடவேண்டும். அத்தகைய ஸ்நானமும் மந்திரமும் இவ்வலிதாயத்தில் பரத்துவாச தீர்த்தத்தில் செய்யின் ஒன்று ஆயிரமடங்காகப் பலன் சித்திக்க வேண்டும் என்றனர். அங்ஙனமே அவ்வரங்களைத் தந்து அமலனும் அந்தர்த்தியானமாயினர். சந்திர சூரியரும் தங்களுலகமடைந்தனர். அதுமுதல் இந்நகரம் ஆதித்தபுரமெனவும் சசிபதிநகரெனவு மழைக்கப்பட்டது.

சூரியசந்திரர் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விண்டு பூசித்த சருக்கம்.

சிவபாத விருதயாகனே! சலந்தராசுரன் மூன்றுலகங்களையும் தனகாலின்கீழ் அடங்கவைத்து, ஏகசக்கராதிபதியாய் ஆளுங்காலத்தில், இந்திரன் முதலான திக்குப்பாலகர்களையும், தாமரைப்பூவிலிருக்கும் சதுர்முகனையும், துளபமாலை யணிந்த திருமாலையும், அத்திருமாலுக்கு வாகனமாகிய கருடனையும், நாகபாசத்தினாற் கட்டிச் சிறையிட்டு வைத்தான், சிலநாள் செல்லத் தேவர்கள் எல்லாரும் கூட்டமாய் வந்து வணங்கி, அந்த வசுரனை வேண்டித் திருமாலையும் கருடனையும் சிறையிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு போனார்கள், பின்னர் அசுரன் தனக்குயாரும் சமானமானவ ரின்றி வாழுங் காலத்தில், இடபவாகனனாகிய எம்பெருமானுடன் யுத்தஞ்செய்யக் கருதிச் சர்வாயுத பாணியாய்ச்செல்ல, அவன் மனைவியாகிய பிருந்தை ஆழ்ந்தோடிவந்து கணவனை மறித்துக்கொண்டு பிராணநாயகா! திருக்

கயிலைக்குப் போகவேண்டாம்; பரமசிவனுடனெதிர்த்தவர்களில் யார்வர் பிழைத்தனர். பிராணவானிவருமென்று பலவகைகளாலே தெருட்டவுங் கேளாமல் தூறிகொண்டு ஊழ்வினை தூண்ட இரதாரூடனாகி, சமுத்திரபுறண்டத்தக்கிணையாக நடக்குஞ் சேனையைக் கலந்து கயிலையைக் கிட்டினன். கண்ணுதற் பெருமானிதுதெரிந்து விருத்த சந்நியாசியாகிக் குண்டிகையுங் குடையுந்தாங்கி, கோலூன்றித் தள்ளாடிக்கொண்டு, சலந்தரனெதிரிலே வந்து, இராக்கதராசனை: நீயார்? எவ்விடமிருப்பது, யாரைத்தேடி இத்தலத்தில் வந்தாய், சொல்லுமென்று கேட்க, அசுரன், என்பெயர் சலந்தரன் பிரமாதி தேவர்களனைவரையும் வெற்றிக்கொண்டு சிவனுடன் யுத்தஞ் செய்யவந்தேனென்று மறுமொழி கொடுக்க, அவனைப்பார்த்து, நகைத்து நாம் இமையவரை எந்தானத்திலிருந்து, அவர் வல்லபங்களனைத்தினையும் அறிந்திருப்போம், பரமசிவத்துடன் போர் செய்வையாயின், இறந்துபோவாய், இன்னுஞ் சிலகாலம் உயிருடனிருக்க மனமிருந்தால் திரும்பிப்போவது தகுதியென்று சொன்னார். உடனே சலந்தரன் வடவாமுகாக்கினியைப்போலக் கோபித்துத் தேகமெங்கும் வியர்வை யரும்பப் புருவம் நெற்றியிலேற, மீசைதுடிக்க அக்கினியும் புகையும் பெருகப் பெருமூச்செறிந்து, நீர் என்னைச் சிறியவனாக நினைந்தீர், என் வெற்றிகளையும் வன்மையையும் சொல்லியாவதென்ன, சில நேரம் நின்றெனது புயபல பராக்கிரமத்தைப் பாருமென்றுரையாட, அதைச் சிவபிரான் கேட்டு, நல்லகாரியம் உன் சவுரியத்தையும் வலியையும் அறியத்தான் வந்தோமென்று தமது பாதப் பெருவிரலினாலே பூமியில் வட்டமாகக் கீறி, சலந்தரனே! உன்வல்லபத்தினால் இந்தவட்டமான பூமியையெடுத்துச் சிரசிலே தாங்கமாட்டுவையோ? என்று

கேட்க, அவன் நகைத்து, இதோபாருமென்று ஊங்காரித்து அந்தச்சக்கரத்தை ஒருகரத்தின்மேலேந்தி மற்றக் கரத்தையுந் தாங்கித் தூக்கப்படாமையால் மார்பிலணைத்து அரிதினெடுத்துச் சிரசில் வைத்தான். இதைக் கண்ட தேவர்கள் இவனே வலியே வலி, சூரனென்பது இவனுக்கே தகுமெனக் கொண்டாடினார்கள். அத் தருணத்தில் அந்தவட்டமான பூமி கோடி சூரியப்பிரகாசமான சக்கராயுதமாகிச் சலந்தரனுடலை இருகூறாகப் பிளந்து தள்ளியது. பின்பு அச்சக்கரம் இறையவனிடத்திற்சேர்ந்தது. சலந்தரன் இறந்தமையை விண்டு தெரிந்து கொண்டு அவ்வசுரன் தேவியாகிய விருந்தையின் சௌந்தரியத்தினைக் கண்டு அநேக நாளாக மையல் கொண்டிருந்தவர் இதுதான் தருணமென்றெண்ணி, கபட சந்நியாசி வேடங் கொண்டு சலந்தரன் அரண்மனையின் பின்னந்தபளா வித் தழைத்திருக்கிற நந்தவனத்திலே யொரு குருக்கத்தியின் கீழிலே தவத்தைச் செய்கின்றவனைப் போலிருக்க, பிருந்தையானவள் நமது கணவன் செய்தியொன்றுந் தெரியவில்லையே, என்னசெய்வே னென்று வெதும்பி வாடி இரங்கியுருகியாய், நிலைக் கொள்ளவில்லை. அகப்பட்ட எறும்புபோல அலைந்தும் ஒன்றுந் தோன்றாமலும் அரண்மனையிலிருந்து பூஞ் சோலையினிடம் வந்தாள். அத்தருணத்தில் கேசவன் கட்டளைப்படிக்கு வைகுந்தவாயிலைப்போற்றும் துவாரபாலகர் இருவர் புலிவடிவங் கொண்டு சீறி அவளெதிரிற் பாய அவளதைக்கண்டு அபயமென்று நெருக்கினாள். அக்கபட சந்நியாசி பயப்படாதேயென்று கையமைத்துப் புலிகளையதட்டித் துரத்திவிட்டனர். அப்போது அவ்விருந்தை அவரைப்பார்த்து, என்னிஷ்ட தேவதையைப் போலவும் பிதாவைப்போலவும் இத் தருணத்திற் காட்சிகொடுத்த தபோநிதியே! என்கண

வன் பரமசிவத்தின்பேரிற் சண்டைக்குப் போயினார். இதுபரியந்தம் அவர் வரக்காணேன். செய்தியொன்றுந் தெரியவில்லை, தேவரீருக்குச் சகலமுந் தோன்றுமாதலால் அவர் இறந்ததும் இருப்பதும், அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென விரந்தாள். அக்கள்ள சந்நியாசி நல்லகாரியம் சற்றிவ்விடத்திரும் திருட்டாந்திரமாகக் காட்டுவோமென்று தன்னெண்ணப்படிக்கு ஆதியிற்புலியாக வந்த துவாரபாலகர் சூர்ங்காக இறக்கக் குறித்து அவரை நோக்க அவரோடிப்பிளந்து கிடந்த சலந்தரனுடலைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அப்போது, அவள் இருகூறுயிருக்கிற கொழுநனைக் கண்டவுடன் பதைபதைத்து விழுந்து புரண்டரற்றி, மரண மூர்ச்சையாயினள் அக்காலத்தில் முன்னம் அவளிடத் தாசைபெற்றிருந்த சந்நியாசி அவளைவாரியெடுத்து, மார்பிலணைத்துக்கொண்டு சயித்திய வுபசாரங்களைச்செய்து தேற்ற, அவள் தெளிந்தெழுந்து சந்நியாசியைச் சேவித்து, உம்மையொத்த மகத்துவமுடையவர்கள் எங்குமிரார். அடியேன் பிராணனைக் காத்தாற்போலவே என்கணவன் தேகத்தையும்பொருத்தி உயிருண்டாக்கிப் புருஷ பிக்ஷை தரவேண்டுமென்று போற்றினள். அச்சந்நியாசி நல்லதென்று சலந்தர னுடலைச்சேர்த்து, அதில் தான் பிரவேசித்தெழ, அவ்விருந்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஆனந்தவாரியில் மூழ்கிக் கொழுநனைச் சேவித்துத்தழுவி இருவருமாய் மாளிகையைச்சேர்ந்து, அறுசுவையுண்டியைப் புசித்துக் கலவைச் சாந்தணிந்து, பரிமளமிகுந்த புட்பமாலைகளைச்சூடிப் பஞ்சணை மெத்தையில் சரசசல்லாபங்களைச் செய்து, இன்புற்று, இவ்வகையாக அளவற்ற காலம் இடைவிடாமல் களித்திருந்தார்கள்.

ஒருதினம், அம்ச தூளிகாசயனத்தில் மெய்மறந்து முகுர்த்தன் நித்திரை செய்யப்பரமசிவன் கட்டளைப்

படி விஷ்ணு கோலந்தோற்றியது. அதைக்கண்ட பிருந்தை நடுநடுங்கி இவன் மாயனாகுமென்று நிதானித்து நடந்தவிருந்தாந்தங்களை யெல்லாந் தன்னறிவாலறிந்து கொண்டு, புலியாக வந்த உன்னையல் காப்போர் உனக்கு வயிரிகளாக அரக்கர் குலத்துதிக்கக் கடவர் நீயும் பூமியிலரசர்குலத்திற் பிறந்து, என்னை வஞ்சித்தபடியே உன்பத்தினியை அவ்வசுரர் கொண்டு போய்விடக் குரங்கினங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வனங்கள் முழுது மலைந்து உழன்று உலகோரிழந்து பழிகூற வாழக் கடவா யென்று கொடிய சாபமிந்து, அக்கினியை வளர்ப்பித்து அதில் விழுந்திறந்தாள். இதைக்கண்ட விஷ்ணு அவளிடம் வைத்த இச்சையினால் மலங்கி வாடிவருந்திப் பிருந்தை யிறந்த சுடலைப் புழுதியில் விழுந்து புரண்டு பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தனர், பிரமன் முதலிய தேவரறிந்து திருக்கைலை யடைந்து இறைவன் திருவடிகளைப் பணிந்து விண்டுவிற்கு நேர்ந்த கதியினை விளம்பக் கேட்ட பரமன் புன்சிரிப்புக்கொண்டு உமாதேவியைப் பார்க்க, அம்மையார் திருவையுற்று ஒரு வித்தை யுண்டாக்கித் தந்து, இதனைக் கண்ணன் முன் நாட்டக்கடவீரென்று கொடுக்க, நான்முகன் வணங்கி வாங்கிக்கொண்டுபோய், பிருந்தை யிறந்த மயானத்திற் சாம்பலைப்பூசி மயங்கிக்கிடக்கின்ற கேசவன் எதிரினட்ட, அது துளசியாக முளைத்து உடனே திவ்வியவடிவுடைய பெண்ணுருப்பெற்று நிற்க அவளைத் தாமோதரன் கண்டு, பிருந்தையிடத்திலுள்ள மையலையொழித்து அவள்மீது மோகமாகி அவளை மணஞ்செய்துகொண்டு * வைகுண்டமடைந்து வாழ்ந்த விண்டுவானவர் நடந்த வற்றைமனதிலெண்ணுவாராயினர், என்னகாரியம் செய்துவிட்டனம், சாமான்

* வைணவர்கள் பிருந்தாவன வேடிக்கை கொண்டாடுவது இச்சரித்திர சம்பந்தத்தாலேயே யுண்டாயது.

ணியமான தேவர்களும் நகைக்கத்தக்க விஷயத்தினை நாடினேன். பிருந்தையின் அழகினைக்கண்டு மயங்கி வஞ்சகமாய் அவள் கற்பினை கெடுத்துச் சாபமேற்ற னன் என்னைப்போன்றார் இத்தகைய இழிவான காரி யத்திற் பிரவேசித்தல் தகுமா. என்னறிவை யெங்கே சிந்தினேன். அற்பமாகிய சிற்றின்பத்தினுக்கு ஆசைப் பட்டு அலைந்தேன். அந்தோ! இச்செய்தி எவ் வுலகும் பரவி நிலைபெற்றுவிட்டதே. இனி இதைமாற்ற யாரால் முடியும். ஐயோ! இதன் பொருட்டு ஒரு ஜென்மமும் உலகத்திலெடுக்கும்படி நேரிட்டதே. அச் ஜென்மத்தில் என்னென்ன பாடுபடவேண்டுமோ அறி யேனே, கற்பினிற் சிறந்த காரிகைமார் சாபம்வீண் போகாதே, அனுபவித்தே தீரவேண்டும். தேவாதிதேவ னாகிய மகாதேவனை யன்றி மாயையில் மயங்காதவர் யாவர்? ஒருவருமில்லை, இது இங்ஙனமாயினும் கற் பினைக் கெடுத்ததனாலுண்டாகிய மகாபாவத்தினை யெப் படி நீக்கிக் கொள்வது? இதற்கெங்ஙனம் பரிகாரந் தேடுவது என்று வெகுநேரமாலோசித்து, தெளிந்து சிவசிவா! சம்போ! சங்கரா! மகாதேவா! வலிதாய நாதனே! உன்னைவிட வேறுகதியேது? இதோ உன் தலத்திற் கோடிவருகிறேன் அவ்வெல்லையினை மிதித்த மாத்திரத்தில் எத்தகைய பாவமும் பஞ்சாய்ப்பறக்கு மென்பது நானனு போதத்தி லறிந்திருக்கிறேன். இதுசத்தியமென, உடனே விஷ்ணுவானவர் வைகுண்டத்தினின்று நீங்கி வலிதாயத்தினை யடைந்து பரத்துவாசதீர்த்த நீராடி விபூதி உருத்திராட்சம் பூண் டு, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக வலிதாய நாதனைப் பூசை செய்து பேரன்புபூண்டு வாழ்ந்திருக்கையில், சந்திரசே கரனாகிய சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாகி விண்டுவே! உன்பாவம் விமோசனமாயிற்று எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளி, மறைந்தருள, நாரணன் கேட்டானந்தித்துப்,

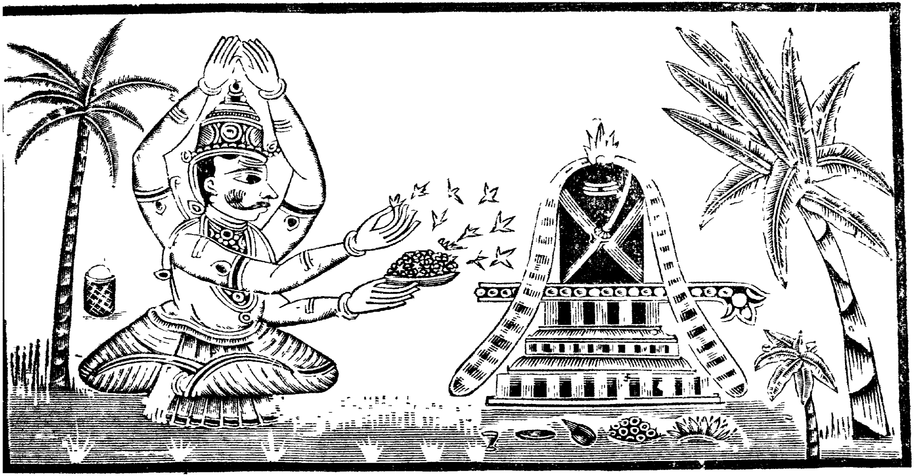

இயமன் திருவழிதாயமடைந்து சிவலிங்கபூசைசெய்து, சிவாபராதத்தைப் போக்கிக்கொண்டு
)க்குவந்து ப[illegible]ற்றவர்களுக்கு ஏமபயமில்[illegible] வரம்பெற்றது.

பாடியாடிப் பலதரம் வீழ்ந்து வணங்கி விடைபெற்று வைகுந்தஞ்சென்று சிவஞானத்துடன் வாழ்ந்தனன். விண்டு இந்நகரில் பங்கயங்கொண்டு பூசித்தமையின் பங்கயபுரமெனவொருபெயர் வழங்கியது. (பங்கயம்-தாமரை.)

விண்டு பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

இயமன் பூசித்த சருக்கம்.

சிவபாத விருதயர்களே! துவாபரயுகத்திலே சூரியகுலத்திலே சுவேதனென்று ஒரு அரசனிருந்தனன். அவனுக்கு சுலோசனை யென்னு மனைவி யிருந்தாள். இச்சுவேதன நெடுங்காலமரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்து பின்பு இராஜாங்கத்தில் வெறுப்படைந்து தன் புத்திரனாகிய வசந்தி யென்பவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைத்துத்தான் தன்மனைவியுடன் வானப்பிரஸ்தமடைந்து அரிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே, சுலோசனை சிவபதமடைந்தனள். அதுகண்டு சுவேதன் மனம் வருந்தி யொருவாறு தேறிக் கவற்சி நீங்கி, பெரியநாயகி யம்மை சமேதராகச் சுவேதாரணியேசுரர் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருவெண்காட்டினை யடைந்து முக்குள நீரென்னுந் தடாகத்தில் நீராடி, சிவலிங்கப் பெருமானுக்குச் சமீபத்திற் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே, ஒரு நாள் இயமனென்பவன் அவனுக்குச் சமீபத்திற்குறுகி மேகமானது மின்னலினை வீசியதுபோலக் கயிற்றினை யவன் கழுத்திற்பூட்டினன், சுவேதன் நடுநடுங்கிச் சிவலிங்கப் பெருமானைச் சேர்த்து ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டனன், அப்போது எமன் அரசனை நோக்கி, சுவேதனே! இச்சங்கரனோ? என்னிடத்தினின்று

முன்னை மீட்பனை! சிங்கத்தினை யேயா யானை தடை செய்யுமோ? எத்தனைகோடி நாரணர்கள், எத்தனை கோடி கோடி பிரமர்கள், எத்தனை கோடி கோடி கோடி இந்திரர்கள் எமன் கையில் அழிவுபட்டனர் இறுதிகாலம் வரின் ஒருசிறு முள்கிழிக்கவும் உயிர்நீங்குவார். வச்சிரதேகத்தினை யுடையவராயினும் வாழ்வதில்லை கண்டாய். வெவ்வேறுதிய யானைக் கூட்டங்கள் விலக்கினும் விலகேன். மிகுந்த தவத்தினர்கள் தடுத்திடினும் மீளகிலேன், காலபிடித்து வணங்கி கெஞ்சுகரையப்பேசினும் இரங்கிடேன். அங்ஙனமாகத் தோளுடுத்த இத்தேவர்க்கு தடைசெய்வன சொல்லுக. என்று கூறி இடியினைப்போல முழங்கி, பகட்டி உதட்டினைப் பற்களாற்கடித்து, கரங்களைப் பூம்பிலறைந்து, சிவந்த கண்களினின்றும் அழலசிந்த நெருங்கின வுடனே சுவேதகேதுகனைடு நில்லடா நில்லடா! ஏமனே நன்று நன்று உன்பிரதாப மென்னகைத்து, அந்தகா! என்னை வெருட்டுவ தென்னை? தீராடா நான் சொல்வதனை, திருமாலும் பணியாத் தேடியும் மறியவொண்ணாத் திருவடி யெனக்குற்றதுணையாம். முப்புரத்தினை நகைத்தெரித்தவன், மூவருக்கருள் செய்தவன் அன்பாபவ ரோக வயித்தியன், மங்கைபாதியன், மாரவேளை யெரித்தவன் அவனுக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? சந்திரசேகரன், கருணாகரன், பக்தவச்சலன், நித்தன் அற்புதன், நீலகண்டன், நிராமயன், நின்மலன் அவருக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? பிரமாதி தேவர்களின் மனைவிமார்களின் மங்கல நாணிலைபெற ஆலத்தினை மிடற்றிலடக்கிய அமலனுக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? விபூதி யணியாதவர், உருத்திராட்சம் பூணாதவர், பஞ்சாட்சரந் தியானியாதவர், சிவபூசை செய்யாதவர், உனைக் கண்டஞ்சுவர் அவர்களிடத்தில் உன்வல்லபம்பலிக்

கும். நீ என்செய்வாய் அப்பால் நட வென்றனன், மறலிகேட்டுக் கோபங்கொண்டு மன்னனை யெட்டிப் பிடித்தனன் அப்போது சுவேதன்! சம்போ! சங்கரா! மகாதேவா! சதாசிவா! சச்சிதானந்தா! என்றலறி னன். அத்தட்சணமேக ருணா நிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமான் வெளிவந்து கட்கம், கேடகம் வில்லு, வாளி, கணிச்சி, சூலமெடுத்தடர்ந்து உட்குமாறுதுரத் தினன். நமனுங் கீழேவிழுந் தெழுந் தோடினன். சுவேதனகண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பரவசமாகிப்பல வாறு சிவபெருமான் நித்திய கல்யாணசுந்தர குணங் களைத் தோத்தரித்துப் பழையபடியே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன.

ஓடிய நமன பிழைத்தேன் எனக்கூறி யோரிடந் தங்கி, என்செய்தேன்! என்செய்தேன! சிவாபராதம் அடைந்தேனே என்புத்தி யெங்கேபோயிற்று, சிவ னடியார்கட்குத் தீங்குசெய்ய நினைத்தேனே, விபூதி உருத்திராட்ச பஞ்சாட்சரமகிமையினை நன்கறிந்திருந் தும், செந்மாந்தர வினையால் மயங்கி மதியாது நெரு ங்கி உதையுண்டு ஓடிவந்தேனே, என்சென்மமு மொரு சென்மமா? என்னைக்கொல்லாது விட்டது என்பூர்வ புண்ணியமும, சுவேதனைத் தரிசித்ததினால் வந்த பாக் கியமுமாம். என்பிழைப்புமொருபிழைப்பா? சிவனடி யாரிடத்து எனசாமாத்தியம தலையெடுக்குமா? அந்தோ! மார்க்கண்டேய முனிவரிடஞ்சென்று அப் போது நேர்ந்த ஆபத்தினை நினைக்குந்தோறும் இதயந் துடிக்கின்றதே. அதையிவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து இக்காரியஞ் செய்யத்துணிந்தது என் கன்மவசமென் பேனோ? எனக்குண்டாயிருக்கும் இறுமாப்பென்பேனோ? இப்பாவத்தினை யெவ்வாறு எவ்விடத்தி லொழிப்பே னெனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், நல்வினை யேந்தி நம்பரமனையே பாடும நாரதபகவான் சந்தித்து நமனே! என்னகாரியஞ் செய்தாய், சிறிது காலத்தி

ற்கு முந்தியுனக்குத் திருக்கடையூரினேர்ந்த விபத்தினை மறந்து இங்ஙனரு செய்யத்துணிந்தாய் இனியேனுஞ் சிவனடியார்களைக்கண்டு பயந்து வாழக்கடவாய், இப்போது உனக்கு நேர்ந்துள்ள பாவத்தினையொழிக்கவகை தேடுவாய். அதற்கோருபாயம் நானே சொல்லுகிறேன். கவனிப்பாயாக. எத்தகைய பாவச்செயல்களையும எல்லையினை மிதித்தமாத்திரத்திலே போக்கடிக்கத்தக்க புண்ணியத் தலமாக விளங்குவது வலிதாயம. அதனருமையினை நானெடுத்துச் சொல்லுந் தன்மையுடையேனல்லேன், நீ சென்று நேரே கண்டு அவ்விடத்துச சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்துப் புனிதனைக் கடவாயென்று கூறி வழியே சென்றனர். இயமன கேட்டு இருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு வடக்கு நோக்கி நடந்து அதிசீக்கிரம வலிதாயத்தினை யடைந்து குசலநதியில் மூழ்கி, விபூதி உருத்திராக்கம பூண்டு பரத்துவாசத் தீர்த்தக்கரையில் ஜெபதபங்கள் முடித்து, சிவலிங்க பூசை பற்பல நாள் பணிவுடனே செய்து வருகையில் சிவபெருமானே பிரசன்னமாகி, இயமனைப் பார்த்துக் காலனே! உன்னை மன்னித்தோம், சிவாபராதம, உன்னைவிட்டு விலகியது, இனியேனும் சிவனடியாரிடத்தில் நெருங்காது வாழ்வாய், நீ இத்தலத்தில் என்னைப் பூசித்தமையால் இங்குவந்து பணிகின்றவரெவருக்கும எமபயமுண்டாகமாட்டாது என வரங்கொடுத்தருளி அந்த லிங்கத்தின இடமாக அந்தர்த்தானமாயினர். பாவந்தீரப்பெற்ற இயமன் காலகாலனாகிய சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக்கொண்டே தன்னுலகடைந்து சுகித்திருந்தனன. அதுமுதல லிங்ககரத்திற்குத் தருமபுரமெனப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. (தருமன் - யமன.)

இயமன் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விக்கிரமசோழன் தன் மனைவியாருடன் திருவலிதாயமடைந்து திருவிழாக்கள் முதலிய அநேக புண்ணியங்கள் செய்து புத்திரப்பேறு பெற்றது.

திருவிழாச் சருக்கம்.

சிவபஞ்சாக்கிர நாவினர்களே! காவேரிநதியினைத் தனக்கங்கமாகவுடைய பொன்னிநாட்டினை யரசாட்சி செய்து வந்த விக்கிரமச் சோழனென்னும் அரசனது சபையில் ஓர் நாள் வைதிக சைவ சித்தாந்த செல்வராகிய ஓர் சிவனடியரெழுந்தருளினார். அரசன் அவ்வடியாரைத் தரிசித்தவுடன் எழுந்துவணங்கி விபூதி யேற்று உபசரித்துச் சொல்லுவானாயினான். சுவாமீ! அடியேன் அநந்த கல்யாணகுண பரிபூரணரான சிவபெருமான் திருவருளால் பொன்னுலகத்திந்திரனைக் காட்டிலுமிக்க செல்வத்தினை யனுபவித்து வருகிறேன். அங்ஙனமிருந்தும், புத்திரப்பேறின்மையினாலுண்டாகுஞ் சஞ்சலம் அதிகமாயென்னை வாட்டுகின்றது. அல்லும் பகலும் நித்திரையின்றி யேங்குகின்றேன். தேவரீர் தயைபுரிந்து ஏழையேன் கவலை நீங்கும் வண்ணம் ஒரு சூட்சி சொல்ல வேண்டுமென்று இரந்தனன். சிவனடியார் அரசனை நோக்கி, "ஐயா! இதோ என்பால் புண்ணிய ரூபமான க்ஷேத்திரக் கோவை என்னுமோர் நூலிருக்கின்றது. இன்று சோமவாரமாயிருத்தலின் இதனை யன்புடனே பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்ப்பையேல், அதில் எந்தப் புண்ணியத்தலங் காணப்படுகிறதோ, அத்தலத்திற்குச் சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் உமாநாத சரீர திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தினைப் பூசிப்பையேல் புத்திரப்பேறுண்டாம் என்றனர். அங்ஙனமே அரசன் கயிறு சாத்தலும் 'திருவலிதாய க்ஷேத்திரம்' வரக் கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்து, அத்தலத்தினை இப்போதே தரிசிக்க வேண்டுமென்று பேராசையுற்றுத் தனதரசினை யமைச்சர்பாலொப்புவித்துத் தனது கற்பினிற்சிறந்த மனைவியுடன் வெளிப்பட்டுத் திருவலிதாயத் தினையடைந்து, தீர்த்தமாடி ஆலயத்துட் சென்று சிவார்ச்சனைபுரிந்து, கண்குளிரத்தரிசித்துக்

துதித்து வணங்கி அப்பாற்போந்து உலகமாதாவாகிய தாயம்மையைப் பூசித்துக் குறையிரந்து நிற்க, அம்மையார் திருவுளமுருகிப் புத்திரசந்தானமுண்டாகும்படி வரந்தந்தருளினார். அவ்வரம் பெற்ற வரசன் மன்மகிழ்ந்து மீட்டும் வணங்கி விடைபெற்றுப் புறம்போந்து ஓராண்டளவும் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து மதில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், மடவளாகங்கள், மாடவீதிகள் உண்டாக்கிப், பின்னரொருநாள் திருவிழாநடத்தத் தொடங்கினன். அரசன் கட்டளைப்படி ஆதிசைவர்கள் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் பெருமானுக்கு அணிந்தனர். எங்கணுந் தோரண நாட்டினர். நகரத்தின மிழைத்த தம்பங்களில் வாழை முதலியவை கட்டினர். பூப்பந்தர்கள் சந்நிதிகளிற் றூக்கினர் வீதிகளிற் கோலமிட்டனர். சித்திரை மாதத்திற் பூர்வ பக்கத்தில புனர்பூச நட்சத்திரத்தில் கொடியேற்றிப் பல விழாவாற்றி, முதனாண்முதல் பத்துத்தினங்கள் வரையில பல்பல வாகனங்களிலேற்றி ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் சண்டேசன அம்மையாருடன் அரனுருக்குத் திருவிழா வாரம்பித்து, காலையில் வீதிவலம் வந்தபின்னர், இரவில் மறையவா வேதபாராயணஞ் சொல்லவும், குங்கிலிய தூபமெங்கும் வீசவும், அடியார்கள் நாமாவளி கூறவும், வெண்குடை நிழற்செய்யக் கவரி ஆலவட்டம் சாந்தாற்றி நெருங்கவும், கொடிகள் தாங்கவும் எள்விழுதற்கிடமின்றிப்பலா சூழ்ந்தனா. சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரம் யானைசிங்கம் போன்ற தீவர்த்திகள் முன்னும் பின்னு மேந்த, பேரிகையாழ் கைப்படகம், பறை, முரசு, குடமுழவு, சின்னம், பூரி, எக்காளம், சங்கம், தாளம, தண்ணுமை முழங்கவும் வெளிவந்தனர், வீதிகடோறுங் கும்ப மமைத்தனர், வேதியர்கள் அட்ட மங்கலத்துடனே தட்டுகளில் தேங்காய்

திருவலிதாய க்ஷேத்திரத் தீர்த்தங்கள். 1 பரத்துவாச தீர்த்தம். 2 விஷ்ணு தீர்த்தம். 3 பிரம தீர்த்தம். 4 அகஸ்திய தீர்த்தம். 5 அனும தீர்த்தம். 6 விருத்த க்ஷீரநதி.

செய்யவும், சில அடியா ராடவும் சில வடியார் பாடவும் மாலயற்கரியோன் வந்தான், அன்பருக்கெளியான் வந்தான், இருக்கினி லிருப்போன் வந்தான், மறையினில் மறைந்தோன் வந்தான், வலிதாய நாதன்வந்தான், தாயம்மைத்தலைவன் வந்தான் என்று தோத்திரிக்கவும் இத்தகையை ஆடம்பரத்துடன் மாடவீதி வலம்வந்து தூலலிங்கமாகிய கோபுரவாயிலை யடைந்தவுடன், ஆதிசைவர் நிவேதனத்துடன் தீபாராதனைகாட்ட, உருத்திரகணிகைகள் தாள விசை மருவிய நடனமுடன் ஆலத்தி சுழற்றி எச்சரிக்கை சோபனம் பாடினர். நந்தியெம்பெருமான் முன்னாக ஆலயத்துட் பிரவேசித்துப் பெருமான் எழுந்தருளினன். இவ்வகையாப் பத்துத் தினங்களும் பலவாகனம் பல விமானந் தேர் மீதிற் கொண்டாடித் தீர்த்தமாடி, அடுத்தநாள் மவுன பலிதூவி, பிறபூசையுஞ் செய்து இடபக்கொடியை யிறக்கினர். அரசன் அத்திருவிழாக்களில் அநேக பூதானம், சுவர்ணதானம் அன்னதான முதலியசெய்து திருவலிதாய நாதனைத் தரிசித்து விடை பெற்றுக் கொண்டு தனது நகரத்தினையடைந்து, புத்திர பௌத்திராகளை வாய்ந்து, தெய்வங்கட்கு தெய்வமாகிய திருவலிதாய நாதனது கலியாணசுந்தர முதலியகுணங்களையே சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்து சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனன்.

திருவிழாச்சருக்க முற்றிற்று.

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

பாரத்துவாச தீர்த்தம்.

மனமடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே! மும்மலங்களையும் போக்கு முத்திச்செல்வங் கொடுத்தருளுந் திருவலிதாயத்தூச் சிவாலயத்தின் தென்றிசையிலுள்ள

பரத்துவாச தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யப்பெற்றோர் புண்ணியத்தை யடைவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தண்ணீரிலொழியினும், வேறு சலங்கொண்டு வந்து அவ்விடத்தில் விட்டுப், பின் அத்தீர்த்தத்தை எடுத்து உட்கொள்ளினும், சிரசின்மேற் புரோட்சித்துக்கொள்ளினும் உலவா வரும் பெருமணி பொன்னிதியையும், முப்போகம் விளையு நன்னிலங்களையும், நற்குண நற்செயலுறு நன்மனைவியையும், நல்லறிவுடைய நன்மக்களையும், பௌவமதகற்றும் பல கலைஞானத்தையு முத்தியையும் பெறுவர். அத்தீர்த்தத்தில் விருச்சிக மாதத்திலே சோமவாரத்திலே சூரியோதய மாகும்போது ஸ்நானஞ் செய்பவர் பின்னொருபோதும் பிறவிக்கடலில் மூழ்கார். அத்தீர்த்தத்தில் அமாவாசையில் தத்தம் பிதுர்க்களுக்குத் தருப்பணமொருவன் செய்வானாயின், அவன் பிதுருக்கள் கண்ணுதலுறையுங் கயிலாயமடைந்து நித்தியானந்த பரசுகமெய்யப்பெற்றுய்வரென்றறிவீர்.

அநுமதீர்த்தம்.

பற்றற்று விளங்கும் பரமமுனிகாள்! இகபர சுகங்களைக்கொடுக்கும் வலிதாய நாதனாகிய சிவபெருமான் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளிய ஆலயத்தின் குணதிசையிலுள்ள அநுமதீர்த்தத்திலிருந்து சற்பாத்திரமாயுள்ள சிவனடியா ரொருவருக்கு ஓர் கவள அன்னமேனும் இடுவானாயின், அவனெக்காலத்தும் வெள்ளியங்கிரியை விட்டு நீங்கானு நல்வாழ்வு பெறுவான். மகாபாவிகளாயினும் இழிந்தகுலத்திற் பிறந்தவர்களாயினும் இந்தத்தீர்த்தத்தில் அடைவுடன் ஆட்பெற்றவர்கள் அவர்கள் குற்றங்களினின்றுங் கறை ஏறுவதன்றி, அறம் பொருளின்பம் வீடெனப் பகரும் புருடார்த்த நான்கினையும் பெறுவர்.

பிரமதீர்த்தம்.

தத்துவஞானத் தபசிகளே! மலிதரு பிறவித்துயர்தனைப்போக்கி மாண்பெறு முத்தி யின்பத்தைக் கொடுக்கும் திருவலிதாயத்தின் குடதிசையில் பிரமதீர்த்த மொன்றுள்ளது. அத்தடாகக்கரையில் உத்திராயண தக்ஷணாயனங்களிலும் சூரிய சந்திர கிரணங்களிலும், அமாவாசை பருவங்களிலும், விதிபார்த்திம மாதப்பிரவேசங்களிலும், மாலியபக்ஷத்திலும், மற்றைய புண்ணியகாலங்களிலும் சிராத்தஞ்செய்யின் அந்தப் புண்ணியத்திற் களவேகிடையாது, அன்றியும் இரத்தினங்களோடு, பொன்னேனும், பூஷணமேனும், வஸ்திரமேனும், பொருளேனும் இந்தத் தீர்த்தக்கரையிற் சிவனடியார்களுக்குத் தானஞ்செய்யின், இம்மையிற் பெருஞ்செல்வத்துடன் வாழ்ந்து, பின்னர் மறுமையிற் கிடைக்குஞ் சிவானந்த சாகரத்தின் மூழ்குவர்.

அகத்திய தீர்த்தம்.

பாசவைராக்கிய பாக்கியவான்களே! மணமது மருவியபூவினார் விழுப்பலனி பலாச்சோலை பாங்குடன் சூழ்ந்த ஆலயத்தின் வடதிசையில் புகழ் பெற்றோங்கும் அகத்திய தீர்த்த மொன்றுளது, காணீர். இதில் படிந்தவர்கட்கே யல்லாமல், இந்நீரினை அந்நிய தேசங்களுக்கு ஒழுக்கத்துடன் கொண்டுபோய் அன்புடன் முழுகுவோர்க்கும் மிகப்புண்ணியமுண்டாகும். இவ்வரிய தீர்த்தத்தின் உதவியால் பூனைக்கும் புல்கொடி மரமாதியவசேதனப்பொருளும் மோட்சமடையுமெனில், இகபரசாதனங்களை நன்குணரும் சேதனராகிய மானுடர்கள் வீடடைவாரென்பது அதிசயமாமோ! கூறுவீர்.

க்ஷீரத்தீர்த்தம்.

முத்திச் செல்வத்திற்குரிய முனிவர்காள்! திருவலிதாயமாகிய பிரமபுரியை யடுத்த விருத்தக்ஷீர நதியினீரிலே ஏலம இலவங்கம விலாமிச்சு முதலிய வாசனாதிரவியங்களைக் கலந்து நூறு குடங்கொண்டு வலிதாய நாதருககு மகாபிடேகஞ் செய்பவா கல்வியறிவில்லாதவா கலவி யறிவெய்தப் பெறுவா; பொருளில்லாதவா பொருள் கிடைக்கப் பெறுவா; இடமில்லாதவர் இடமணுகப்பெறுவர், விவாகமில்லாதவா விவாகங் கூடப்பெறுவா. புத்திரப்பேறிலலாதவா புத்திரப் பேறெய்தப்பெறுவா. ஆயுளிலலாதவா தீர்காயுளடையப்பெறுவா. இவை முதலாகிய வைஸ்வரியங்கள் பலவும இனி தடைநதுய்ந்து, பின் திருக்கயிலாயஞ்சோநது சிவசொரூபமுற்றுப் பேரின்ப மெய்தப் பெறுவர்.

நஞ்சமார் நீலகண்டனுக்குகநத நைமிசாரணிய மாதவமுனிவீா! பிரணவாகாரமாகிய பூக்கள் நிறையப் பெற்ற கொன்றை மாத்தி னீழலிலே, தாயமமை சமேதரா பெழுநதருளியிருக்கும வலிதாய நாதரின் சிறபபுப பொருநதிய மானமியத்தினை, நாஞசெய்த முற்றவப் பயனாலினறு ஓதவுங் கேடகவும பெற்றோம் நாஞசெய்த தவமெனனே தவம்! இம்மான்மியத்தினைத தததம வீடுகளில சோமவார முதலிய புண்ணிய தினங்களில அனபுடனே படிப்பவருமஅதனைக் கேட்போரும இம்மையிலே தாம விருமபிய புத்திர பௌத்திர களத்திராதிகளுடனே சகல் வைஸ்வரியம பெற்று வாழ்ந்து மறுமையிலேசிவபெருமானது திருவடி நீழலில வீற்றிருந்து பிரமபாநநத சுகம பெறுவர்; இது சத்தியமென்று கூறியருளினர் நற் சூதமாமுனிவர்.

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

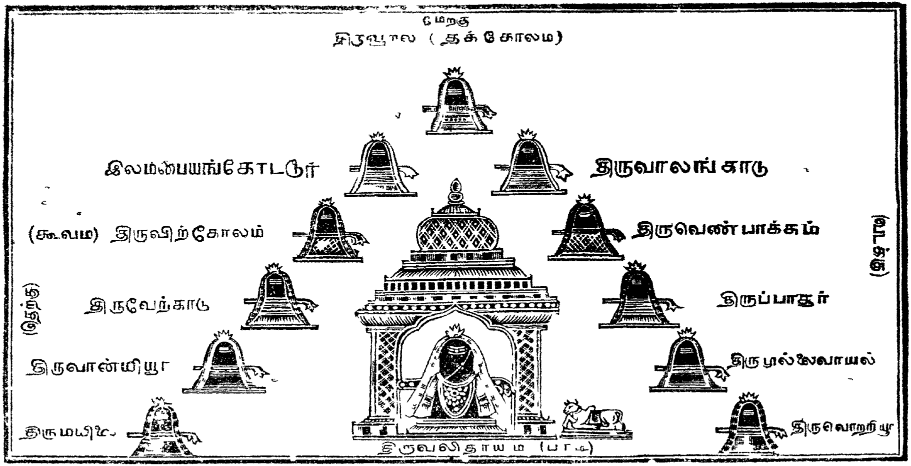

பாடியென வழங்கும் திருவலிதாய க்ஷேத்திரத்திற்கு, திருமயிலை, திருவான்மியூர், திருவேற்காடு, திருவிற்கோலம், திரு இலம்பையங்கோட்டூர், திருவூறல், திருவாலங்காடு, திருவெண்பாக்கம், திருபாசூர், திருமல்லைவாயல். திருவொற்றியூர், முதலிய மாலையாக வாய்ந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

க்ஷேத்திரமாலைச் சருக்கம்.

சிவமுனீந்திரர்களே! இது காறும் கூறிவந்த மிக மகிமை வாய்ந்த திருவலிதாயத்தலம் ஒரு அரிய அமைப்பினை வாய்ந்திருக்கின்றது. அதாவது இத்திவ்விய தலத்திற்குத் திருமயிலையும், திருவான்மியூரும், திருவேற்காடும், திருவிற்கோலமும், திருவிலம்பையங்கோட்டூரும், திருவூறலும், திருவாலங்காடும், திருவெண்பாக்கமும், திருப்பாசூரும், திருவடமுல்லை வாயலும், திருவொற்றியூரும் ஆகிய பதினொரு க்ஷேத்திரங்களும் ஓர் அழகிய மாலையாகச் சமைந்திருக்கின்றன. இவை யாவும் பல வற்புதங்களுடன் கூடிய அனேக மகிமைகளுடன் விளங்குவது. பிரணவ சொரூபியாகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு திருவிவாக மகோற்சவம் நடந்தேறிய திருவலிதாய தலத்தினைத் தரிசித்துக் கொண்டு முறையே திருமயிலை முதல் திருவொற்றியூர் வரையில யாத்திரை செய்து மறுபடியுந் திருவலிதயாத் தினையடைந்து மகாபிஷேக முதலிய இறைவேற்றி வணங்குமவர்கட்கு, அம்மம்ம! அவர்களடையும் பலன் இவ்வளவென ஆயிர நாவுடைய ஆதிசேடனாலு முடியா தெனனில நான எனனவென்று உங்கட்குச் சொல்லப் போகினறேன். இத்தலத்திற்கு வந்த தேவர்களும், முனிவர்களும், அரசர்களும் இங்ஙனமே யாத்திரை செய்து அபாரமான திருவருளை நமது கருணைக் கடலாகிய கண்ணுதற் பெருமானிடத்து அடையப் பெற்றார்கள் எனச்சூதமா முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வார்த்தையினைக் கேட்ட நைமிசாரணிய வாசிகள் ஆனந்த மடைந்து முனிவரை வணங்கிப் பல தோத்திரம் புரிந்து அவர் பால் விடைபெற்றுத் தென்திசை நோக்கி நடந்து வலிதாயத்தினையடைந்து தரிசிக்கையில் தங்கட்குச் சூதமுனிவர் சொல்லியிருந்த மகிமை யனைத்துங் கண்டு களிப்

படைந்து பன்னிரு க்ஷேத்திர யாத்திரைசெய்து முடித்துத் தங்கட்கு வேண்டிய வரங்களை யடைந்து சில காலம் அத்தலத்திலேயே யிருந்து பின்னர் நைமிசாரண்ணிய மடைந்து சிவராஜ யோகத்தவஞ் செய்து செய்து கொண்டிருந்தனர்.

க்ஷேத்திர மாலைச் சருக்க முற்றிற்று.

வாழி.

போற்றிடுநற் கொலைமறுத் தொளிரும் வலிதாயப் புனிதன் வாழ்க, சாற்றிய நற்கருணையுரு வாகியெழுந் தாயம்மை தாள் வாழ்க, வேற்ற திரு நீறுமணி யைம்பதமிவ் வுலகமெலா மிலங்கி வாழ்க, தேற்றிடுவை தீகசித்தாந்தச் சைவம்பெற்றே சிறந்து வாழ்க.

அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களி லொருவராகிய
வாயிலார் நாயனார் பரம்பரையில் வந்தவரும்,
சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவப்பிர
வாத்தகாசிரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்
கத்துப் பகாவித்துவானும், சென்னை
மெய்கண்ட சந்தான சபை யுக்
கிராசனாதிபதியு மாகிய சித்தாந்த
சரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்.

இயற்றிய

திருவலிதாய புராணம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

வலிதாய நாதர்மீது

எச்சரிக்கை.

இராகம்-ஸஹானா தாளம் ரூபகம்.

அருமாமறை தினமேத்திடும ஐயா அருள் துய்யா
திருவாழ்தரும் வலிதா யததுறை தேவே எச்சரிக்கை. க.

பண்ணார்மொழி தாயம்மையின பாகா அன்பர் மோகா
தண்ணார் பொழில் வலிதா யததுறை தலைவா எச்சரிக்கை உ.

புவிமீதினி லன்பர்க்கருள் புண்யா மிக சுண்யா
பவநீக்கிடும வலிதாயததுறை பதியே எச்சரிக்கை. ௩.

நீலஞ்செறி கண்டம் பெறு நேயா அதி தூயா
கோலம்நிறை வலிதாயததுறை கோவே எச்சரிக்கை. ௪.

தேவர்குரு காடத்தினை தீரததாய சனணிற் பார்த்தாய்
மூவாபணி வலிதா யததுறை முதலே எச்சரிக்கை. ௫.

அனுமாரப ராதத்தினை யழித்தாய் பவ மொழித்தாய்
முனிவோர்செறி வலிதா யததுறை மெய்யபா எச்சரிக்கை ௬

குறுமாமுனி மிகவேந்திடுங் கோவே பெருந்தேவே
துறவோர்துதி வலிதா யததுறை துரையே எச்சரிக்கை. ௭.

ஈண வர்க்குத்தயை செய்தாய் கிருபை பெய்தாய்
வேதன்பணி வலிதாயததுறை வித்தகா எச்சரிக்கை. ௮

ஆனைமுக னாறுமுகன் அத்தா நனி சுத்தா
சோலைபொழி வலிதாயததுறை சுகமே எச்சரிக்கை. ௯.

விடைமீதுவந் தடியார் முனம் வெகுவாய் வரந்தருவாய்
தொடைசூழ்தரு வலிதா யததுறை தூயா எச்சரிக்கை. க௦.

எச்சரிக்கை முற்றிற்று.

லாலி.

இராகம்-பைரவி தாளம்-ரூபகம்.

தாயம்மை மோகனுக்கும் போகனுக்கும் லாலி
தன்னிகரில் ஐயனுக்கும் தூய்யனுக்கும் லாலி லாலி. க.

பத்தர்மகிழ் நேயனுக்கும் தூயனுக்கும் லாலி
பண்ணவர்சி னேகனுக்கும் ஏகனுக்கும் லாலி லாலி. உ.

பங்கயநற் பாதனுக்கும் நீதனுக்கும் லாலி
பரந்தமுக் கண்ணனுக்கும் வண்ணனுக்கும் லாலி லாலி. ங.

அருமறையின் மூலனுக்கும் மேலனுக்கும் லாலி
அன்பர்பவ நாசனுக்கும் நேசனுக்கும லாலி லாலி. ச.

அத்திமுக னைப்பெற்ற அத்தனுக்கும் லாலி
ஐம்முககொள் வித்தனுக்கும சுத்தனுக்கும் லாலி லாலி. ரு.

நெற்றியினற் கண்ணனுக்கும் வண்ணனுக்கும் லாலி
நீலமுண்ட கண்டனுக்கும் சண்டனுக்கும் லாலி லாலி. சு.

தமிழ்மறையில் மோசனுக்கும் வாகனுக்கும் லாலி
தனியானை யுரித்தோர்க்கும சிரித்தோர்க்கும் லாலி லாலி எ.

அசுரர்குல காலனுக்கும் சீலனுக்கும லாலி
ஆறணிந்த குழகனுக்கும் அழகனுக்கும் லாலி லாலி. அ.

அரவணிந்த மெய்யனுக்கும் செய்யனுக்கும் லாலி
அருங்கயிலை வாசனுக்கும் ஈசனுக்கும் லாலி லாலி. கூ

வானவர்கள் நாதனுக்கும் போதனுக்கும் லாலி
வலிதாய ஊரனுக்கும் தீரனுக்கும் லாலி லாலி. க0.

லாலி முற்றிற்று.

மங்களம்.

இராகம்-அசாவேரி தாளம்-ஆதி.

வலிதாய நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்—தமிழ்
மாமறைநல் மூலனுக்குச் சுபமங்களம்
புலியாடை தரித்தவற்கு ஜெயமங்களம்-நாளும்
புண்ணிய சொரூபருக்குச் சுபமங்களம். க.
தாய்ம்மை நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்—நம்பால்
தண்ணருள்தந் தாள்பவற்குச் சுபமங்களம்
பாயுமவிடை யூர்பவற்கு ஜெயமங்களம்-பல
பாம்பணி நற்றோளனுக்குச் சுபமங்களம். உ.
தந்திமுகன் தந்தையற்கு ஜெயமங்களம்-மதி
தவழ்கங்கை தரித்தவற்குச் சுபமங்களம்
அத்திவண்ண மேனியற்கு ஜெயமங்களம்-தாவும்
அழகுமா னேந்தினற்குச் சுபமங்களம். ௩.
சண்முகனைத் தந்தவற்கு ஜெயமங்களம்-உயர்
சடைமுடியைக் கொண்டவற்குச் சுபமங்களம்
கண்விழியைத் தெரித்தவற்கு ஜெயமங்களம்-யார்க்கும்
கருணைதந் தாள்பவற்குச் சுபமங்களம். ௪.
கேசவனைக் காத்தவற்கு ஜெயமங்களம்-அனுமான்
கேடொழித்தாண்டவற்குச் சுபமங்களம்
வாசமலி கொன்றையற்கு ஜெயமங்களம்-சுடர்
மழுவேந்துங்கையினற்கு சுபமங்களம். ௫.
இன்பூமுறு மீசனுக்கு ஜெயமங்களம்-மிக
ஏழைவிசு வாசனுக்குச் சுபமங்களம்
அன்பர்பணி நேசனுக்கு ஜெயமங்களம்-எங்கள்
அழகுவலி தாயனுக்குச் சுபமங்களம். ௬.

மங்களம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஓம் பிரணவ சொரூபாய நம:

பாடியென வழங்கும் திருவலிதாய க்ஷேத்திரமான்மியம்:

இது

ஸ்ரீநந்திநாடியிற்கண்டது.

பரவை நீர் மேல்பாகத்தும் பால்நதி வடபாகத்தும்
இறைவனும் கபாலிநாத னிருக்குகள் முதலாப் பூசை
சரசமாப் புரிந்த போத சாரபினும முறைமை தஙகும்
குரவனும் வள்ளுவன்வாழ் குறிஞ்சிலை தனக்கும் பக்கல் 1

இருதயத் தடைத்துவேத விறைவனைப் பூசித் தேற்றித்
திருநெறி தருமூலனுக்குத் தேர்நததோர் வன்னிதிக்கில்
குறுமுனி யசுரர் தம்மைக் குடிபுகவீ டளித்த
மருவிய னிலக்கு மேல்பால் வலிதாயமென்னும் பேரே 2

வேறு.

பிரமனின் றவத்திடை பிறந்த தோகைமார்
சிறந்திடு கட வுளைச் சேர்த லுன்னியே
யறம்பல பயின்றிடு மன்னை தன்னொடு
சிறந்த பூசனைசெயுஞ் செய்கை பூண்டனர் 3

மூவரின் முதல்வனு முதுமறைக்கெலாம்
தேவரின் தேவனுந் தெளிந்த வின்புமே
யாவர்க்கு மருள்தரு மாதிநாயகன்
பாவனை புரிந்துமே பணணினார் தவம் 4

தவமது முயலுநாள் தக்க தேவர்கோ
னவமதா யழித்திட வமரர் சென்றுழி
சிவமென வினைந்திடாச் செய்கை சான்றமை
கவனமுற் றிருந்தனன் கடவுளங்கனே. 5

விடைமிசை பாவையும் வேத வேதனும்
மடமயில் தவம்புரி வனத்தில் தோன்றினன்.
கடவுளின் வரவெதிர் கண்டங் கேத்தியே
படவரவல்குலார் பணிந்து போற்றினா. 6

யாதுகா ரணமவை விரும்பிநீர் தவம்
போதுறப் புரிந்தமை புகலுமெனறனா
மாதரவ் விருவரும் மகிழ்ந்து வேட்டவை
போதுநாயக னெனக்குரிமை வேட்டென 7

கலகல வெனநகை புரிந் தங்கையனும
நலமுறு மடந்தைகேள் நாயகன்னென
குலவுதலழகல கொண்டசிந்தனை
நிலவுறு பிரணவ நிலைக்குமோ சொலாய் 8

என்றுகொண் டிவ்வித மியற்றச் சங்கரன்
நன்றுறு மகிழ்னநீ யாகவேண்டியே
நின்றுயாம் நெடுந்தவ நிலைபுரிந்தனம்
கன்றுறு பசியினை யாவறியாததோ 9

பிரணவ சொரூபமாம் பேத மின்றியே
யரனுரு வைங்கர மூர்த்தமா கியாம்
குறைதவிர்த் தருளுவோம் கோதாய் மற்றவை
யுனையருளுதுமென வுரைத்து நின்றனன் 10

மாசிலா வடிவமே வந்து கூடினும்
நேசமே ான றேயலால நேர்ந்தமாய்கையாம்
பாசமே யொழிந்திடப் பரிந்துநீ ரருள்
ஈசனே யென்றன ரிருவ ரானவர் 11

இப்பெரு வரத்தினை யீந்து வள்ளலும்
மொப்பரு மடைந்த கேளுட் குறைபாவுமே
செப்பிடு மருளுது மெனச்செவி மடுத்திட
ப்பனை யிங்க ராதியாகுதி

பாடலத் தருவடி தன்னிலே தவ
மாடலோ டிருந்து மெய்த்தவ மியற்றினர்
மாடுயர் கடவுளும் மகிழ்வுட னங்ஙனே
யாடல்கொண் டிருந்தன ரரிவை மார்க்கதாய் 13

(பாடலம் என்பது பாதிரி விருக்ஷம்.)

காமியத்தவமதைக் கன்னிமார்களும்
சேமமுற் றிழைத்த தானிலமுண்டவ
னுமிதிற்சுயம்புவாயை யணுகியே
காமியவனமெனக் கருதிக்கூறினன். 14

முல்லைமாமலர்கொடு மொய்குழற்றவ
மெல்லையிலருச்சனை யிட்டகாரணம்
தொல்லைகளகற்றிடத் தோன்றல்தோன்றினர்
முல்லைமாவனமென முனிவர்கூறுவார். 15

கன்னிமாருழ்வலி களைந்தவெல்லையில்
கன்னியவிடமதை நாயகன்மிடர்
தன்னிடையமைத்ததும் தானவப்பகை
யன்னிலைகளைந்ததுமாகுமென்பரால். 16

மான்மகனீன்றிடும் மடந்தையர்க்குமே
தேன்பெருஞானவாருதியை யீந்தனன்
வான்பொழிமலரயன் வந்துபோற்றியே
யாண்மையுமுதிர்ந்தனரரசும் பெற்றனர். 17

கற்பெலாந்திரண்டொரு வுருவமாகிய
பொற்கொடிமணம் புணர்ந்திட்ட மேன்மையால்
கற்பகநாட்டிறை கனமழைபொழித்துமே
யற்புதம்புரிந்தனன் மமரர்கோவுமே. 18

செப்பியமுனிவரின் செயலறிந்துமே
லொப்பியவற்புத வுமைமகிழ்ந்திதை
யப்பனைகூறிய வியைவமாகள்பி
னெப்படிபிரணவத்தை யிழையலாயினர். 19

கயமுக னென்னுமோர் கரியதானவன்
நயமதா யிறைவனை நன்மலாக் கொடு
வயனுறப் பூசனை புரிந்தந குலகெலாம
செயிலுறு வலுவினைச் சேரப் பெற்றனன். 20

பெற்றுக் கொண்டிந்திரன் முதற்பெரு தேவர்கட்
குற்றதீங் கிழைத்திவ னுறையுந் திசைகளிற்
பற்றிய பாலரை பகைதது மே ஜய
முற்றுவாழ்ந் திருந்தன னுலகில் மிக்குளோன் 21

அரிதரு மயனிடை யமுது வெம்பியே
சுரர்க்குள பகையெலாம சொலலலாயினா
முறையுறு பதுமனும் முதியமாலிட
முரைப்பதற் கிசைந்துமே யுற்றன கேகினா 22

மாலடி வணங்கியே மாற்றலரின் பகை
யேலவு மெடுத திவை யிசையக் கூறினர்
மாலொடு பிரமனும் மற்றுளாாகளு
மாலமுண்டவ னிடமறியக் கூறினர் 23

கயமுகன் செய்கொடுமை கடமை கேட்டுமே
யயனரி யிந்திரன் தனை நோக்கினர்
ஜெயமுறு பிரணவ முருவமே யருள்
கயமுக னெனும்பகை களையு மெனறனா 24

அந்தநாள் வரைகொடும் பகை களைந்திட
ரிந்துவேணியனும் நீ யிருப்ப தெனனினும்
சிந்துர மதகிரி செய் யிடுக்கமு
மெந்தநா ளைந்தையே யென்று சேட்டனர் 25

கேட்டவத் தேவருக் கிறைய ருளியே
நாட்டமிற் பிரணவ ரூப யானையாய்
வேட்டமாப் படைகளும் மேன்மை பூணனி
யாட்டமின் சடையுளோ னவதரித்தனன் 26

ஐங்கரம்பாலமுமழகுதண்டமும்
சங்கர பாசமும் சடையுமேன்முடி
தங்கிய திகிரியும் தனுவுஞ்சங்கமு
மங்கணனருளினி லைங்கரன்தோன்றினார். 27

வேறு.

சத்திசத்தர்கள் தமுருவெலாந்திரண்டு
சார்ந்ததோர் வேழமாமுகமும்
வெற்றியைங்கரமும் மென்புரிநூலும்
விளங்கிய கிண்கிணி யரையும்
பற்றியகரங்கள் தோறுமாயுதமும்
பசுபாசம் விலக்கிடுநோக்கு
முற்றுநற்றவத்தோ ருளத்தினின்றாடு
மொருபெரும்பொருளெதிர்கின்றான். 28

பிரணவ சொரூபவதனமும் பெரியோர்
பேசவும் கூசுநன்மொழியும்
பரனருள் மதலை பாரினைப்பிளக்கும்
பக்குவதந்தமுமுலகை
யரைக்கணமதனில வலம் வருநடையு
மருமறைதமக்கெலா மெட்டாப்
பிரணவவடிவ வொருவனை நோக்கிப்
பிஞ்ஞகனறைகுவ னிதனை. 29

உலகிடைநீசென்று ருவெலாந்திரண்டே
யோங்கிய கயமுகனென்னும்
நிலையிலா வவுணன் குடிகெடுத்தருளி
கொடியமாலூழ்வினைபோக்கி
நலமுறக்கருதி நம்மையேவிரும்பி
நாயகிமாரிருவோர்கள்
வலமுறவுதவைப்புதுக்கி யன்னவர்தம்
மனக்களிப்பேற்றியேவருக. 30

இறைவர்க்குத்துணையாயிரண்டாயிரம் வெள்ள
மியற்றியபூதமாகணமும்
பிறையணிசடையான் றந்துமேலிருக்கிற்
புகட்டியமந்திரமுரைத்துக்
கரிமுகன்றன்னை வாழ்த்திமெய்குளிரக்
கட்டியே தழுவியும்விடுத்தா
னறையில் கிண்கிணிகளார்ப்பவுமார்ப
வமர்க்கோலங்கொண்டனனையன். 31

துரகதம்பரிமா முன்னதாய் நடக்கத்
தோன்றலின் பின்னணிபதனில்
முறையுறு தேவ ரார்ப்பரிதெழுந்தே
முனிவர்கள் மறைதிரம்படிக்க
வருமறைவாசி பூட்டியரதத்தி
லார்ப்பரிந்தெழுந்து நின்றருளிப்
பெருவலியுடைய வவுணனூர்புகுந்தான்
பெருவலிகொண்டவனெழுந்தான். 32

ஆர்வலிகொண்டு தனுவினைவளைத்தங்
கடல்வலிகொண்டவந்நாளில்
பேர்வலிகொண்ட வவுணனினுயிரைப்
பெருவலிகொண்டிவன் கவர்ந்தான்
சீர்வலியுடைய வவுணன் மூஷிகமாய்ச்
சிவபிரான்மதலைமேல் சீறி
நேர்வருநாளில் குஞ்சிதத்தாளால்
நெறித்தனன வுணனுஞ்சோர்ந்தான். 33

எவ்வரம்வேண்டு மவுணனே யுனக்கென்
றெனவரன்மதலையுஞ்சாற்ற
வவ்வரமுமது பாதமெந்நாளு
மடியன்மேல்வகுத்து நின்றருளிப்

பவ்வமாம்வினைகள் யாவையுந்தொலைத்தங்
குன்பார்வையென்மீதுறக்கருணை
யொவ்வவேபுரிய வேண்டினனென்று 3

கருங்கடலென்னத்திரண்ட வான்படையைக்
கணங்களுக்கிறையவனோக்கி
யருங்களாக்கனியினிறததினையுடைய
வாதிமால் சாபமும் நீக்கும்
பெருங்கடற்கருணை பூத்தவான் படையைப்
பேசரும் பாடியில் விடுத்துத்
தரும்வரைசிகரம் விகர்குயமுடைய
தையலார்தாபந் தீர்த்தருள்வோம. 35

இவ்விதமியம்புமஞ்சணன் றிருத்தா
ளிறைஞ்சியேசங்கனெனபவனு
மொவ்வியகருணைவள்ளலே யுன்ற
னுளத்திடை குடிகொளுமாட
லெவ்விதமுளதோ யாங்களுமறிய
வியற்றினீரெதவ மிழைத்தோம்
கொவ்வைசேர்மொழியார் புணணியமயாதோ
கூட்டவுமாடவுமென்றார். 36

படைக்களத்தவிந்த வுணவெலாமுண்ட
பாரிடத்தலைவரைநோக்கி
யிடையதேவிடுதி யமைதருளீர்விஞ்சி
னிவ்விடந்தன்னிலே நெடுமால
தடையரவான புன்மை நீத்தருளித்
தையலர்மோகமுந்தவிர்ப்போம்
விடையிசைவருமீசானருளினாலென்றான்
வேதமுமறிவுருமூர்த்தி. 37

இறைவனருளித்த பூதமாம்படைக
ளிருப்பதற்கிடமமைத்ததனால்
பிறைமுடிச்சடையோ னருளினாலுணவங்
குண்டிருந்தருளியப்படைகள்
கருணையேவடிவா யெழுந்தருள்மூர்த்தி
கணமலரடியினைதொழுதக
கொருவருமுணரா மூவராலறியா
வுத்தமன்மால்பழி நீத்தான. 38

மாலினுக் குற்றபாம்புருகளைந்து
மான்மகன் மகள்தனைமணந்து
மேல்வருமின்னார் விரும்பியவரங்கள்
விரும்பிய வாறவையளித்துச்
சேல்விழிபோன்ற மாதரோடிசைந்து
சிறந்ததோரவர்கள் பூசித்த
மேலுறைமுல்லை வனமதையடைந்து
விரும்பினான் தவநிலையம்மா. 39

இக்காளில் மாலிந்த முருவழித்து
மால்பூசைக்கிருந்து காத்துப்
பின்னாளிலரிதனக்குப் பெரியவை
குண்டமெனும் பதமளித்தே
யன்னோனுங்கேட்டபடி யாழிமுதற்
படைக்கலமுமேயளித்துப்
பின்னோன்பெண்ணான நறபாவையரை
மணந்தகாளட்டமியாப் பேசுநாலே. 40

தன்னுரிய பரிசனத்துக்குற்றபணியேயமைத்துத்
தவமேற்கொள்ளும
மூன்னுரிய முனிவர்க்கு மரியவரமீந்தருளி
யடல்மேற்கொண்ட

பண்பினியபாரிடரின் பசிதவிர்த்துப்
படிவீடுபெடியச்செய்த
முன்னிலையால் பாடியென மொழிவதிந்த
நகரமதை மூனிவர் என்றான். 41

பாவையர்களிருவரையும் பகர்ஞானவுருவாக்கி
பாவாயெம்மைத்
தாவிதவமிழைத்தமையால் தையலரே யிந்நகர்
முத்திதீர
மாவதெனவநகருளி யனுதினமுமிங்குறைவோ
மரனைப்பூசைத்
தாவுதவமிழைத்திடவே வேண்டுமெனத்தனிக்கடவு
ளெழுந்தானங்கு. 42

கொண்டவாயுதங்கள் பாடிவீடமைத்துக்
குளிர்புன்லாடியே யின்றங்
கண்டர்கள்போற்று மஷ்டமியதனு
லரன் பூசைவிருமபியேபுரியத்
தண்டமிழதனைக்குறுமுனிக்களித்த
தரும்வலிதாயநா தன்றன்
கண்டுபூசித்தானெங்கரத்தோடும்
களமலரீந்தனர் மாதா. 43

அசுரர்தம்வலியை யடக்கியாண்டருவ
யாரிழைமாக்கின்பமேதந்து
பசுகிறத்துகளால் பூசனை புரிந்து
பராபரன்கருணையேயடைந்து
இசுவெனச்சுரர்கள் குலங்களைக்காத்துச்
செய்யஞர் கயமுகன்றனக்கே
யுசிதமாந்தனது மெல்லடி யவன்மேல்
விளங்கிடத்துலக்கினனுலகை. 44

பதுமனின்புதல்வி யிருவர்க்காச்செய்யப்
பாடலத்தருவடி நிழலில்
முதுமறையறியா வந்தணனிருக்க
முன்னவன் கருணையைநோக்கிப்
புதுமலரனந்தம் பூவையர்பரித்தங்
களிக்கவுங் களித்தருசசித்துத்
துதிபெருநதியுஞ் சோலையுஞ்சாலச
சூழ்ந்தனமுல்லைமாவனமே. 45

வேறு.

அறிவே சிவமா யருளே பொருளாய்வருநாதன்
குறுமாமுனிவர் தொழுவேவாவினை தீரவலிதாயன்
திருமால்முதலோர் தினமும்வழிபாடுளபோதன
கரிமாமுனிவரே பொருளென றுணாவாயே. 46
அடியார்வினையைப பொடிசெய்தருள்வீடருளுநாதன்
குடியாயடியார மனவீடடையும் குணக்குன்றம்
பிடிநேரிடையுங் குயில்போல்மொழியுங குலமாதா
துடிநேர்விழியாய் மயல் தீரத்தருளும துரையம்மா. 47
மனமாயிருளை யடிவோகளையும் மொருகொம்ப
னினமானவரை யினேமேசோக்கு மிருதாளன
கனமார்மலரோனடிமேல்வருடுங கனபாதன்
முனமாதொழவே வினைதீர்த்தருளும் முதலன்றே. 48
இருக்காலறியாட் பொருளையிறைவன் கரங்கொண்டு
திருக்காலமுமே யிருக்கால்பூசை தெளிவிததான்
தருக்கால் மரதா தழையுற்றேங்கித் தனியானை
செருக்கால் பூசை புரிவாரிவரே வலிதாயன். 49

வேறு.

உடுபதிபூசைக்கிரங்கி வலிமையுளதெய்திப்
படுவிடயாற்றிப் பகலுக்குற்றபதமெய்திக்
கடேட்டமுண்டு கண்டங்கறுத்தகடலானைத்
தொடுமலர்பூசை புரியவர்மேல்வீடடை வாரோ 50

வாசுகிகொண்டபகையை விலக்கும்வலிதாயன்
தேசுயர் வன்னி பூசனைபுரியுத் திகழ்கோமா
ஞேசறவின்று வாமனனுக்கு வரம்நல்கு
மீசனுமிவனே பிரணவமிது வென்றறிவாயே. 51

கற்பகமலரோன் பூசனைபுரிந்தகணநாத
னற்புதமாதர்தம்முட னின்றங்கலாகும
சிற்பரன்பாதம் பூசனைபுரிந்தான தினமென்றால்
பொற்புளவுலகோர் புகழ்வதுயெளிதோபுகல்வாயே. 52

மல்லிகைமுல்லை செண்பகமலரு மரமவிந்த
சொல்லறுகூவிளங் குவளநற்புன்னை பரிசாதம்
நல்லநறுந்தேனினித்தெழுந்தருள மலாகொண்டு
வல்லவனுனை வைகரன பூசைசெய்வலிதாயன். 53

மாமலர்கொன்றை பாடலம் நெய்தல் மகிழம்பூ
கோமுறைவட்டமருகொடு தும்பை குடமல்லி
சாமயம்விருட்சி பன்னீரமருகடுமலலி
பூமியிலுள்ளமலரெலாங்கொடு பூசிததானே. 54

கனிரசம் நறுநெய் பால்தேனகொண்டுபடைப்பித்தங்
கறுசுவை போனக மட்டிலமைத்தே யனலாகும்
குருபரன்பூசை குறையறச செய்தான்குணம த
ரிருபுறவின்றுயேந்தினமுறமை மென்சொல்வேன். 55

சோதிபெறுவொளி மாதரிருவரும் வலமாக
நாதனருள்கொடுபாதமலர் தனிற் பணிவெய்திப
போதமலர்கொடுநாதனடியிணை போற்றுங்கால்
வேதமறிவுரா நாதமலர்நிழல்பெற்றுய்ந்தார். 56

வேறு.

கற்பமெலாங்கடந்தருளிக்
காரணபஞ்சாக்கரமாங்கடவுள்பூவி
லுற்பதமா நானென்றே
யுரைப்போரே பார்க்கவருமுருவொன்றில்லா

வற்புதனையடியவர்க
ளகக்கமலங்குடிகொள்ளுமனாதிமுத்த
சிற்பரனையிப்புவியோ
ரப்படியென்றிப்படியென்றுரையொணாதே. 57

நவமூர்த்தங் தனக்குதலை
நான்மறைக்குந்தலையாகி நாதாந்தத்தின்
சிவமுகூர்த்தந்தனககுதலை
சின்மயத்தின் முதலாகிச் சிறந்தோருள்ளம்
பவமகற்றும்பொருளாகிப்
பராபரமுங்கடந்ததுவாய்ப் பொருளொன்றுண்டென்
றவமகற்றும் பொருளெதுவோ
வதுவிந்தப்பொருளென்று வரைந்திட்டேனே. 58

அரிபிரமாதியதேவர்
தமக்கயிக்கியமா மனுவினுள்ளும்
பிரிவதிலை யெனவிருக்கும
பொருளெதுவோ வெனவுரைக்கிற் பிரணவந்தான்
கரிமுகமுங்கரமைந்தும்
நால்வாயுமுப்புரியுங் கமலபாத
திருவீன்றுபூசிக்குந்
திருமாலபூசித்த திருவடியீதம்மா. 59

வேறு.

இப்பெருங்கருத்தினா லிறைவன் வாழ்பதி
யற்புதம்பெருகிய வீரியபாடியாம
பொற்புறுவடந்தையா புணாசசியின்பமாங்
கற்பனைமாற்றியே கருதுஞானமா
மற்புதமமிர்தமே யறிவைககூட்டினான்
சிற்பரனருளினைச செப்பற்பாலதோ. 60

தேவிமாரிருவரை நோக்கிமுன்னவன்
வாவிசூழிங்கிலை தன்னிலேசவம்
மேவிநீர்செய்த் மேற்குறியதிங்கியாதென
வாவியாங்கட்வுளை யரிவையர்காட்டினா. 61

நகைமுகம்புரிந்துமே னங்கைமார்மனம்
பகைகளைந்திடுவரும் பருதிபோலவும்
முகைபுனைவேதமுப் பொருளுமாயிருட்
பகைகளைந்தவனிவை யறிநதுகூறுவான் 62

பொருளினையறிந்துநீ புரிந்தசெய்கையால்
கருதியபடிதவக் காட்சிகண்டனை
அறிவினிற் சிறந்தவ ராகினின்றெமைப்
பிறிவுறாவரமுநீர் பெற்றதென்றனர். 63
பாடலவிருட்சமும் பாடிநாமமும்
ஆடகச்சபையிடை அமருந்தேவியும்
வீடகமிதுவென விளங்கநாடொறும்
தாடகத்தொழுபவர் தனிவீடெய்துவார். 64

வேறு.

சிந்தையில் நினைத்ததெல்லாஞ்
சிவபிரானருளாற பெற்றே
எந்தையையிவ்வாறு பூசை
யியற்றினோ பெருமவீடெய்தி
அந்தணன்பாதநதன்னை
யடைகுவரென்றும் வாழ்த்திப்
பைந்தொடி மாதரோடு
பராபரன் கைலைசார்ந்தான். 65

வேறு.

பரிசனக்குமரனும் பருதிமைந்தனும்
கரிநடாவியநெடுங் ககனவேந்தனும்
பருதியின்குலப்பகை பரித்தராமனும்
திருவுடன்பூசைசெய் தெய்வமாநகா. 66
மான்மகனுடுபதி வன்னிசெஙகதிர்
வான்பொழிசதமகன் மறலிவாயுவும்
தேன்பொழிபங்கையன் தேவர்க்காரியன்
ஊன்பகைகளைந்து செயூழிநீங்கினார். 67
பரவையின்கருவரு பாரத்துவாசனும்
முறையுறுதவத்தினல் முன்னவன்றனைப்
பிறையுறுமௌலியைப் பேதகமகன்றிட
மறையுறுவிதிப்படி வையினன்றவம். 68

இன்னவர்யாவரும் யாதுகாரணம்
அன்னிலைதனிறவ் வறிந்திழைத்தனர்
என்னவவ்வுமையவட் கிசைந்தவாய்மையால்
முன்னவன்றொண்டுசெய் முனிவன்கூறுவான். 69

வாசுகிதன்பெரும் வலுவடக்கிடத்
தேசுயர்வாயுவும் தேவதேவனைப்
பூசனைபுரிந்துல கேத்தமேன்வலு
நேகமுற்றுடைந்தனன் நிலைமையென்னவே. 70

அடைந்திடுபரிசன னமரர்நல்லுல
கடைந்திடவம்புவி சிறிநடுங்கிட
மடங்கவேலிகர்வரை முடிகவாந்தனன்
நடம்பயில்சங்கர னல்வடிகொடே. 71

பிஞ்ஞகன்றிருத்தவ மழித்தல்வேண்டியே
வஞ்சமுற்றிந்திரன் மதனைப்போகவென
அஞ்சுறுகணையினால் அரனின்மேனியில்
பஞ்சபாணம்படப் பகைத்தெரிந்தனன். 72

அரன்விழிகனலினா லரியின்மைந்தனும்
எரியுறவானவ ரிசைந்தமாயனும
திரிபுரதகனன்பால் தேவர்வேண்டவே
குறியுறமாரனைக் குழகன்றந்தனன். 73

ஈசனுக்கிழைத்த வழவைசழிந்திட
வாசவன்முதலினோர்ம மாரன்றன்னொடு
தேசுயரிங்கர் தேர்ந்த பூசைசெய்
தாசினையொழிந்தனர் தவத்தின்மேன்மையோர். 74

கனலியுமறலியின் சீறபினனையே
புனலருகிடைகவர்ந் தொளித்துப்போயினன்
அனலிலாதுலகெலா மழிந்தனழினால்
கனலியுமேற்றனன் கடிதிற்பாவமே. 75

அக்கொடும்வினையினை அகற்றவேண்டியே
மைக்குழல்பாகனுந் வாழுமிந்நகர்
புக்கொடுபூசனை புரிந்தவ்வூழியைச்
சிக்கறத்தலைத்தனன் செய்யவங்கியே. 76

ஈசனின்னன்பரை யேமனென்பவன்
நேசமொன்றின்றியே நெருங்கிப்பாசம்விட்
டேசனையன்பரை யீர்த்தபாதகம்
ஆசறவருச்சனை புரிந்தறுத்தன. 77

உடுபதிதினபதி யுரகர்புனமையால்
தொடுமெனவஞ்சி யத்துயரம்நீங்கிடக்
கொடுவிடமுண்டவன் குஞ்சிதத்திரு
அடி மலர்பூசைசெய் தாசுநீங்கினா. 78

அஞ்சனமேனியா னசுரர்தங்கு
வஞ்சியின்தர்பறு மகிழ்நர்போன்றுமே
வஞ்சனைமீதுறப் பருகுநாளையில்
பஞ்சியுறணர்ந்தனள் மாலவனென்னவே. 79

அழகுறுமகிழ்நா பேரலாடல்பூண்டனை
கொழுனனீயென வுனைக்கொண்டபாதகம்
அழியுடல்விடுவதே யழகதாமென
செழுகனல்மூழ்கினள் செய்யவலலியே. 80

ஆருயிர்கரைந்திடு மந்தநாளையில்
பாரிகர்மடந்தையும் பாவைமார்களால்
பேருறுமோகமாம் பித்துழன்றுநீ
சோர்வுறச்சாபமே சொல்லிப்போயினள். 81

மடந்தையர்சாபமும் மாற்றல்வேண்டிய
விடர்தனையுண்டவன் மெல்லடிக்குநாள்
அடர்ந்தருமலர்கொடங் கருச்சனைபுரிந்
திடர்தவிர்த்தொழித்தன னின்பமிக்குளான். 82

தக்கனும்மகம்புரிந் திட்டநாளையில்
மைச்குழல்பாகன்மேல் வனைகள்கூறியே
இக்கெலாம்போற்றிடத் தேவரேத்திட
மிக்குறையாகத்தீ மூட்டினனரோ. 83

அம்பெருமகத்திடை யயனுஞ்செங்கண்மால
புக்கியுமுணர்ந்திதை புனிதனைநகுற
தக்கனுக்கவையினை தானுணர்த்திடா
மிக்கவுமியிருந் தியற்றினர்மகம். 84

அறிபவர்றிந்திலார் தமக்கறிந்தமெய்
தெறிவுறக்கூறுதல் தேவநீதியால்
உரிமவனநகுற துணர்விலாச்
உரியவனிகழ்நதமை செவிகொடுத்தனர். 85

சதமகன்பதுமனே சாருந்தேவர்பால்
இதருறயிருநதிவ ரியற்றுமிமமகம்
அதமதாயொழிந்திட வையன்நோக்கினன்
சிதைவுகொண்டொழிநதனர் செய்தமாக்களே. 86

ஞானமாமலரிடை நடிக்குமீசனை
மோனமுற்றவரறிந் துணருமெந்தையை
வானகவமிதமாய் வளருமபேற்றினை
ஈனயோர்புன்மொழி யேற்றலபாவமே. 87

இப்பெரும்பாதக மீடறுத்திட
ஒப்பிலாமூவரு முய்தலவேண்டியே
செப்பிளமுலையினள் சேர்ந்தநலவலி
யப்பனைபூசைசெய் தவலநீங்கினா. 88

வானவாமிர்தமவேண்டி வாருதிகடைந்தபோது
நாணதுபொருதுநொந்து நடுங்கிடவிடத்தைவிட்டான்
வானவர்மனநடுங்கி மாதேவன்றனளைப்போற்ற
ஊனமில்லாமலுளளோ டோனுறைவலிதாயமாமே, 89

அந்தநாள்தொடர்ந்து ஐயன்வாழ்பதிக்கே
அரியபஞ்சாக்கரப் பதியென்றும்
விந்தையாம் நீதிதருமமுழுமுறையுட்
விளைந்துமந்தகன் பூசைசெய்ததனால்
கொந்தலர்குழலாய் தருமபுரமென்றும்
குறித்தோர் வாயுபூசையினால்
எந்தையர்தமக்கு வலிதாயரென்றும்
இயல்பின்மால் பூசித்தநெறியால். 90

அந்தகாரணத்தால் அஷ்டாக்ஷரப்பதியாய்
அரியதாமரை மலர்கொண்டு
எந்தையைதிருமால் பின்னும்பூசித்த
[illegible]
செந்துவர்வாயாம் பஙகயபுரமென்றும்
சிறந்த இந்திரன்பூசித்தனால்
அந்தமாநகாக்கு இந்திரபுரமென்றும்
அரைகுவர் கற்றுணர்ந்தோரே. 91

எழுபரித்தேரோன் பூசனை புரிந்தே
இராக்கதர் குலப்பகை களைந்த
அழகுறுமுறையால் இன்னகர் தனக்கே
சூரித்தன் நகரெனப் பெயராம்
புகழுறுமதியம் பூசனைபுரிந்து
புன்மையை யகற்றியதனால்
பகருவர்சான்றோர் சசிக்கிறைபெயர்கள்
பாவையேபொருந்து மிந்நகர்க்கே. 92

தழலவன்களித்துப் பூசனைபுரிந்து
தையலர் பாதகமெல்லாம்
அழலினில்விடுத்தக் கமரர்நாடடைந்தே
அரிதுயர் நீங்கியதனால்

மழுக்கரமுடையு வுள்ளற்குநாமம்
வளர்ந்தெழுவன்னி யென்றொருபேர்
இழிவடைந்திருந்த மாரன்பூசித்த
இயல்பினால் சங்கரன் றனக்கு. 93

யரிவையும்வெல்லும் மீளியென்றொருபேர்
யாவற்குமரியா னென்றொருபேர்
காவனமதனில் வன்றகாரணததால்
காகுத்தன் பூசனைபுரிந்து
ஆவனவசுராகுலந் தகாததொழித்த
அரியபாதகமெலாம ஒழிந்து
தேவதேவனின் சகாயமும்பெற்றுத்
தேர்ந்தன ரிவரெலாமமமா. 94

இரவியின்மைந்தன் பரிசனமைந்தன்
இருவரால் பூசனைபுரிந்த
ஆரணன்றனககே யருள்தருவலியோன்
ஐந்தக்கரத்திறைவ னென்றொருபேர்
காரணமுடைய கன்னிகையான
கமலவல்லியர் பூசைசெய்த
பூரணன்றனக்குப் புலத்தின் பேரெல்லாம்
பொறிந்திடுமென்றனர் மறையோர். 95

பாவையின்மைந்தன் பூசனைபுரிந்து
பண்புறுநமக்குக் கண்ணொளியை
இறைவனுறவெற் றங்கென்றும்மயங்கு
இருந்தனன்தவக் கோலமுடனே
அரன்றிருவடியை யண்டரிறைசான்
அடைந்துபூசனை புரிந்தமையால்
ஒருவடிதமக்குக் குருவடியென்றே
கூறுவர்மறையுணர்ந்தவரே. 96

முனிவரிலனந்தர் தேவரிலனந்தர்
முழுமறையாதியதாக
பனிவரைக்கடவுள் தமக்குமேபலபேர்
பார்வதிபாகனுக் குண்டாம
இனிமைசே ரிரவிகுலத்திடைவந்த
இயலுறுகுசலவரென்றும்
புனிதபூசனையைப் புரிந்தகாரணத்தால்
புகழ்ந்தது குசலிங்கமென்றே. 97

இப்பெருசிவத்தின் குறியதுசிறக
இருந்திடும் யாதினுலென்னில்
அப்பனும்சுயம்பா முருவமாயாதி
அரிவையர் தமக்கதாய்வந்த
பொற்புறுமிலிங்க வடிவமாமிதனிற்
பொருந்துறு பர்வதாகார
அப்பனென்றிவற்கே யாரணமெல்லாம்
அறைகுவு ரன்னையே யென்றார். 9.

வேறு.

காசினியதனிற்காசிகானத்தி கரூராகாஞ்சி
பூசிதட்டேரூராரூர் புண்ணியப்புகலூர்தில்லை
வாசிதிரவன்னிகுன்றம் மணிகுனறம ஜம்புநாதம்
தேசிகனுறையுங்சோயி லிரைகளெலா மதிகமாமே. 99

சிறந்தவின்நகரைக்கண்டு சேவிபபோர் செல்வமெய்திப்
பிறந்தருவிறுதிநீங்கி பேரின்டப்புனலில்மூழ்கி
அறம்பயிலன்னைபாக னைபருக்கனபேபூணடு
சிரந்தரவீடடைந்து விமலனுரடிக்கீழ் வாழ்வார 100

இப்பெரும்நகரில்வநதோர் வசித்தவர்பிறந்திறந்தோர்
ஒப்பிலாப்புனலிலமூழ்கி யொழுககமாயவலமாய்வந்தோரா
மெய்ப்புனமடந்தடாகம் மேனமலர்வளங்கள்வைத்தே
அப்பனைப்பூசிப்போாக ளரியவீடடைவர்மாதோ. 101

திருச்சிற்றம்பலம்.